

అపరాధ పరిశోధన

రూ.7.50 | మే '88

సప్తమేషిక 173

'MAHAKAR'

BLANK PAGE

మనకు మనము

(మీ కోసం "అపరాధ పరిశోధన" అందజేస్తున్న
మీరు మెచ్చే క్రైమ్ నవలలు)

భాంతి

రచన: వసుంధర

హంతకుడి ఫోటోలు

రచన: బొమ్మిడి అచ్చారావు

మృత్యు భస్మం

రచన: వి. యస్. రావ్

రాక్షస వేట — మూడవ భాగం

అపరాధ పరిశోధన సప్లిమెంట్ - 173

జూ, 1988

కాల: రు. 7-50

వీడాడి చందా: 90 రూపాయలు

మేనేజింగ్ ఎడిటర్:

శ్యామ దామోదర్ రెడ్డి

సంపాదక వర్గం:

వి. వి. మోహనావ్

బొమ్మిడి అచ్చారావు

వి. యస్. రావ్

సుంకరి రాంప్రసాద్

విద్వాన్ పీలాదేవి

కార్యాలయం:

అపరాధ పరిశోధన కార్యాలయం

నారాయణగూడ, హైదరాబాద్-29

ఫోన్-64848

ముద్రణ:

క్రాంతి ప్రెస్,

2, ఫ్రాన్సిస్ బోసెక్, స్ట్రీట్ మద్రాసు-1.

భ్రాంతి

వసుంధర

హైదరాబాద్లో కూర్చుని టిఫిన్ తింటున్నాడు నరేంద్ర.

అప్పుడతడి వద్దకు సర్వర్ వచ్చి ఓ కాగిత మిచ్చాడు. నరేంద్ర సర్వర్ వంక చిరాగ్గా చూసి—“ఇంకా కాఫీ తాగందే—అప్పుడే బిల్లు తెచ్చేకావేమిటి?” అన్నాడు.

“బిల్లు కాదండి. ఒకాయన మీ కీ చీటి ఇమ్మన్నాడు” అన్నాడు సర్వరు.

నరేంద్ర చీటి అందుకుని చూశాడు.

“నా పేరు విభీషణ్. హోటల్ గజపతిలో రూం నంబరు పదహారుకి—సాయంత్రం నాలుగున్నరకు వస్తే నన్ను కలుసుకోవచ్చు—” అని ఉందా చీటిలో.

నరేంద్ర ఉలిక్కిపడి సర్వర్ వంక చూసి—“ఈ చీటి నీకిచ్చినాయన ఎక్కడున్నాడు?” అనడిగాడు.

“ఆయన కాలో దిగేడండి. నన్ను పిలిచి ఈ చీటి యిచ్చి మళ్ళీ కాల్లోనే వెళ్ళిపోయాడండి—” అన్నాడు సర్వర్.

“మనిషేలాగున్నాడు?”

“ఎత్తుగా, బలంగా ఉన్నాడు. పెద్ద పెద్ద మీసాలు జలపాల జాతు. పొంటు, వదు బగులు పంచికట్టుకుని ఉంటే—ఎస్వీరంగారావు రాక్షస వేషంలాగుండేది....”

నరేంద్ర ఉలిక్కిపడి—“అయితే అతడు గౌతమ్ అయిందా? కానీ అదెలా సాధ్యం?” అన్నాడు.

సర్వర్ విమనాలో తెలియక అతడివంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

“గౌతమ్.... గౌతమ్...ఎలా వచ్చాడు?” అస్పష్టంగా గొణుక్కున్నాడు నరేంద్ర.

“సార్—కాఫీ తెచ్చేదా?” అన్నాడు సర్వర్.

“వద్దు—బిల్లు తీసుకురా....”

సర్వర్ బిల్లుతీసుకు రాగానే అంతవరకూ తింటున్న టిఫిను కూడా వదిలేసి వంటనే లేచి వెళ్ళిపోయాడు నరేంద్ర.

“ఇతగాడి శేమయిందో? అసలా చీటిలో ఏమిందో” అనుకుంటూ ఆశ్చర్యపడ్డాడు సర్వరు.

2

నరేంద్ర తిన్నగా యింటికి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకునే సరికి టైము తొమ్మిదయింది. అతడు మంచంమీద వణక్కు వాలి పడుకుని అలోచించసాగాడు.

వచ్చిన వ్యక్తి కర్ణన గౌతమ్కు సరిపోతోంది. నా పేరు విభీషణ్ అని చీటిలో వ్రాశాడతడు. అతడు గౌతమ్ అనడానికి మరింత బలమైన సాక్ష్యం. కానీ గౌతమ్ బ్రతికుండడానికి ఏలేను

అతణ్ని తన చేతులతో తాను స్వయంగా హత్య చేశాడు.

“నువ్వు హంతకుడివి. నిన్ను పట్టించడానికి హతుడే
స్వయంగా వచ్చాడు. నువ్విక తప్పించుకోలేవు....”
అంది నరేంద్ర మనసు.

నరేంద్ర మనసునిండా భయం. తనువునిండా భయం.
ఆ భయం అతణ్ణి వర్తమానం నుంచి గతంలోకి తీసుకుని
పోతోంది....

అసలిదంతా వికాలాక్షి కారణంగా వచ్చింది.

వికాలాక్షి చలపతి కూతురు. చలపతి ఆ ఊళ్లో
బాగా పేరున్నవాడు. పేరున్నవాళ్ళ కుక్కడా సింహ
స్వప్నం.

చలపతికి డబ్బుంది. డబ్బుకు మించిన తెగింపుంది. ఆ
తెగింపు అతడికింకా యింకా డబ్బు సంపాదించి పెడు
తోంది. డబ్బు సంపాదించడానికతడు చేసే పనులు
మంచివి కాదని చాలామందికి తెలుసు. కానీ అతడు
చేసే పనులు చెడ్డవని చాలుగా అనుకునేందుకుక్కడా
అంతా భయపడితారు.

అటువంటి చలపతి కూతురు వికాలాక్షి. కానీ
ఆమెను చూస్తే ఎవరికీ భయమనిపించదు. పుట్టినిప్పుడే
ఆ పాపను చూడగానే ముద్దుపెట్టుకోవాలనిపించేలా
ఉండేది. కయసు పద్దెనిమిది దాటినాక ఇప్పటికీ ఆమెను
చూస్తే అలాగే అనిపిస్తుంది. దానికి తగ్గటే వికాలాక్షి
అలంకరణ పురుషులను రెచ్చగొట్టేలాగా ఉంటుంది.
ఆమె అధునికమైన దుస్తులు ధరించడమేకాదు. అంద
మైన ఆమె శరీరంలోని వంపుసాంపుల తీరు తెన్నెలు కిల్లు
లకు స్పష్టంగా తెలియడానికా అన్నంత బిగుతుగా
దుస్తులు ధరిస్తుందామె.

వికాలాక్షికి పో సారి చూడగానే ఎవరూ చూపులు

మరల్చుకోలేదు. ఎవడికైనా తుంటరి బుద్ధి పుట్టినా—
అమె చలపతి కూతురని యెవరో చెబుతారు. ఆ హెచ్చ-
రిక చాలు—మనిషిని సన్మార్గంలో ఉంచడానికి!

ఒకరోజున ఓ దురదృష్టవంతుడు వికాలాక్షిని చూసి
ముచ్చటపడ్డాడు. అతడు దురదృష్టవంతుడు కావడంవల్ల
యెవరూ అతణ్ణి చలపతి గురించి హెచ్చరించలేదు.
అతడా మెను బీదినద చూశాడు. అవకాశంకోసం వేచి
ఉన్నాడు. కాస్త కనుచీకటి పడగానే—సమీపంలో
జనం సలచబడ్డారన్న జ్ఞానం కలగానే అతడా మె చేయి
పట్టుకుని లాగాడు. దాంతో కూర్చున్న మనిషి నిల
బడిందామె.

ఫీదెడ్ జీవ్స్మిద స్వార్త్స్ బనియన్ లిగించి
కట్టిందామె. కనుచీకట్లో కూడా మిరుమిట్లు గొలిపే
అందమామెది.

అతడా మెను చటుక్కున కాగలించుకున్నాడు.
వికాలాక్షి పెనగులాడింది.

అతడిని భల్లూకపు పట్టులా ఉంది. అందులోనూ
తెచ్చటి అమె దేహ స్వర్స అతడిలో భల్లూకానికి
తేనెలా పరిమళిస్తోంది.

అమెను ముద్దుపెట్టుకోవాలని అతడి ప్రయత్నం.
“హెల్ప్!” అని అరిచింది వికాలాక్షి.

సముద్రపు ఘోషలో ఆ పిలుపు యెంతోదూరం
వెళ్ళలేదు. అయినా ఆ సమయంలో అమె పిలుపందే
టంత దూరంలో ఉన్నాడు నరేంద్ర.

అతడు జరుగుతున్నది చూశాడు. వాద్యరూప్రేయసి
ప్రియులా అన్న అనుమానమతడిలో ఉంది. అమె
హెల్ప్ అని కేక వేయగానే ఆ అనుమానం పోయింది.

నరేంద్ర బలమైనవాడు కాదు కానీ అతడికి మార్గం
అర్హుని కొన్ని కొందరకూ తెలుసు.

వికాలాక్షి హెల్ప్ అని అరిచిన రెండు క్షణాల్లో
అతడా మెను సమీపించాడు. మూడోక్షణంలో దురదృష్ట
వంతుడు నేలకూలాడు.

“థాంక్స్—” అంది వికాలాక్షి.

ఆ పలుకునిండా అడతనం ధ్వనించి నరేంద్రను కది
పేసింది. అప్రయత్నంగా అడిగా “థాంక్స్!” అన్నాడు.

“మీరు నాకు థాంక్స్ దుకు చెబుతున్నారు?”
అందామె నవ్వుతూ.

నరేంద్ర తడుముకోకుండా—“వన్ను సాయానికి పిల్చి
నందుకు-మీకు సాయపడడం నా అదృష్టం-” అన్నాడు.

అప్పటికే ఆమె అతడి నాకరించింది.

వికాలాక్షి చేత ఆకరించబడడానికి కారుచీకటిలో
కూడా ఒక్క చూపు చాలు!

“ఇంతవరకూ నాపైన ఇలా యెవరూ ధైర్యం చేయ
లేదు. ఇది మొదటి కేసు. సమయానికి మీరు రక్షిం
చారు....” అంది వికాలాక్షి.

“నేను మిమ్మల్ని రక్షించి ఉంటే అది నా అదృష్టం.
కానీ మీకు నాదో సలహా. మీరు సులిక్కుడ తిరిగే
అడవారికి భిన్నంగా వున్నాయి. ఈ ఊళ్ళో యిలాంటి
దుస్తులతో తిరగడంవల్ల ఏదో క్షణంలో ఏ పురుషుడి
కనా మీమీద దాడిచేయాలనిపించవచ్చును” అన్నాడు
నరేంద్ర.

“ఈ దుస్తులో తప్పేముంది? విదేశాల్లో అడవాల్నివే
వేసుకుంటున్నారు. నీనీ నటిమమెలివి వేసుకుంటున్నారు.
ప్రచారానికి మాడల్ గర్లు యివి వేసుకుంటున్నారు.

ధర్మ, కలకత్తా, బోంబేనంటి మహానగరాల్లో కూడా స్త్రీలీదు స్తులు వేసుకుంటున్నారు. నా స్నేహితురాండ్రు కూడా యిలాంటి దుస్తులంటేనే మోజు. ఇంట్లో తలిదండ్రులొప్పుకోరని బాధపడుతుంటారు. నాకలాంటి బాధలేదు కాబట్టి నేను వేసుకుంటున్నాను....”

“మీకు మాత్రం యెందుకు బాధలేదు? ఇప్పుడేం జరిగిందో చూశారు గా....” అన్నాడు నరేంద్ర.

“ఏం జరిగింది? ఒకడు నన్ను తాళాలనుకున్నాడు. మరుక్షణం నేలను తాళాడు. ఇంకా లేవలేక అలాగే పడివున్నాడు....” అని నవ్వింది వికాలాక్షి.

“అందుక్కారణం నేను....”

వికాలాక్షి వెన్నెలలు కురిపించే చిరునవ్వుతో—
“మా నాన్న పేరు చలపతి. ఆయన్ను మెప్పించడం కోసం నన్ను రక్షించడానికందరో కాసుక్కుర్చుని ఉంటారు. నేను ప్రమాదంలో పడాలని శతవిధాల చేవుడ్ని ప్రార్థిస్తుంటారు—” అంది.

“చలపతి ఎవరు?” అన్నాడు నరేంద్ర.

“చలపతి పేరు తెలియదా మీకు? ఈ ఊరాచ్చి విన్నాళ్ళయిందా?”

“రెండు నెలలు....” అన్నాడు నరేంద్ర.

“అంటే మీదీ ఊరు కాదా?”

“కాదు—కాలేజీలో రెక్కరరు గా అపాయింట్మెంట్లు. ఇదే నా మొదటి ఉద్యోగం....”

“కానీ—రెండు నెలలంటే—అరవై రోజులు, రోజుకు ఇరవై నాలుగు గంటలు, గంటకరవై నిమిషాలు, నిమిషానికరవై సెకన్లు. ఇన్ని సెకన్లలో ఒక్కసారి కూడా మీరు మా నాన్న గురించి వినలేదంటే నమ్మకం

శక్యంకాదుండా ఉంది....”

“ఎవరండి ఆయన? అంత గొప్పగా చెబుతున్నారు?”

“తెలుసుకోవలసిందే! ఆయన మహిమవల్లే మిరిప్పటి కప్పుడి బీచివద్ద ఉద్భవించి నన్ను రక్షించాడు....” అంది వికాలాక్షి.

“నాకు మీ నాన్న గురించికాక—మీ గురించే ఇంకా ఇంకా తెలుసుకోవాలనిపిస్తోంది....” అన్నాడు నరేంద్ర.

“కానీ మా నాన్న గురించి తెలుసుకున్నాక ఇంకేమీ అనిపించదు—”

నరేంద్ర చిరాగ్గా ఆమె వంక చూసి—“మీరు పదే పదే మీ నాన్న గురించి యెందుకు చెబుతున్నాలో నాకరంకావడంలేదు—” అన్నాడు.

“ఆరంకావాలంటే ఓ పని చేయండి. కింద స్పృహ కప్పి పడున్న మనిషి చెవిలో నేను చలపతి కూతుర్ని చెప్పండి. తర్వాతే జరుగుతుందో చూడండి—”

నరేంద్ర కిందకు దిగి ఆమె చెప్పినట్టే చేశాడు. మరుక్షణం ఆ మనిషి చటుక్కునలేచి మెరుపులా మాయమయ్యాడు.

“ఎప్పుడు వీడ్ని కార్ల్ లూయీస్ కూడా పట్టుకోలేదు” అని కిలకిలా నవ్వింది వికాలాక్షి.

•

•

•

వారం రోజుల్లో వికాలాక్షి, నరేంద్రల మధ్య స్నేహం బలపడింది. ఇద్దరూ ఒకరినొకరు అభిమానించుకున్నారు. ప్రేమించుకోసాగారు.

నరేంద్ర ఈలోగా చలపతి గురించి చాలా విన్నాడు. కానీ అతడేమీ పట్టించుకోలేదు.

“మా నాన్నంటే నీకు భయంవేయడంలేదా?” అనడి

గింది వికాలాక్షి ఒకసారి.

“హోటల్లో టిఫినుచేస్తూ వంట వాడి గురించి ఆలోచిస్తామా?” అన్నాడు సరేంద్ర.

“అయితే నువ్వు నన్ను ప్రేమించడంలేదా?”

“ఆ అనుమానం నీకందుకొచ్చింది?”

“నువ్వు మా నాన్నను కలుసుకోకుండా మన ప్రేమ ఫలించదు గదా!” అంది వికాలాక్షి.

“వికాలా! నీను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. కానీ నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావని నమ్మకం నాలో ఇంకా కలగలేదు....”

“ఎందుకని?” అంది వికాలాక్షి.

సరేంద్ర మాట్లాడలేదు.

“నీను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నావని యిప్పటికే చాలా సార్లు చెప్పాను. అయినా నీకు నమ్మకం కలగలేదంటే నీ కంటికి నీలో వంచకురాలిలా కనిపిస్తున్నానన్న మాట....”

“కాదు వికాలా! నువ్వు నా కంటిలో దేకతా మూర్తిలా కనబడుతున్నావు. నువ్వు నన్ను ప్రేమించేటంత అదృష్టం నాకుందా అనిపిస్తుంటుంది....”

వికాలాక్షి నిట్టూర్చి—“హమ్మయ్య! అంతేకదా— ఇంకా యేమో అనుకున్నాను....” అని—“నువ్వు మా నాన్నను కలుసుకో. మన ప్రేమ గురించి నిర్భయంగా చెప్పు....” అంది.

సరేంద్ర చలపతిని కలుసుకుని తన ప్రేమ గురించి చెప్పేశాడు.

చలపతి ఆశ్చర్యపోయి వంట నే కూతుర్ని పిలిచాడు.

వికాలాక్షి సరేంద్ర మాటలు నిజమేనని చెప్పింది.

చలపతి పెంట నే- “మిస్టర్ నరేంద్రా! నీ ధైర్యానికి
నిన్నభినందిస్తున్నాను. నువ్వు నాకు అనుచరుడిగా ఉండ
తగ్గవాడివి—” అన్నాడు.

“నేను మీ అల్లుణ్ణి కావాలనుకుంటున్నాను....”

“ముందు అనుచరుడివి కావాలి. తర్వాతే అల్లుడివి.”

“మీకుంటివారు అనుచరులను అల్లుళ్ళు చేసుకుంటా
రంటే నేను నమ్మను ” అన్నాడు నరేంద్ర.

“నువ్వే .... తెలివిగా మాట్లాడుతున్నావు. అల్లుడి
వయ్యాకేనా—నా అనుచరుడివవురావా?”

“మామలకనుచరులు కావడం మా యింటి సంప్ర
దాయం కాదు—”

చలపతి చిరాగ్గా—“నువ్వు నా కూతుర్ని నిజంగా
ప్రేమిస్తాంటే ఆ ప్రేమకోసం యేమైనా చేయగలవు-
చేస్తావు....” అన్నాడు.

“నేను వికలాక్షిని ప్రేమిస్తున్నది నాకోసం.
మీ కోసంకాదు. నీ నేనెంచినా ఆమెను సుఖపెట్టడానికే,
దుఃఖంలో ముంచడానికీ, ప్రమాదంలో ఉంచడానికీ
కాదు....”

“అంటే?”

“చలపతిగారూ! మీ పద్ధతుల గురించి నాకంటే
మీకే బాగా తెలుసు. ఎల్లకాలం కోజులొకరివికాదు.
వీదో ఒకకోజున మీరు చట్టముందు తలవంచక తప్పదు.
ఆ కోజున మీ డబ్బు, పలుకుబడి, అధికారం—ఎందుకూ
కోరగావు. మీ అమ్మాయి నీ డబ్బున్నవాడికో కట్ట
బెట్టినా వాడామెకు డబ్బునేతప్ప సుఖాన్నివ్వలేదు. ఈ
ప్రపంచంలో సుఖపడడానికీ డబ్బుక్కంటే మార్గంకాదు.
ఒకోసారి అది సుఖానికి అడ్డంకి అవుతుందికూడా, నాకు

మీ డబ్బుకసరంలేదు. నిజంగా అకసరంలేదు. నేను మీ అమ్మాయిని ప్రేమిస్తున్నాను. నా జీవితం, మీ పద్ధతిలో కాక నా పద్ధతిలో నడవాలి. ఎందుకంటే నేను నా పద్ధతిని కూడా ప్రేమిస్తున్నాను....”

చలపతి ఆలోచనలో పడ్డాడు.

“మీరు నిజంగా మీ అమ్మాయిని ప్రేమిస్తాంటే మా ప్రేమను కాదనరు. ఆలోచించుకోండి—” అని పెళ్ళిపోయాడు నరేంద్ర.

మర్నాడే వికాలాక్షి నరేంద్రను కలుసుకుంది. అమె ముఖంలో ఉత్సాహంలేదు.

“అలా ఉన్నావే?” అన్నాడు నరేంద్ర.

“నాన్నకు నువ్వు నచ్చలేదు. నీ ధైర్యం నచ్చింది.”

“అయితే?”

“మన పెళ్ళి జరగదు....”

“నాకు నమ్మకముంది. మన పెళ్ళి జరుగుతుంది....”

“నరే! మన పెళ్ళి జరిగినా నువ్వు నన్నిలా దుస్తులు ధరించనిస్తావా? ఫ్రీగా తిరగనిస్తావా? విచ్చలవిడిగా డబ్బు ఖర్చుపెట్టనిస్తావా?”

“నో—” అన్నాడు నరేంద్ర.

“అయితే నువ్వు నన్ను కానిస్తావన్నమాట....”

“అవును....”

“అంటే నువ్వు నిరంకుశంగా ఉంటావన్నమాట....”

“వికాలా! నువ్వేమనుకున్నా సరే! నా పద్ధతులు నావి. నా దృక్పథం నాది. కానీ ఒకమాట చెబుతున్నాను విను. నేనేం చేసినా అది నేనూ ఆచరిస్తాను.... నా పద్ధతిలో జీవిస్తూ నిన్నూ అనుసరించమంటాను....”

అన్నాడు సశేంద్ర.

“నేనూ అంతే! వివాహమైనా యిప్పటిలాగే విచ్చల విడిగా తిరగడం నా యిష్టం. నువ్వు విచ్చలవిడిగా తిరిగినా నే నేమీ అనుకోను—” అంది వికాలాక్షి.

“శీలానికి ప్రాధాన్యతనివ్వనివాళ్ళు వివాహం గురించి ఆలోచించకపోవడమే మంచిది—” అన్నాడు సశేంద్ర చటుక్కున.

అప్పుడు వికాలాక్షి ముఖం ఎర్రబడింది—“నేను శీలానికి ప్రాధాన్యత నివ్వనని నీ కథలు చెప్పారు?”

“స్త్రీ పురుషులు విచ్చలవిడిగా తిరిగితే శీలానికి ప్రాధాన్యత ఉండదు—”

“అది నీ భ్రమ! విచ్చలవిడిగా తిరగడంలో మనిషి చలాకీతనానికి తృప్తికలుగుతుంది. శీలాన్ని కాపాడుకోవడంలో మనిషి వ్యక్తిత్వం నిలబడుతుంది. ఇన్నాళ్ళుగా నా పరిచయంలో నా శీలం గురించి నీకనుమానం కలిగిందా?”

“శీలం గురించి నేనాలోచించలేదు కానీ భరించలేని వ్యామోహం మాత్రం కలిగింది నాకు. అందరూ ఆ వ్యామోహాన్నా పుకోగలరని నేననుకోను. నా వ్యక్తిత్వం నన్ను కాపాడగలిగింది—”

“నిన్ను కాపాడినది నీ వ్యక్తిత్వం కాదు.... నా వ్యక్తిత్వం .. ఈ విషయంలో నీకేమైనా సందేహాలుంటే వెళ్ళి గౌతమని కలుసుకో....”

“గౌతమ ఎవరు?”

“మా నాన్న ముఖ్యానుచరుల్లో ఒకడు. ఏదో విధంగా నన్ను పొందాలని తీవ్ర ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడు....”

నరేంద్ర ఆశ్చర్యపడి—“గౌతమ్ గురించి నువ్వీంత
వరకూ నాకు చెప్పలేదు....” అన్నాడు.

“ఇంతవరకూ నా కిలం ప్రసక్తి లేలేదు నువ్వు?”
అంది వికాలాక్షి.

చెయ్యే తు మనిషి గౌతమ్. మగాళ్ళనే ఆకర్షించే
దూపు రేఖలు....

అతడొకరోజున హోటల్లో టిఫిన్ చేస్తూండగా
దూరాన్నుంచి వికాలాక్షి నరేంద్రకు చూపించి—“అతడే
గౌతమ్—” అని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

నరేంద్ర కాంటర్ వద్ద అతడితోసం యెదురుమాటాడు.
వచ్చి బిల్లి చేచడాకా అగి—“నీ పేరు గౌతమ్ కదూ!”
అన్నాడు.

“అవును మిస్టర్ నరేంద్రా!” అన్నాడు గౌతమ్.

నరేంద్ర ఆశ్చర్యపడి—“నేను నీకు—లేలుసా?”
అన్నాడు.

గౌతమ్ నవ్వి—“పద—మాట్లాడుకోదాం—” అని
ముందుకు నడిచాడు.

నరేంద్ర అతడిననుసరించి కారెక్కాడు.

కాక్లో డ్రైవింగ్ సీట్లో గౌతమ్.... అతడి పక్కనే
నరేంద్ర....

కారు స్టార్తయింది.

“నువ్వు వికాలాక్షితో ప్రేమలో పడగానే నాకు
తెలికావు....”

“ఎందుకని?”

“వికాలాక్షిని నేను కంటికి రెప్పలా కాపాడు
కుంటాను. ఆ సంగతి చలపతికి తెలుసు. అందుకే ఆయన

కూతురి గురించి నిశ్చింతగా ఉన్నాడు...”

“అంటే....చలపతి నీకు వికాలాక్షి ద్యూటీ అప్పగించాడన్నమాట....” అన్నాడు సరేంద్ర.

“నాకవరూ ద్యూటీ అప్పగించరు. నేనే ద్యూటీ తీసుకుంటాను....”

“కానీ నువ్వు చలపతి అనుచరుడివని విన్నాను....”

“వికాలాక్షి కోసం నేను చలపతి అనుచరుణ్ణయ్యాను. ఆమెకోసం ఆయనం చెప్పినా చేస్తూంటాను, ఆదాయ నడు తెలుసు....”

“ఆమెను నువ్వు ప్రేమిస్తున్నావా?”

“అవును...”

“మరే తే పెళ్ళిచేసుకోలేదే?”

కారాపాడు గౌరమ్, ఇద్దరూ కారు దిగారు. పక్కనే పార్కుంది. గౌరమ్ పార్కులోకి నడిచాడు. సరేంద్ర అతడిననుసరించాడు.

ఇద్దరూ ఓ త్రోటన్న పాద దగ్గర కూర్చున్నారు.

గౌరమ్ సిగరెట్ వెలిగించి సరేంద్రకూ ఆపర్ చేశాడు.

“నో థాంక్స్!” అన్నాడు సరేంద్ర.

“అయితే సరే — ఇంనాకా నన్నదో అడిగినట్లు న్నావు....”

“నువ్వు వికాలాక్షిని ప్రేమిస్తూంటే — పెళ్ళిచేసుకోవచ్చుగదా!”

“వికాలాక్షి నన్ను ప్రేమించడంలేదు....”

“ఎందుకని?”

“ఆమెకు నా కీలంపై నమ్మకంలేదు....”

“నమ్మించడానికి నువ్వు ప్రయత్నించలేదా?”

“అలాంటి ప్రయత్నాలు చేయడం నాకు చిరాకు, అడపిల్ల నన్ను నన్నుగా ప్రేమించాలి ”

నరేంద్ర అతడి వంక చిత్రంగా చూసి—“అంటే నిజంగానే నీ ప్రవర్తన సరే నదికాదా? నీ ప్రవర్తనను వికలాక్షి భరించాలని నువ్వనుకుంటున్నావా?” అన్నాడు.

“అవును మగాడికున్న చురుకు అడదానికుండదు, అందుకే ఇంట్లో సుఖం లభిస్తున్నంతకాలం అడది మగాడి తిరుగుళ్ళే గురించి ఆలోచించకుదదు ...”

“అయితే నువ్వు వికలాక్షికి తగిన వరుసవికాదు....”

నరేంద్ర వంక గౌరమ్ అదోలా చూశాడు—“అంత త్వరగా ఓ అభిప్రాయానికి రాకు, ఇబ్బంది పడతావు. నేను మూర్ఖంగా ఆలోచించే పాతరకం మగాడ్నికాదు, వికలాక్షి ఎలాంటి వాతావరణంలో ఎలా పెరిగిందో నాకు తెలుసు, ఆమెకు విచ్ఛలవిడిగా తిరగడం అలవాటు, ఆ అలవాటునామే వదులుకోలేదు, కానీ వివాహమైతే భర్త ఆమె ప్రవర్తనను మార్చుకోమంటాడు, నేనైతే అలాగనను, ఆమె నాకు భార్యగా ఉండి నేను కోరినప్పుడల్లా నాదైతే చాలు, ఉత్తప్పుదెలా తిరిగినా నేను పట్టించుకోను, ఏమీ అనను, అభ్యంతర పెట్టను, నావంటి భర్త వికలాక్షికి వరం....”

“ఈ విషయం నువ్వు చలపతికి చెప్పాల్సింది....”

“చలపతికి చెప్పి ప్రయోజనంలేదు, ఆయనకు నేను అనుచరుడిగా మాత్రమే నచ్చాను, అల్లుడిగా నచ్చలేదు, అదాయన మొదట్లోనే చెప్పాడు....”

“అయితే ఆమెమీద ఆశలు వదులుకున్నావా?”

“లేదు, ఆమె ఒప్పుకుంటే చలపతి కాదనలేడని

నాకు తెలుసు. చలపతి కూతురు ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఏమీ చేయదు ...”

“అయితే యిప్పుడేం చేస్తున్నావు?”

“వికలాక్షికి నా గొప్పతనం, వికాల హృదయం గురించి చెబుతున్నాను. ఆమె అర్థంచేసుకోగలదని ఆశిస్తున్నాను. మా ఇద్దరి స్వభావం, ప్రవర్తన ఒకలాంటివి. వుయ్ షేక్ యా నెడియల్ కపుల్ .... అదామె గుర్తించే రోజు వస్తుంది ...”

“ఇంతవరకూ ఆమె గుర్తించలేదు. ఇకముందు కూడా గుర్తించకపోలే?”

“నీకు తెలుసో తెలియదో—ప్రస్తుతం మాయిద్దరి మధ్యా ఓ సవాలు నడుస్తోంది....” అన్నాడు గౌరీమ్.

“ఏమిటని?” కతూహలంగా అడిగాడు సరేంద్ర.

“ఆరు నెలల క్రితం నేనామెకు ఏడాది గడువిచ్చాను. ఈ ఏడాదిలోగా ఆమె నన్ను పెళ్ళాడేందుకు గీరించకపోలే—నేనామెను బలవంతంగా అనుభవిస్తాను. ఒక సారి నాతో అనుభవం దుచిచూసిన యే అడదీ మరో మగాడ్ని పెళ్ళిచేసుకోదు. నేను సరిసంలో శ్రీకృష్ణుడ్ని మించినవాడ్ని. శృంగారంలో వాత్సల్యంనాడ్ని బౌదాసన పట్టినవాడ్ని.... నా సామర్థ్యానికి యిలా వులే న్నో ఉన్నాయి....”

“అయితే....”

“కాశ్యపంగా ఆమెను నా దాన్ని చేసుకునేందుకే నేనామెను బలవంతం చేస్తాను. ఈలోగా ఆమె ఆలోచించుకుందా సరేసరి ... లేదా.... ఇంక ఆమెకు ఆర్నెల్లు మాత్రమే గడువుంది....”

“నీ పరతు విని ఆమె ఏమంది?”

“ఏమంటుంది?” అని చెప్పుకోమన్నట్లు సవ్యాదు గౌతమ్.

“సాచి లెంపకాయ కొట్టి ఉంటుంది ....”

“అలాకొడిలే ఆమె వికాలాక్షి ఎందుకవుతుంది?” అని సవ్యాదు గౌతమ్ — “ఆమె ఏమిటో తెలుసా? .... నేను అద్భుతమైన ఆడదాన్ని. నేను మనసారా కళమేలే — ఆ పురుషుడు జీవితంలో నన్ను తప్ప మరో స్త్రీని కన్నెత్తి కూడా చూడలేదు. అందుకని బలవంతం గురించిన దురాలోచన ఉంచుకోకు. నా మనసుకు కుయించడానికి ప్రయత్నం చేయి. నీకూ ఇలాంటి ఏదాది మాత్రమే గడు విస్తరిస్తాను. ఏడాదిలో నువ్వు నాకు సచ్చావా సరేసరి, లేకుంటే ఆ తర్వాత నువ్వు నాకు నీ ముఖం కూడా చూపించకూడదు .... అంది ....”

“బాగుంది — ఇద్దరి కిద్దరే! పురుషుల్లో నీవు అపర శ్రీకృష్ణుడివి స్త్రీలలో ఆమె స్వర్ణలోకపు అప్పరస. నీ విషయంలో లాగే ఆమె విషయంలో కూడా ఋజువులున్నాయా?” అన్నాడు నరేంద్ర నవ్వుతూ.

గౌతమ్ మనో సిగరెట్ వెలిగించి — “ఆమె గురించి అలా మాట్లాడకు. ఆమె నిష్ప ..” అన్నాడు.

నరేంద్ర ఆశ్చర్యపడి — “నీకామెపై అలాంటి భి ప్రాయమున్నప్పుడు — ఆమెకు దూరంగా ఎందుకుండవు? నిష్పను మట్టుకుంటే కాలుతుందని తెలియదా?” అన్నాడు.

“నిష్పకు నీకు భయపడను. అది నన్ను కాల్యలేదు. అందుకు ఋజువు కావాలంటే — ఇదిగో చూడు ....” అంటూ గౌతమ్ నోట్స్ వెలుగుతున్న సిగరెట్ ను ఎడమ

అరచేతిలో ఉంచి గుప్పెట చూశాడు.

నరేంద్ర ఆశ్చర్యంతో ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

కొద్దిమేరలో తర్వాత గౌరవ గుప్పెట తెరిచి—
“చూశావా—నిప్పు నన్ను కాలిస్తోంది, అరిపోయింది—”
అన్నాడు.

నరేంద్ర చలించకుండా — “అయితే నువ్వెందుకు
అరింటు?” అన్నాడు.

“నాకు నిప్పుంటే భయంలేదు. కానీ నీరుంటే భయం.
వికలాక్షి నిప్పుయితే చలపతి నీరులాంటివాడు. అదీ
సామాన్యమైన నీరు కాదు. సుడిగుండాలలో కూడిన ఉప్పెన
వంటి ప్రవాహం నీరు. గత ఈతగాడు కూడా ఆ
ప్రవాహంలోంచి ప్రాణాలతో బయటపడలేదు. వికలాక్షి
జోలికి వస్తే నన్నా ప్రవాహం ముంచేస్తుంది....”

“అయితే ఏం చేస్తావు?”

“గడువిచ్చాను గా.. అంతరికూ ఆగుతాను. ఈలోగా
వికలాక్షి నేనంటే మనసుపడిందా — సరేసరి! లేదా
ఆమెను బలవంతంగా అనుభవిస్తాను. అప్పుడా మే నా
దారికి రాకతప్పదు....”

“రాకపోతే?”

“జీవితంలో ఒక్కసార్లే నా వికలాక్షిని అనుభ
వించాలన్నది నా కోరిక. అదితీతండా బ్రతికి ప్రయో
జనంలేదు. అదితీతక చచ్చినా బాధలేదు....”

“చాలా చిత్రంగా ఉంది....”

“చిత్రంగానే ఉంటుంది. కానీ ఈ కథ నేను
నీకెందుకు చెప్పానో తెలుసా?” అన్నాడు గౌరవ.
నరేంద్ర బదులుపలికేలోగా నే— “వికలాక్షి నా గడువు
గురించి తండ్రికి చెప్పలేదు. అంటే సీరియస్ గా ఆలో

చిస్తాంద నే ఆరం. కానీ ప్రస్తుతం ఆమెకు నీలో పరిచయ మయింది. నువ్వుమేకు నచ్చావు. పెకి చెప్పకపోయినా చలపతి! కూడా నువ్వు నచ్చారనే అనిపిస్తోంది నాకు. అందుకే నేనీ కథ చెప్పాను....”

“ఎందుకు?”

“వికాలాక్షి విషయంలో నువ్వు నా ప్రత్యర్థివి. నిన్ను నేనెప్పుడు తిల్చుకుంటే అప్పుడు కాలరాయ గలను. కానీ వికాలాక్షిలోనూ—ఆ పని చేయలేను. నిన్నేమైనా చేస్తే ఆమె నన్ను తుమించదు. అయితే నేను నిన్ను దగ్గరిపెడతానని అనుకోకు. నా గడువు పూర్తయ్యేదాకా నువ్వామెకు కారీరకంగా కానీ మానసికంగా కానీ దగ్గరకాకూడదు. అలాచేకావో ఈ ప్రపంచానికి దూరమవుతావు....”

“నువ్వు నన్ను తెలిరిస్తున్నావా?”

“లేదు—హెచ్చరిస్తున్నాను ”

“అయితే నేనిక వికాలాక్షిని కలుసుకోకూడదా?”

“కలుసుకోవచ్చు. కానీ నీ అదుపులో నువ్వుండాలి.”

“నేను నిన్ను కలుసుకున్నాను కాబట్టి కథ చెప్పావు. కలుసుకోకపోతే—ఏం చేద్దువు?”

“బ్రెవాడా—నిన్ను నా దగ్గరకు పంపమని వికాలాక్షికి చెప్పింది నేనే!” అని నవ్వాడు గౌతమ్.

•

•

•

“గౌతమ్ నిజంగానే ప్రమాదకరమైన మనిషి. చెప్పాలంటే ఎందరినో భయపెట్టే మా నాన్న కూడా అతడంటే భయపడతాడు....” అంది వికాలాక్షి.

“నాకు గౌతమ్ అంటే భయంలేదు....” అన్నాడు సత్యేంద్ర.

“నేను నమ్మలేను....” అంది వికాలాక్షి.

“నిన్ను నమ్మించాలంటే ఏం చేయాలి?”

“అతణ్ణి చంపేయాలవా?”

“చంపడమా?” అని ఉలిక్కిపడ్డాడు నరేంద్ర.

“చూశావా—భయపడ్డావు....” అంది వికాలాక్షి.

“నేను భయపడేది గొతమికి కాదు, హత్యకి....”

“ఆ హత్య గొతమిని కాట్టి—భయపడుతున్నావు.”

“లేదు వికాలా! నేను మనిషికి భయపడను, కానీ

నేరస్థుణ్ణి కావడం నా జీవితాశయంకాదు....”

“ప్రేమకోసం ఏమైనా చేయొచ్చు....”

“అది విచక్షణ లేని ప్రేమ....”

“ప్రేమకు విచక్షణ ఉండదు...”

నరేంద్ర నవ్వి—“నేను నీకంటే ఎక్కువగా నా జీవితాన్ని ప్రేమిస్తున్నాను. దాన్నింటో అందంగా తీర్చిదిద్దుకోవాలని నా కోరిక. ఆ అందమైన జీవితంలో నీవూ ఒక భాగం కావాలని నేననుకుంటున్నాను. అందుకు నేనేమైనా చేయగలను. కానీ నువ్వు నా అందమైన జీవితాన్ని నాశనం చేసుకోమంటున్నావు....” అన్నాడు.

“అంటే?”

“హత్యలు, నేరాలు మనిషిని సుఖజీవితానికి దూరం చేస్తాయి. నా మాట విని నువ్వు ఆలోచించి చూడు..” అన్నాడు నరేంద్ర.

“కానీ సుఖజీవితానికి హత్య అవసరమైతే?”

“మంచి మనిషికి హత్య సుఖజీవితాన్నివ్వదు....”

వికాలాక్షి నరేంద్ర వంక రప్పలార్పకండా చూసింది. అతడి ముఖం గంభీరంగా ఉంది.

“నరేంద్రా! నీవు చాలా గొప్పవాడివి, నేను నా పద్ధతులు నీ కనుకూలంగా మార్చుకుందుకు ప్రయత్నిస్తాను. మా నాన్న నెరిరించే నా నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను—” అంది వికలాక్షి, ఆమె మాటల్లో పట్టుదల ధ్వనించింది.

*

*

*

వారం రోజుల ఆనంతరం....

చలపతినుంచి నరేంద్రుడు పిలుపు వచ్చింది. అతడు వెళ్ళాడు.

“నీలా మంచికనం, వికాలదృక్పథం, అత్మాభిమానం ఉన్నాయి. నీకుంటి మనుషులు అరుదుగా ఉంటారు, నిన్ను నేను అల్లుడిగా చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను” అన్నాడు చలపతి.

“అంతా నా ఆదృష్టం—” అన్నాడు నరేంద్ర.

“మీ పెళ్ళి పెంటనే జరుగుతుంది ” అన్నాడు చలపతి.

“పెంటనే వద్దు....” అన్నాడు నరేంద్ర.... “ఎవరిలోనూ మార్పు పెంటనే రాదు. మీ అమ్మాయి వికలాక్షి ఇంతకాలం పెరిగిన వాతావరణంవేరు. మన సమాజంలో ఆమె పద్ధతులు మార్పించబడవు. పురుష ప్రపంచం ఆమెను పెంటాడి వేధించి ఆరాధిస్తున్నట్లు కనబడుతూనే ఆపహాస్యం చేస్తుంది. ఇలాంటివి నాకన్నో తెలుసు. అందుకే నేను వికలాక్షిలో మార్పు కోరుకుంటున్నాను. ఆ మార్పును భర్తగా నేను కానించకూడదు. వరుడిగా చూడగలగాలి....”

“అమ్మాయిలో మార్పు వచ్చేసింది....” అన్నాడు చలపతి.

“అది తాత్కాలికం. పెళ్ళికి ముందే కొంతకాలం పాటు ఆమె నేను కోరిన పద్ధతిలో జీవించి అందులోని ఇబ్బందులను స్వానుభవంతో తెలుసుకోవలగాలి. అలాంటి జీవితం తనకు బాగుంటుందనిపిస్తేనే మా పెళ్ళి జరుగుతుంది. పెళ్ళంటే నూతన పంట అని మీకు నేను చెప్పనవసరంలేదు....”

చలపతి మాట్లాడలేదు.

•

•

•

ఆ సాయంత్రం వికలాక్షి నర్తనాద్రుతు కలుసుకుని—
“నేను నిన్నారాధిస్తున్నాను. అందుకే నీ పద్ధతిలోకి మారాలనుకుంటున్నాను. నువ్వు మన పెళ్ళిని వాయిదా వేస్తున్నావు. ఎందుకు?” అంది.

“వికలా! నువ్వు నాపట్ల ఆకర్షించబడ్డావు. ఆ మోజులో ఏమైనా చేయగలననుకుంటున్నావు? నీలో అసహనం బాగా ఉంది. మోజు తీరిపోతే అసహనం తైటకు వస్తుంది. అప్పుడు మన జీవితం నరకమవుతుంది. నీ అసహనం నిన్నిప్పుడు పెళ్ళికి పురిగొల్పుతుందో అదే అసహనం రేపు విడాకులకు దారితీస్తుంది.

అలా జరక్కుండానే నేను మన పెళ్ళిని వాయిదా వేస్తున్నాను. అనవసరంగా తొందరపడకు. కనీసం విడాదిపాటు నా పద్ధతిలో జీవించు. అందుకు నువ్వు నీ ప్రస్తుత వేషధారణకు, స్నేహితులకు స్వస్తి చెప్పాలి. ఒక భారత యువతి ఎలా ఉంటుందో అలా మసలాలి. ఆరోగ్యకరమైన భోజనం తీసుకోవాలి. మనసుకు ఆరోగ్యాన్నిచ్చే పుస్తకాలు చదవాలి. అది ఓ విడాదిగడిస్తే నీ కొత్త పద్ధతి నీక్కుడా నచ్చితే.... అప్పుడు మన పెళ్ళి జరుగుతుంది—”

“సరే—ఏదాది కర్యాక మన పెళ్ళి జరిగితే అప్పుడు మళ్ళీ వాలో మార్పు రాదా?” అంది వికాలాక్షి.

“రాదు, ఈ పద్ధతిని ఒక ఏదాది కాలంపాటు ధరించగలిగిన దానివి—తీవ్రకాలం ధరించగలవు....” అన్నాడు సరేంద్ర.

“కానీ నీకోసం ఇప్పట్నుంచే ఈ పద్ధతిని ధరించగలను—” అంది వికాలాక్షి.

“అది కొత్త మోజు, ఆకరణ....”

“ఆకరణకు తట్టుకుని నిలబడగల శక్తి స్త్రీకే ఎక్కువ ఉంటుంది. నువ్వు నీ ధోరణిలోనే ఆలోచిస్తున్నావు తప్ప నా సమస్యసర్థం చేసుకోవడంలేదు. నీను నీపట్ల ఆకరితురాలినై వెంటనే వివాహం చేసుకుంటానడం లేదు. నన్ను గౌరవం సవాలు చేశాడు. అందుకేక కొన్ని నెలలు మాత్రమే గడుపుంది. ఆ సవాలు పూర్తయ్యే లోగా మన పెళ్ళి జరిగిపోవాలి....”

“పెళ్ళయితే గౌరవం సమస్య తీరిపోతుందా?”

“తీరిపోతుంది. అప్పుడు నాన్న నన్ను గౌరవం నుంచి రక్షిస్తాడు....”

“ఇప్పుడెందుకు రక్షించడు?”

“నాన్న గౌరవంకి ఓ ముఖ్యమైన పని అప్పగించాడు. అది గౌరవంలే ఆవుతుంది. ఆ పని పూర్తయ్యేదాకా నాన్న గౌరవం నీమీదే చేయడు. అందుకే గౌరవం సవాలుకు తెలివిగా వ్యవధిని నిర్ణయించాడు....”

“పని పూర్తికాకపోతే మీ నాన్నకేమవుతుంది?”

“అక్షల్లో నష్టం....”

“కూతురి సుఖంకోసం ఆమాత్రం త్యాగంచేయలేదా మీ నాన్న?”

“ఇప్పుడు మాత్రం నా సుఖానిశమిలోటు వచ్చిందీ అని నాన్న అంటాడు. గౌతం తన సవాలు నిలబెట్టుకుంటే అతిడిశే నన్నిచ్చి పెళ్ళిచేయడానిక్కూడా ఆయన సిద్ధం. సమస్య ఆయనది కాదు. నాది. నువ్వు తప్ప ఇంకెవరూ నాకక్కర్లేదు. నాన్న మనపెళ్ళి కథ్యంతర పెట్టడంలేదు. వెంటనే వివాహం జరిపించడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడు. మన పెళ్ళి జరిగితే—తనకు లక్షల్లో నవ్వంతచ్చినా సరే—గౌతమ్ నో కంట కనిపెట్టి అదుపు చేయాండగలనని హామీ ఇచ్చాడు. కానీ నువ్వు” అగింది వికాలాక్షి.

“బెంగపడకు వికాలా! ఆనరక్షేమి జరుగదు. మన పదతిలో మనముందాం. అంతా^{ని} దైవానికే వదిలిపెడదాం—” అన్నాడు నరేంద్ర.

వికాలాక్షి నిట్టూర్చింది.

వికాలాక్షి తీవ్ర విధానంలో ఉపహించని మార్పు వచ్చింది.

ఆమె వేషధారణలో పూర్తి మార్పు వచ్చింది. ఒకప్పుడామె మోహినిలా కనబడి రచ్చగొట్టేది. ఇప్పుడామె వరమిచ్చే దేవతలా ఉంది.

ఆమె పూర్తిగా పాత స్నేహాలకు స్వస్తి చెప్పింది. ఇప్పుడామె స్నేహితులు మంచి పుస్తకాలు, మంచి అలవాట్లు.

ఆహారపుటలవాట్లతోసహా అన్నీ మార్పుకుంద వికాలాక్షి.

ఆమె సంకల్ప బలమెటువంటిదోకానీ ఆ మార్పు నామి మనస్ఫూర్తిగా ఇవ్వపడుతోంది.

కూతురిలో వచ్చిన మార్పు చలపతికి కూడా ఎంతో నచ్చింది. ఆయన కూతురితో—“నరేంద్ర చెప్పేదాకా మన పదతిలో తప్పందనే నాకు తోచలేదు—” అని బాధపడ్డాడాయన.

రోజులు గడుస్తున్నాయి. నెలలు గడుస్తున్నాయి. ఒకరోజున వికాలాక్షి నరేంద్రను కలుసుకుని—“నాకు చాలా భయంగా ఉంది. గౌతమ్ అయిపోయాడు సాధించేలాగున్నాడు—” అంది.

“నీ సహకారం లేనిదే అడవికి వెళ్ళిపోతాను....”

“నీకో—నన్ను నమ్ము. గౌతమ్‌లో ఏదో అకరణం ఉంది. అది నిజం. నేను మనస్ఫూర్తిగా నిన్నే ప్రేమిస్తున్నాను. నువ్వే కావాలనుకుంటున్నాను. కానీ అతణ్ణి కాదనగలనా అని భయమేస్తోంది....”

“ఈ సమస్య వెళ్ళయ్యాక కూడా రావచ్చు....”

“రాదు. భారత స్త్రీ పవిత్రతకు ప్రాధాన్యత నిస్తుంది. ఆమె యే సంప్రదాయంలో పెరిగినా పవిత్రతకు మారం కాలేదు. పెళ్ళికాని అడవిలో పరపురుషుడికి లొంగిపోతే—అతణ్ణి పెళ్ళిచేసుకునే అకలాక ముంటుంది కాబట్టి ఆమె మనసు బలహీనం కావచ్చు. వెళ్ళయిన అడవి తప్పచేయలేదు. నా మాట విను. మనం పెళ్ళిచేసుకుందాం....” అంది వికాలాక్షి.

“వికాలా! ముందు నీవు నీ అసహనాన్ని జయించు. ఆ అసహనం నీలో లేనిపోని భయాలను సృష్టిస్తోంది...”

“నీ ధోరణి నీది తప్ప నన్నర్థంచేసుకోవో?” అంది వికాలాక్షి.

“నిన్ను నేను బాగా అర్థంచేసుకున్నాను.....” అన్నాడు నరేంద్ర.

వికాలాక్షి నిట్టూర్చి పెళ్ళిపోయింది.

అతర్వాత ఆమె మళ్ళీ అతణ్ణి కలుసుకోలేదు. నరేంద్ర కూడా తా మొకరికొకరు మారంగా ఉండడమే మంచిదనుకుని ఊరుకున్నాడు. తప్ప ఆమె గురించి తెలుసుకునేందుకు ప్రయత్నించలేదు.

అలా నెలరోజులు గడిచాయి.

ఒకరోజున నరేంద్రకు తరం వచ్చింది వికాలాక్షి నుంచి.

“డియర్ నరేంద్రా!

అంతా అయిపోయింది. గౌతమ్ తన సవాల్లో నెగ్గాడు. నీనిక నీకు నా ముఖం చూపించలేను! నెలవు.

వికాలాక్షి.”

ఇంతే ఆ ఉత్తరం....

నరేంద్రకా ఉత్తరం చదవగానే కళ్ళు తెరుకమ్మాయి. మతిపోయినట్లయింది. అలా జరుగుతుందని అతడనుకోలేదు. ఆరోజే అతడు వికాలాక్షిని కలుసుకునేందుకు ప్రయత్నించాడు.

వికాలాక్షి ఇంట్లోనే ఉంది. అతికష్టమైనది ఆమె అతడి ఎదుటకు వచ్చింది.

“ఏం జరిగింది వికాలా?” అనడిగాడు.

“ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలనుకుంటే నన్నడక్కు. జరిగింది నేను గుర్తుచేసుకోలేను. దయించి పంటనే పెళ్ళిపో. నా మనసు బాగోలేదు. నేను బాగా అప్పెట్టయ్యాను. ఆత్మహత్య చేసుకోలేదంటే ఇంకా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. నీకు సంబంధించి నేను చనిపోయినట్లే లెక్క....” అందామె.

“అయితే గౌతమ్ను పెళ్ళిచేసుకుంటావా?”

వికాలాక్షి కళ్ళెరబడ్డాయి—“వాడిని పెళ్ళిచేసుకోవడం ఈ జన్మకు జరిగని పని. నేను వీలుంటే స్వయంగా నా చేతులతో చంపాలనుకుంటున్నాను. అదే యిప్పుడు నా జీవితాశయం...”

“వద్దు వికాలా! నీవంటి సుకుమారి ఇప్పుడు హత్యల గురించి ఆలోచించకూడదు. నీముదింకా నూరళ్ళ జీవితముంది....”

“నా సుకుమార జీవితం ఓ కిరాతకుడి చేతిలో నలిగిపోయింది. దాంతో నా మనసు గట్టిపడి శిలగా మారిపోయింది. ఇక నీవేమీ చెప్పకు. నా దారి నాది. నీ దారి నీది....”

నరేంద్ర ఆమెతో ఇంకా మాట్లాడాలని ప్రయత్నించి విఫలమయ్యాడు. అతడు తన గదికి వెళ్ళిపోయాడు. అతడు గదిలో మంచంమీద పడుకుని ఆలోచిస్తూండగా దగ్గరగా మూసి ఉన్న తలుపు తోసుకుని లోపలకు గొరిష్ వచ్చాడు. అతణ్ణి చూస్తూనే నరేంద్ర ఉలిక్కిపడి లేచాడు.

“నన్ను గుర్తుపట్టావా?” అన్నాడు గొరిష్ నవ్వుతూ.

“ఇక్కడికెందుకొచ్చావ్?” అన్నాడు నరేంద్ర.

“అయ్యో! నువ్వు నా కోసం వెతుక్కుతూ ఉంటావనుకుని బాలిపడి నేనే నిన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చాను....”

“ఎందుకు?”

“నువ్వు నిజంగా వికాలాక్షిని ప్రేమిస్తాంటే నీకు నన్ను చంపేయాలన్నంత కోపముండి ఉండాలి....”

గొరిష్ వంక అదోలా చూస్తూ—“నాకు నువ్వంటే కోపమూ ఉంది, వికాలాక్షిపట్ల ప్రేమూ ఉంది. కానీ నిన్ను చంపాలని అనుకోవడంలేదు—” అన్నాడు.

“ఎందుకని?”

“నిన్ను చంపితే నేను హంతకుడినై ఉరికింబ మెక్కారి. అందువల్ల ఏం ప్రయోజనం సాధించినట్లు? పవిత్ర గంగాజలం పాపుల్ని కుదించేసుందితప్ప పాప పంకిలంకాదు. నేను వికాలాక్షిని పెళ్ళిచేసుకుంటాను. సుఖంగా జీవితం గడుపుతాను—”

గౌతమ్ నవ్వి—“వికాలాక్షిని గంగలో పోలుకున్నావు. అంటే ఆమెను ప్రతిరోజూ ఒక పాపికి అప్పగించుకుంటావా?” అన్నాడు.

నరేంద్ర ముఖం ఎర్రబడింది—“సరిగ్గా మాట్లాడు—” అన్నాడు.

“నేను సరిగ్గా ఆలోచిస్తున్నాను కాబట్టి సరిగ్గానే మాట్లాడుతున్నాను. నీ మాటలే సరిగ్గా లేవు వికాలాక్షికి దగ్గరైనప్పుడల్లా నేను నీకు గుర్తుకొస్తూంటాను. నువ్వు సుఖపడలేవు....”

“అయితే యేమటావ?”

“వికాలాక్షిని నేనే పెళ్ళి చేసుకుంటాను. నువ్వు కక్షణం ఈ ఉరొడిలి కల్పిపో. మళ్ళీ మా కవ్వరికి నీ ఉసుకూడా తెలియకూడదు ”

“ఎందుకని?”

“ప్రస్తుతానికి చలపతి నామీద నీకదాకా పగ ఒట్టాడు. నన్నాయన బ్రతకనివ్వడు. తన కూతురు నిన్ను ప్రేమిస్తోందని ఆయనకు తెలుసు. ఏదో ఒకరోజున వికాలాక్షిని నీకు కట్టబెట్టకచ్చునన్న ఆశ ఆయనకుంది. నువ్వు లేకపోతే ఆయనకు నేను తప్ప గతిలేదు. నువ్వు కనపడకుండాపోతే ఆయన నీ స్మృతి చేయడు. తాత్కాలికావేశం దిగజారి మామూలు మనిషయ్యాక ఆయన

నా ప్రయోజనం కూడా గుర్తిస్తాడు....”

“నేనెక్కడికీ వెళ్ళను. నా వికాలను కష్టాల్లోనూ, దుఃఖాల్లోనూ వదిలి నేనెక్కడికీ వెళ్ళలేను. నీనిక్కడే ఉంటాను. ఆమెనోదాహృతాను....”

నరేంద్ర ఇంకా యేదో అనబోతూ ఆగిపోయాడు.

గౌతం చేతిలో పగునెన కత్తి మెరుస్తోంది.

“కత్తి నెందుకు తీశావ్?” అన్నాడు నరేంద్ర.

“నువ్వు నా మాట వినకపోతే నేను నిన్ను చంపాలనుకుంటున్నాను. అయితే అందుకు గడువిస్తున్నాను..” అంటూ ఆ కత్తిని నేలమీద పెట్టి నాలుగడుగులు వెనక్కువేసి. “పదంకలు లెక్కపెట్టేటగా నీ నిర్ణయం చెప్పు. నేను నిన్ను చంపేదీ లేనదీ నీ నిర్ణయమేదో ఆధారపడి ఉంటుంది....” అన్నాడు.

“ఎంత ధైర్యం నీకు? నా గదికి వచ్చి నన్నే చంపుతానంటావా?”

“నిద్రంటి పిరికివాడి ముంగు నాదంటి వాడికేం— నీకంటే పిరికివాడికూడా ధైర్యం వస్తుంది....”

“నేను పిరికివాడిననుకుంటే నువ్వు పొరబడ్డావు....”

“లేదు. ప్రేమించిన ఆడదాన్ని బలవంతంచేసిన నేను నీ ఎదురుగా నిలబడ్డాను. నన్నేమీ చేయాలనిపించడం లేదు. నా కళ్ళలోకి నూటిగా చూడు. నీవు నిజంగా పిరికివాడివి. కాకపోతే నన్ను చంపాలనుకుంటావు....” అన్నాడు గౌతం.

అప్పుడు నరేంద్ర కేసుయిందో తెలియదు. అతడు మెరుపు వేగంతో నేలమీది కత్తిని తీసుకున్నాడు. గౌతంను నేలమీద పడగొట్టాడు.

“ఏయ్....నన్ను చంపకు....” అన్నాడు గౌతం.

“అయితే నాతో చలపతి ఇంటికిరా, వికలాక్షి కాళ్ళమీద పడు, నీ తప్పుకు చలపతి నేనే శిక్షను ధైర్యంగా అనుభవించు....” అన్నాడు నరేంద్ర.

“నాకు మరతులు చెప్పకు. నన్ను కావాలనుకున్నా నువ్వు చంపలేవు. నువ్వు చంపినా నేను మళ్ళీ తిరిగి రాగలను, నీకు అనుమానముంటే పరీక్షించుకో, ఇప్పుడు నేను గొతంని, నువ్వు నన్ను చంపితే నేను పునర్జన్మ నెత్తి తిరిగిరస్తాను, అప్పుడు నేను నువ్వు కోరిన పేరుతో పలుకుతాను, నీకేం పేరుకావాలో చెప్పుకో, ఆ పేరు తోనే నిన్ను పలకరిస్తాను—”

“నువ్వు నన్ను భయపెడుతున్నావు....”

“భయంకాదు, నా కత్తిసామర్థ్యాలకు యిజావు.... పేరు చెప్పు....”

“విభీషణ్....” అన్నాడు నరేంద్ర చటుక్కున.

“విభీషణా.... ఆదేం పేరు! నేను చలపతివంటి రాక్షసుడికి ద్రోహంచేసిన మంచిరాక్షసుడివనా?”

“నువ్వేమైనా అనుకో — నీకు పేరు పెట్టడానికి నేనెక్కువగా ఆలోచించలేదు, నోటికి వచ్చిన పేరు చెప్పాను....”

“పేరు చెప్పావు. అయితే నన్ను చంపుతావా? నీకంత ధైర్యమా?”

గొతం ఇంకా యేదో అనబోతుండగా నరేంద్ర కత్తిని నూటిగా అరడి గుండెల్లో దింపాడు, రక్తం చివ్వున చిమ్మింది, గొతం పెద్దగా కేకపెట్టబోగా— నోరు నొక్కి ఆపేశాడు.

కాసేపటికి గొతంలో చలనం అగిటోయింది, వక్కు చల్లబడింది.

నరేంద్రుడు జరిగింది తెలిసింది. అతడికి భయం వేసింది. గుండెచిక్కబట్టుకునేందుకతడికి కాసేపు పట్టింది.

తను చంపింది ఓ దుర్మార్గుణ్ణి. కిరాతకుణ్ణి. తను జైల్లో పనిచేసే ఉరితీసే మనిషి—అనుకుంటే చేసినపని న్యాయమైనదే అవుతుంది.

“నేను నీరం చేయలేదు....” అని సరిపెట్టుకున్నాడు నరేంద్ర.

తర్వాత అతడు గదంతా కుభ్రంచేశాడు. ఎక్కడారక్తం మరకలు లేకుండా తుడిచాడు. కనుచీకటి పడేదాకా అగి వీధిలోకి వచ్చాడు అక్కడ గౌతం కాయంది. వీధిలో ఎవ్వరూ మసలడంలేదు.

నరేంద్ర శవాన్ని కారు డిక్కిలోకి చేర్చాడు. కారును డ్రైవ్ చేసుకుంటూ ఓ కొండప్రాంతాలకు వెళ్ళాడు. అక్కడ్నించి డిక్కిలోని శవాన్ని అగాధంలోకి తోసేశాడు. గౌతంలో యేమాత్రమైనా ప్రాణం మిగిలివుంటే ఆ దృశ్యం ఘోరమౌతుంది.

తర్వాత నరేంద్ర కారు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ ఊళ్ళోకి వచ్చాడు. ఒకచోట కారును వదిలిపెట్టి ఇంటికి వెళ్ళి పడుకున్నాడు.

తర్వాతేం జరిగిందో అతడికి తెలియదు.

మర్నాడు నిద్రలేచేసరికి జరిగిందంతా కలలా ఉందతడికి.

రెండురోజులపాటు బయటి ప్రపంచాన్ని చూడడానికి కూడా భయపడ్డాడతడు. కానీ తను గౌతంను చంపే నన్న విషయం వికలాక్షికి తెలియజేయాలనుకున్నాడతడు. “డియర్ వికలా!”

నేను నీ తరపున గౌతంపై పగతీర్చుకున్నాను.

అతణ్ణి నా గదిలో కలితో పాడిచి చంపి
 శవాన్నతడి కాళ్లోనే తీసుకుని వెళ్ళి కొండమీది
 నుంచి అగాధంలోకి తోసేశాను. కానీ నన్నభిసం
 దించడానికూడా నా వద్దకు రావద్దు. నన్ను
 మరిచిపో. గౌతం చేసిన తప్పుకి నిన్ను నీవు
 శిరశురాలిగా భావించుకున్నావు. నాకు దూరంగా
 ఉండాలనుకున్నావు. నేను స్వయంగా తప్పు
 చేసినాను కాబట్టి నువ్వు క్షమించినా నన్ను నేను
 క్షమించుకోలేను. నేను నేరస్థుణ్ణి. నేనిక గుఖ
 జీవితానికి అర్హుణ్ణి కాదు. నా నేరం నన్ను
 సాధించి వేధిస్తుంది. మన మిక ఒకరినొకరు మరిచి
 పోదాం. నెలవు. నీ

నరేంద్ర.”

ఈ ఉత్తరాన్నతడా మేకు పోస్తు చేశాడు. ఆమె ఈ
 ఉత్తరం సాయంతో తనను పోలీసుల కప్పగిస్తుందని
 కానీ తన నేరానికతను సాక్ష్యం వదిలిపెడుతున్నానని
 గానీ అతడు భయపడలేదు.

అతడు వికాలాక్షిని ప్రేమిస్తున్నాడు. ప్రేమ ఉన్న
 చోట అపనమ్మకముండదు. నరేంద్ర నమ్మకం వృధా
 పోలేదు. వికాలాక్షి అతణ్ణి కలుసుకోలేదు. పట్టించే
 ప్రయత్నం చేయలేదు.

ఇద్దరూ ఒకరినొకరు దూరంగా ఉంటున్నారు.

అలా మూడు నెలలు గడిచాయి.

ఈరోజు విభీషణ్ పేరుతో అతడికో ఉత్తరం
 వచ్చింది.

విభీషణ్ పేరు చనిపోయేముందు క్షణాలలో

గౌతంకి నరేంద్ర పెట్టిన పేరు. ఆ తర్వాత అది మరొకరికి చెప్పే అవకాశం లేకుండా అతడి ప్రాణాలు పోయాయి. కత్తిపోటుతో అతడు చచ్చిపోయాడు. అప్పేస కొండపైనుంచి అగాధంలో పడ్డాడు. అటువంటివాడు బ్రతికిరావడం అసాధ్యం.

కానీ వచ్చినట్లే ఉంది. ఎలా జరిగింది?

“అన్నింటికీ కాలమే జవాబు చెబుతుంది—” అనుకున్నాడు నరేంద్ర.

3

సాయంత్రం నాలుగున్నరకు హోటల్ గజపతిలో రూం నంబరు పదహారు తలుపులు తట్టాడు నరేంద్ర.

“కమిన్ — తలుపులు తీసుకుని రావచ్చు—” అన్న గొంతు లోపల్నించి వినిపించింది. అది గౌతం గొంతు....

నరేంద్ర తలుపు తీసుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు.

“తలుపు గడియ పెట్టు నరేంద్రా!” అన్నాడు గదిలోని వ్యక్తి. అతడి వీపు మాత్రం నరేంద్రకు కనబడుతోంది.

నరేంద్ర తలుపు గడియ పెట్టాడు.

ఆ వ్యక్తి వెనక్కు తిరిగాడు.

“గౌతం!” అన్నాడు నరేంద్ర ఆశ్చర్యంగా.

“గౌతం కాదు.... విభీషణ్...” అన్నాడతడు.

“నువ్వు.... ఎలా బ్రతికొచ్చావు?”

“నేను బ్రతికిరా లేదు. బ్రతికున్నప్పుడులేని అద్భుత శక్తులతో తిరిగి వచ్చాను. నావంటి వాళ్ళకు బ్రతుకు కోటే చావే పెద్ద వరం.... నా శక్తినామర్యాలు చూస్తావా?” అన్నాడు విభీషణ్.

నరేంద్ర మాట్లాడలేను.

విభీషణ ఉన్నట్లుండి గాలిలోకి లేచాడు. సముద్రం దాటిన మానుమంతుడిలా గాలి లేలుతూ కాసేపుతిరిగి నేలమీదకు దిగి—“చూశావా?” అన్నాడు.

నరేంద్రకు ముచ్చెమటలుపోకాయి.

“నువ్వు నన్నెందుకు పిలిచావు?”

“నీతో నాకు ముఖ్యమైన పనుంది....”

“నీకు నామీద పగలేదా?”

“నాకు అద్భుత శక్తులతో కూడిన పునర్జన్మనిచ్చావు. నీమీద నాకు కోపమెందుకు? పెగా నీనుంచి నేను కొన్ని ప్రయోజనాలు సాధించాలనుకుంటున్నాను కూడా—” అంటూ నవ్వాడు నరేంద్ర.

“ఏమిటవి?”

“నువ్వు వికాలాక్షికి దూరంగా ఉండకు, ఆమె మానసికనీతి యిప్పుడు మామూలయింది. నువ్వు చిత్త శుద్ధితో ప్రయత్నిస్తే వికాలాక్షి నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటుంది. మీ పెళ్ళి జరగాలన్నది నా కోరిక....”

“అందువల్ల నీకేం ప్రయోజనం?”

“వికాలాక్షి మంచిది. ఆమెపట్ల నాకు కోపంలేదు. కానీ చలపతి నరయాప రాక్షసుడు. ఆరడి అటకట్టించాలి. అందుకు నేను నీ సాయం కోరుతున్నాను....”

“అద్భుత శక్తులున్న నీకు సాయమా?” అన్నాడు నరేంద్ర ఆశ్చర్యంగా.

“నా శక్తి మనుషులకు భయపెట్టడానికేగానీ మరెందుకూ పనికిరాదు. చలపతివంటి వాడిని జయించడానికి అద్భుత శక్తులు సహకరించవు. నీవంటివారే పనికివస్తారు. నీవు ఆరడింటికి వెళ్ళి మాటలతో ముఖ్యపరిచి వాళ్ళింట్లో

ఓ మునిషివికా, వికాలాక్షిని పెళ్ళిచేసుకో, నీ ద్వారా నే
చలపతి పతనం కావాలి. అందుకు నేను నా అద్భుత
శక్తులతో నీకు సహకరిస్తాను చలపతియ్యో ఎక్కడెక్కడ
కీలక ప్రతాళాలు దొరుకుతాయో నేను నీకు చెబుతాను,
వాటి సాయంతో చలపతిని కొంతకాలం మానసికంగా
వేధించి తర్వాత పోలీసుల కప్పజెప్పవచ్చు....”
అన్నాడు విభీషణ్.

“నేను నీ మాట వినను, భయపడని వాళ్ళను నువ్వేమీ
చేయలేనని నువ్వే చెప్పావు—” అన్నాడు సరేంద్ర.

“నే నేమీ చేయలేనిమాట నిజం, కానీ అద్భుత
శక్తులతో సామాన్య మానవుడు లేలుసుకోలేని విశేషాల
సెన్నింటినో నేను లేలుసుకోగలను. నువ్వు నా మాట
వినకపోతే నా మాట వినేవారు మరికొందరు దొరుకు
తారు, వాళ్ళను చలపతిమీద నేకారు—నీమీద కూడా
ప్రయోగిస్తాను, నీ జీవితం సరకమవుతుంది, నిన్ను నీడలా
వెంటాడి వేధిస్తాను, నాతో శత్రుత్వం నీకు మంచిది
కాదు, నాతో స్నేహం నిన్నున్నో విధాలా కాపాడు
తుంది....”

“అయితే నేనాలోచించుకోవాలి, అందుకు వ్యవధి
కావాలి....”

“అలోచించుకో, కానీ వ్యవధి ఇరవై నాలుగుగంటలు
మాత్రం, మరో షరతు, నే నిలా బెయ్యిపై తిరుగు
తున్నట్లు నీకు తప్ప ఇంకవ్యరికీ తెలియకూడదు....”

“ఎందుకని?”

“చలపతివంటి వాడికి యే ఆధారమూ దొరక్కండా
శిక్ష లభించాలి, ఆధారం దొరికిందంటే అద్భుతశక్తుల్ని
కూడా బెబ్బితీయగల మునగాదాయన—”

“సరే—” అన్నాడు నరేంద్ర సాలోచనగా.

“రేపు సరిగ్గా ఇదే సమయానికిక్కడకు రా—”
అన్నాడు విభీషణ్.

4

నరేంద్ర వెంటనే చలపతి ఇంటికి వెళ్ళలేదు.

కానేపకడు బీచివద్ద గడిపాడు. ఉన్నంత సేపూ
అరడికి విభీషణ్ గురించిన ఆలోచన!

చనిపోయిన గౌతం ఎలా తిరిగొచ్చాడు? చనిపోయే
ముందుచేసిన వాగ్దానాల్ని నిలబెట్టుకోడానికి, కోరికలు
తీర్చుకునేందుకూ మనిషి నావహించుకుని ఉన్న ఆత్మ
దెయ్యమే తిరిగి వస్తుందా? హోటల్ గదుల్లో బస
చేస్తుందా?

విభీషణ్ పేరు మరో వ్యక్తికి తెలియడానికి ఏలేదు
కాబట్టి—హోటల్లో మకాంచేసిన వ్యక్తి అచ్చం గౌతం
లాగే ఉన్నాడు కాబట్టి—ఇంకేమీ సందేహంలేదు.
వచ్చిన వ్యక్తి గౌతం! ఆ గౌతంని తను స్వయంగా
చూడలేకాడు. శవాన్ని కొండమీంచి అగాధంలోకి
తోసేకాడు. కాబట్టి వచ్చినది వ్యక్తి కాదు—గౌతం
ఆత్మ!

ఆ ఆత్మ తన్ను చలపతికి వ్యతిరేకంగా పనిచేయుమని
కాసిస్తోంది. తనమాట వినకపోతే యేమైనా చేయగలనని
చెదిరిస్తోంది.

ఇప్పుడు రేనేం చేయాలి?

బాగా ఆలోచించేక ఒకవిధంగా ఇదీ మంచిదేనని
పించింది నరేంద్రకు. వికాలాక్షి గౌతంకు లోబడిపోయిం
దని తెలిసేక తనాకనితో గౌతంను చంపేకాడు. బ్రతి
కున్న శత్రువుని చంపేయడం బాగానే ఉంది. బ్రతికున్న

ప్రియురాలి నేం చేయాలి?

తానొక హంతకుడినన్న భ్రమలో ప్రియురాలిని విస్మరించాడు నరేంద్ర. చనిపోయిన గౌతం విభీషణ్ పేరుతో తిరిగివచ్చాడు. సంతోషంగా ఉన్నాడు. అతడికి తనపై కోపంలేదు. తనుమాత్రం వికాలాక్షి నెందుకు విస్మరించాలి?

హత్యచేసి తను నేరస్థుడయ్యాడు. బలాత్కారానికి గురైన ప్రియురాలిని విస్మరించి తన నేరాల సంఖ్యను పెంచుకోవడం సబబుకాదు.

నరేంద్ర లేచినిలబడ్డాడు. అతడికి వికాలాక్షిని కలుసుకోవాలని ఆత్మతగా ఉంది. ఎలాగో ఆలా ఆమెను సంతోషంగా ఉంచాలి.

అయితే తనిప్పుడు విభీషణ్ కి సహకరించి చలపతిని కష్టాలపాలు చేయబోతున్నాడు. తండ్రిని కష్టాలపాలు చేసే మామయి సంతోషంగా ఉండగలదా?

కానీ చలపతి నేరస్థుడు. సమాజ విద్రోహి....

ఇలా ఆలోచించగానే నరేంద్రకు నిశ్చయమైంది.

ఈ సమాజం నేరస్థులతో నిండిపోయి వుంది. చిన్న నేరాలు చేసినవాడు సామాన్యుడిగా వుండిపోతున్నాడు. పెద్ద నేరాలు చేసినవాడు పెద్దమనిషి అవుతున్నాడు. ఏ నేరాలూ చేయనివాడు సామాన్యులలో సామాన్యులై అసామాన్య నాయకులను నేరస్థుల నుంచి ఎన్నుకుంటున్నాడు.

ఎవరెలాపోలే తనకెందుకు? చట్టం, సమాజం భరింపున్న నేరాలను తానెందుకు ఎదుర్కోదాలి?

“చలపతి నేరాలతో నాకు నిమిత్తంలేదు. నేనతడి నేరాలలో పాలుపంచుకోను. చట్టవిరుద్ధం కాదనిపించే

విధంగా ముందు జీవితం గడుపుతాను....” అనుకున్నాడు నరేంద్ర.

అప్పుడతడికి తను చేసిన హత్య గురించి గుర్తు వచ్చింది.

నరేంద్ర యెక్కువగా ఆలోచించకుండా తిన్నగా చలపతి ఇంటికి వెళ్ళాడు. చలపతి అతణ్ణి చూసి—“ఏం నాయనా! ఇన్నాళ్ళకు నీకు మళ్ళీ నా యిల్లు గుర్తు కొచ్చిందా?” అన్నాడు.

“నేను మీ యింటికి రాకపోవడానికి కారణం మీ అమ్మాయికి తెలుసు. అన్నీ నేనామెకు తరంలో రాకాను. జరిగిన ఘోరానికి మనసు చిక్కబట్టుకునేందుకీ వ్యవధి కావలసి వచ్చింది....” అన్నాడు నరేంద్ర.

“అయితే మా అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకుంటావా?”

నరేంద్ర తల ఆడ్డగా ఆడించి—“అది నావల్ల కాదు. ఎందుకో మీ అమ్మాయికి తెలుసు ” అన్నాడు.

“నాకూ తెలుసు. నీబోటివారి ప్రేమ అందమైన అమ్మాయికి ప్రేమకు కావడానికే! ఆపదలో వున్న ప్రేమరాలికి చేయూతనిచ్చే బాధ్యత నీకున్నట్లు నీ ప్రేమ నీకు చెప్పలేదా?”

“మీను పొరబడ్డాను. నేను వికాలాక్షిని ప్రాణం కంటే మిన్నగా ప్రేమించాను కాబట్టే నేరానికి అనుడ దూరంలో వుండాలనుకునే నేను గొతంను నా చేతుల్లో కత్తిలో పొడిచి చంపాను. అవిధంగా నేను మాంతకుడ్ని నేరస్థుడ్ని. వికాలాక్షి అత్యాచారానికి గురయింది అందులో ఆమె తప్పేమీలేదు. అందువల్ల ఆమె పవిత్రురాలు. ఒక మాంతకుడిగా నేనామె జీవితంలో ప్రవేశించలేను. ప్రవేశించి సుఖపెట్టలేను....”

“సరే—ఇవన్నీ నీబోటి బూటకపు ప్రేమికుడు చెప్పే కబురే! ఇప్పుడు నువ్వు నాకాశ్చట్యుకుని బ్రతిమాలినా నా కూతుర్ని నీకివ్వను, ఎందుకో తెలుసా?” అన్నాడు చలపతి, తెలియదన్నట్లు సరేంద్ర తలాడించ గానే ఆయన అసలు విషయం వివరించి చెప్పాడు.

గౌతంచేత అత్యాచారానికి గురైన రెండుమాసాలకు వికాలాక్షికి తను ఉత్తమనిషి కాదన్న అనుమానం కలిగింది. ఆమెను వెయ్యికళ్ళతో కనిపెట్టి కాపాడుకుంటున్న చలపతి — తనకు బాగా పరిచితురాలైన ఓ లేడి దొంగకు విషయం చెప్పి తన కూతురికి అబార్న్ జరిపించమనీ, ఈ విషయం రెండోకంటికి తెలియకూడదనీ కోరాడు. లేడి దొంగ వికాలాక్షిని పరీక్షించి ఒక ఆశ్చర్యకరమైన విశేషం చెప్పింది.

వికాలాక్షి గర్భవతికాదు. అంతవరకూ ఆమె పురుష స్వర్భనే ఎరుగదు.

“అబలా సాధ్యం?” అన్నాడు సరేంద్ర ఆశ్చర్యంగా.

“అదే అండరికీ అనుమానం వచ్చింది. తర్జన భర్జనలు చేయగా ఒకవిధంగా జరిగుండవచ్చుననిపించింది. నా గురించి బాగా తెలిసిన గౌతం నా కూతురిపై అత్యాచారం చేయలేదు. వాడామెను హిప్పాట్రెజాచేసి తనామెను బలవగతం చేకాడన్న భ్రాంతిలో వుంచాడు.”

“అలా జరిగే అవకాశముంటుందా?” అన్నాడు సరేంద్ర.

“నీను గౌతం గురించి ఆరాతీయగా అతగాడికి హిప్పాటిజంలో నుంచి ప్రావీణ్యముందనీ—దాన్నతడు

నేరాలు చేయడానికికాక — నేరాలు చేసిన భ్రాంతి కలిగించడానికే ఉపయోగిస్తాడని తెలిసింది....”

“ఈ విషయం నాకు వెంటనే ఎందుకు చెప్పలేదు?”

“నమ్మకగదిగా వుండని ఈ నిజాన్ని నీదాకా రానివ్వడానికి అమ్మాయి అంగీకరించలేదు....”

“అయితే గౌతం నన్ను కూడా అలాంటి భ్రాంతికే గురిచేశాడేమో, లేకుంటే నేను హత్యలు చేయలేను....” అంటూ సరేంద్ర తన అనుభవం మొత్తం చలపతికి— వివరించాడు.

అంతా విన్న చలపతి “ఆర్థమయింది, గౌతం నా కూతుర్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాడు, ఆమెను బలత్కార భ్రాంతికి గురిచేశాడు, అది తెలిస్తే నేను బ్రతక నివ్వనని తెలిసి నన్ను నమ్మించడానికి నీచేత చంపబడిన భ్రాంతిని నీకు కలిగించాడు, గౌతం చనిపోయాడనే నే ననుకున్నాను, బలాత్కారానికి గురైన భ్రాంతితో నా కూతురు తన్ను పెళ్లాడుకుందన్న భ్రమ తొలగిపోగానే గౌతం నాకు భయపడడం ప్రారంభించాడు, నిన్ను, నా కూతుర్ని హిప్పాటిజానికి గురిచేసి-ఇప్పుడు నన్ను సాధించాలనుకుంటున్నాడు .... ఇలా జరిగుంటుందన్న ఊహ నాకు రాలేదు, చాలా చిత్రంగా వుంది....” అన్నాడు.

కాసేపు సరేంద్రకు నోట మాటరాలేదు.

గౌతం విభీషణ్ గా ఎలా వచ్చాడో ఇప్పుడు తెలిసి పోయింది, అసలీలా జరిగుండవచ్చునన్న అనుమానం తన కెందుకు రాలేదు?

“ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి?” అన్నాడు సరేంద్ర.

“నేను నీకో ఉత్తరం రాసిస్తాను, అది రీసుకునిపెళ్ళి

శేష గౌతమి కలుసుకో, కథ సుఖాంతమవుతుంది ..."

అన్నాడు చలపతి.

"అంటే?"

చలపతి మారుమాట్లాడటండా ఉత్తరం వ్రాయ సాగాడు, ఆయన వ్రాస్తూంటే ఏం వ్రాస్తున్నాడోనని కుతూహలంగా చదవసాగాడు నరేంద్ర.

"డియర్ విభీషణ్!

నిన్ను నేను, నా కూతురు మనశ్శూర్తిగా క్షమిస్తున్నాం. మోసంచేయగల సిద్ధిలో కూడా నీవు నీ విద్యను మోసానికి ఉపయోగించలేదు, అందుకు నిన్నభినందిస్తున్నాను, నీకు కృతజ్ఞుడిని కూడా!

నాకు భయపడి నామీద కత్తిరిగిడిలే—కత్తి పరేడి నీమీదేనని నీకూ తెలుసు, నేను నీ భయం పోగొట్టాను కాబట్టి నువ్వునీ కత్తిని ఒరలో పెట్టు,

వికాలాక్షి నీకు పనికిరాదు, నరేంద్ర నాకు పనికిరాడు, వాళ్ళిద్దరినీ వాళ్ళకు నచ్చిన బాటలో బంటగా నడవనిద్దాం.

ప్రస్తుతానికి నీదీ నాదీ ఒకే బాట! నాకు సమాంతరంగా వేరే బాటలో నడవాలనుకోక— నా బాటలోనే రా!

నిన్ను గాలిలోంచి నీలకు దింపి మళ్ళీ గౌతమి చేయడానికి ఈ ఉత్తరం, అర్థమయింది కదూ!

నీ శ్రేయోభిలాషి
చలపతి"

అప్పుడు నరేంద్రతో అనుమానం వచ్చింది.

గౌతం కలిగించిన భ్రాంతి అద్భుతం! అటువంటి
గౌతంని భయపెట్టికానించగల చలపతి మరో అద్భుతం!

అయితే గౌతం తనకు భ్రాంతి కలిగించాడా లేక
గౌతమే తనకు భ్రాంతి కలిగించాడన్న భ్రాంతిని చలపతి
కలిగించాడా?

ఏది నిజం? ఏది భ్రాంతి?

—:అ యి పో యి ం ది:—

హంతకుడి ఫోటోలు

బొమ్మిడి ఆచ్చారావు

చాలా మంద్రస్వరంలో వినిపిస్తూన్న పెస్ట్రన్ మ్యూజిక్ మనోరంజకంగా వుంది.

“ఏమిటలా చూస్తున్నావు? ఐస్క్రీం తిను, కరిగి పోతోంది” అన్నది వినీల కళ్ళు అరమాడ్పులుగా చేసి శ్రీధర్ పై పు చూస్తూ.

అతనామె అందమైన కృళవంశీ తదేక దీక్షతో చూస్తున్నాడు.

ఎ.సి. చెయ్యబడ్డ ఆ రెస్టారెంట్ గదిలో ఓ మూలగా వున్న టేబిల్ దగ్గర కూచున్న వాళ్ళందరికీ చుట్టూ యింకా మైనపు బొమ్మలా కదుల్తున్న మనుషుల గురించి పట్టడంలేదు. ఆ గదిలో ఆ మాటకొస్తే ఆ లోకంలోనే తామిద్దరే వున్నట్టు ‘అంతా ప్రేమమయం, జగమంతా ప్రేమమయం’ అన్నట్టు లోకంలోని ఏ శత్రుమని విడదీయలేనట్టు తన్మయత్వంలో వున్నారు.

“నిన్నిలా చూసే హక్కు, అధికారం నాకు తప్ప

మరెవరికన్నానా? అన్నాడు గర్వంగా.

“సరే, దానిక్కడా ఓ సమయం, సందర్భం, సలం వుంటాయి. మన మిక్కడికొచ్చింది ఇలా ఒక రొక్కరు చూసుకుంటూ వుండిపోవటానికికాదు. ముఖ్యమైన సమస్యని చర్చించటానికి!”

“ఆఫ్ కోర్స్, ఇదీ అంత ముఖ్యమైనదే!”

“ఏమిటి, గుడ్లప్పగించి చూడటమా?”

“నీలా బాత్రిగా రసాస్వాదన కరువైపోతోంది బేబీ! ఇలా ఒకరి కళ్ళలోకి మరొకరు రెప్పవెయ్యకుండా చూసుకుంటూ, ఆ చూపుల్లో సుధారసాన్ని చిమ్ముకుంటూ, అనురాగాన్ని, ప్రేమని, ఆత్మీయతని, నిష్కామమైన కోరికని ప్రకటించుకుంటూ గంటలతరబడి గడిపి వేయగలగటం ఓ గొప్ప ఆర్టు లెలుసా?”

“లెలుసు మహాశయా! ఈ ఆర్టుని ప్రదర్శించుకోటానికి ముందు ముందు చాలా రోజులున్నాయి. బోలెడు భవిష్యత్తుంది. ఇప్పుడే ఆ డ్రిల్ పోగొట్టుకుంటే జీవితం నిస్సారమైపోతుంది. సో.... పాయింట్ కిరా!”

“ప్రస్తుతం పాయింట్ దగ్గరే వున్నాను” అతని చూపులు ఉత్తుంగ తరంగాల్లో శ్రేణిపడ్తున్న ఆమె సమున్నత వక్షస్థలంమీద వున్నాయి.

“ఛీ, నీకు బాత్రిగా సిగ్గులేదు” అన్నది అందంగా సిగ్గుపడుతూ వినీత.

“విను వి లవ్ యూ సో మచ్.”

“ఐ టూ క్రీ!.. డోంట్ వక్లు టైం. మన కార్యక్రమం గురించి మాట్లాడు. మీ వాళ్ళతో మన విషయం కదిలించావా?”

“ఇంకా లేదు... మా దాడి యాడ్ లావోలేదు,

ఈమధ్యనే వ్యాపారంలో రెండు లకారాలకి నష్టం వాటిల్లి బెంగగా దిగులుగా వున్నాడు. ఇప్పుడు మన సంగతి చెప్పటంతల్ల మంచికన్న చెయపే జరిగే అవకాశాలెక్కువ.”

“మరి..మరి..మా యింట్లో నా పెళ్ళి గురించి ఒకటి దెక్కువైపోయింది. ఈ సంవత్సరంలో నా డిగ్రీ పూర్తయిపోతుందిగా! వేసవిలో పెళ్ళిచేస్తామంటున్నాడు.”

“వేసవిలోనేగా! ఇంకా మూడేళ్ల పైముంది. పరిస్థితులు చక్కబడటానికి వొక్క నెల చాలు. నాక్కూడా నిన్ను దూరంగా వుంచాలంటే చాలా బాధగా వుంది. ఎప్పుడో అకస్మాత్తుగా నిన్నేమైనా చేస్తేస్తా నీమోనని భయంగా వుంది.”

“ఓహో, నీ కడుపులో యిలాంటి దురాలాచన కూడా వుందన్నమాట. అయితే శపట్నుంచి నీక్కని పించను.”

“అహహ, అంత పెద్ద శిశు విధించకు రాణీ, భరించలేను.... ఏమైనా చేస్తానని భయంగా వుండన్నానుగా! అలా చెయ్యటానిక్కూడా చాలా ధైర్యం కావాలి. బట్ ఆయామ్ టిమిడ్!”

“నువ్వు పిరికివాడివేం కాదు—హీమాన్ వి.”

“నువ్వు అదివారం సీరియల్స్ బి.వి.లో చూస్తున్నావని నాకు తెలుసు. వాటిని చూసి మర్చిపో!”

“ఉహు, మరచిపోను. ఈ సీరియల్స్లో కొన్నిటికి జనం బాగా ప్రతిస్పందిస్తున్నారని ఇటీవల కొన్ని చర్యలు స్పష్టం చేశాయి. అందుకే ఈసారి నేషనల్ ప్రోగ్రామ్స్లో వచ్చే సీరియల్స్ మిస్ కాకూడదనుటం

టున్నాను.”

ఆమె ఏ సీరియల్ గురించి చెప్తున్నదీ అర్థమయ్యింది శ్రీధర్ కి. దాని విషయమై యెంత ఆసక్తం, రాద్ధాంతం జరిగిందీ కూడా గుర్తొచ్చింది.

“మన టాపిక్ నైట్ ట్రాక్ న పోతోంది బేబీ! లెటర్ కమ్ టు ద పాయింట్!” అన్నాడు శ్రీధర్.

“నీ పాయింట్ మిటో నాకు తెలుసు. ఆలస్యం చెయ్యటం మనిద్దళ్లో యెవరికీ మంచిది కాదు. తర్వాత నీకు దూరమై నా స్వార్థం చూసుకున్నానని నన్ను నిందించాడు.”

“ఇంద్రై రెట్టగా — నాకు దూరం కాబోతున్నానని హెచ్చరిస్తున్నావన్నమాట!”

“నీనాడదాన్ని శ్రీ! స్వతంత్రం లేనిదాన్ని. వైగా మధ్య తరగతి కట్టుబాట్లకు తలొగ్గి సంప్రదాయాన్ని గౌరవించే కుటుంబంలోనించి వచ్చినదాన్ని, నీలాంటి హయ్యర్ క్లాస్ మనుషుల మనస్తత్వాల గురించి విని, చూసి బెంగతో భయంతో వణికిపోతున్నదాన్ని. నీమీది మనసును వెనక్కు మరల్చుకోలేకపోతున్న బలహీను రాల్సి. నన్ను ఇరుకున పడెయ్యకు శ్రీ!”

శ్రీధర్ ముఖం గంభీరముద్ర దాల్చింది. అంతక్రితం వరకు ఆతని కళ్ళలో నించి తొంగిచూస్తున్న కొంటె తనం, ఆకతాయితనం మెరుపులా మాయమయ్యాయి. తడేడిక్షతో ఆమెపై పే చూస్తున్నాడు.

చక్కటి శరీరచ్ఛాయతో ఆరోగ్యంతోమిలిమిల మెరుస్తున్న బుగ్గలతో అనిర్వచనీయమైన గులాబీబాల ముగ్ధ ర్పితో, దేనికదే ప్రత్యేకతను సంతరించుకున్న అంగాంగ సౌందర్యంతో, సోకుమార్యంతో నిపుణుడైన వృత్తిలో

నిష్ఠాతుడైన చిత్రకారుడు అహోరాత్రాలు శ్రమించి చిత్రించిన తెలవర్ల చిత్రంలా రమణీయంగా వుందామె.

దాతాపు ఆరడుగుల పొడవుతో, అందంగా బలంగా పెరిగిన శరీరంతో వికాలమైన ఛాతీతో విశ్వర్యం తెచ్చిన ముందాతనంతో వయసులో వున్న అమ్మాయిల్ని కొద్ది క్షణాల సేపైనా తన పైపు ఆకరించుకోగల వర్చస్సుతో ఓ చిన్న సైజు రాకుమారుడిలా వెలిగిపోతున్న శ్రీధర్ తన కడగంటి చూపుతో, తన అమాయకత్వంతో, ముగ్ధత్వంతో కట్టిపడేసింది వినీతి.

అందుకే ఆమెను చూడకుండా ఒక్కరోజైనా గడప లేని నీతిలో వున్నాడతను. ఆమెతో మాట్లాడలేక పోయిన రోజు అతనికి పిచ్చెత్తిపోతుంది. తిండి సహించదు. కంటికి నిద్రరాదు. దేనిపైనా ఏకాగ్రత కదరదు.

కాని, తండ్రికి నచ్చ చెప్పి ఆమెను చేపట్టగల ధైర్యం లేక, ఆమె పెళ్ళి ప్రస్తావన తెచ్చినప్పుడల్లా వాయిదా వేసేస్తూన్నాడు. కాని ఆమెను ఒదులుకోవటానికేమాత్రం సిద్ధంగాలేడు.

అతనేదో చెప్పాలని నోరు తెరిచాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఓ ఇరవై సంవత్సరాల యువకుడు వారి ముందుకొచ్చి వినీతిని చూస్తూనే ఆనందంగా శబం చేసి, “హల్లో, వినీలా, నువ్వేనా? ఇంత సేపూ యెవరో అనుకున్నాను డిక్టరేట్ పేడలో....” అంటూ ఆమె పక్కనే వున్న మరో కుర్చీలో చనువుగా కూచున్నాడు.

విసుపోయి అతనివంక చూసిన వినీతి అతన్ని గుర్తించి “నువ్వా శరత్!” అన్నది మెల్లిగా.

శ్రీధర్ ఆశ్చర్యాన్ని పెదాల వెనక దిగబట్టి వినీతి పైపు ప్రకృర్థికంగా చూశాడు.

“ఇతను నా క్లాస్ మేట్ శరత్” అని శ్రీధర్ పరిచయంచేసి, “మీట్ మై ఫ్రెండ్ శ్రీధర్! కాశీలో రెండు సంవత్సరాల సీనియర్, మూడే ట్వూ యూనియన్ ప్రెసిడెంట్ గా కూడా పని చేశాడు” అన్నది వినిల.

శరత్ ఓహో అన్నట్టు కళ్ళెగతేసి మళ్ళీ కబుర్లలో పడిపోయాడా మేలో. ఆరం పరం లేకుండా యేదో వాగేస్తున్న శరత్ ని ఎలా వదిలించుకోవాలో తెలిక తలపట్టుకుని కూచుంది వినిల. శరత్ మాత్రం తన ధోరిణి మార్పుతోలేదు.

శ్రీధర్ కి అతని ప్రవర్తన చిరాకుని, అసహనాన్ని తెచ్చిపెట్టింది. అతన్ని వారించటానికి మరో మార్దం లేక చేరర్ని పిలిచి బిల్ తెప్పించి అందులో ఏదో రూపాయల నోటు వేసి, “కమాన్ వినిలా, బర్దాం!” అంటూ లేచాడు.

వినిల రిక్తతో వెళ్లి లేచింది. శరత్ గురించి ఆమెకు బాగా తెలుసు. ఊరకే వదరటం అలవాటు తనకి. పెగా కాశీలో ‘గ్రూపిజం’ మెయిన్ టెక్ చేస్తూంటాడు. ఓ చిన్న పైజా గూండాగా పేరు తెచ్చుకున్నాడు. అలాంటి వాడితో సౌమ్యంగా వ్యవహరించడమే మేలని ఆమెకు తెలుసు.

రెస్టారెంట్ బయటివరకు వాళ్ళిద్దర్ని అనుసరించి వచ్చాడు శరత్.

అయితే శ్రీధర్ తన కాళ్ళో కూచోని వినిలని కూర్చుండబెట్టి క్షణాల్లో అక్కడ్నుంచి కారును పరుగెత్తించటంతో వాక్యవాచానికి అనకట్టపడింది.

అయితే ఇదంతా మరో జతకళ్ళు మొదట్నుంచి పరిశీలనగా చూస్తూన్న విషయం ఆ మగ్గురిలో ఎవరికీ తెలియదు,

2

“అయితే, ఆ శ్రీధర్ గాడ్ని ఫినిష్ చెయ్యలేమంటావా? షేమ్ ... షేమ్....” అన్నాడు బాబూరావ్, శరత్ వంక హేళనగా చూస్తూ,

“నో .... నో .... లేనని కాదు, కాని వాడి వెనక అంగ బలం, ఆర్ బలం దండిగా వున్నాయి. పొరపాటున మనం బయటపడిపోతే, జీవితాంతం కటకటాల వెనక మగ్గిపోతాం. అది నాకిష్టంలేదు” చెప్పాడు శరత్.

“పూర్ ఫెలో! మరి అంత దద్దుర్ముల్లాగా పట్టుబడి పోతామా? అందుకు సరైన పద్ధతేదో ఎన్నుకుంటే సరి!”

“సరైన పద్ధతంటే ....!?”

“మనక్కావలసింది శ్రీధర్ వీడ కాళ్ళతంగా వదిలి పోవటమే కదా ....!”

“అదొక్కటే కాదుగా! వినీలని ముఠై పు వల్పించు కోవాలి—విమిన్ నావై పు.”

“అవునోయ్, ఈ బాధంతా ఆమెని దక్కించు కోవటం కోసమేనని నాకు తెలియదా? ఆ శ్రీధర్ గాడు బతికున్నంతకాలం వినీల నీ ముఖం చూడదు, అంతే కదా! .... అయితే గురూ, ఇక్కడో చిన్న తిరికానుంది, శ్రీధర్ పోయినంత మాత్రాన వినీల నిన్ను వదిలివేయకుందని విమిటి గ్యారంటీ?”

త్రుళ్ళిపడి చూశాడు శరత్ స్నేహితుడివంక.

“అంటే .... వినీలని అక్కరించగల శక్తి నాలో లేదంటావా?”

“నేను నీ సామర్థ్యాన్ని శంకించటంలేదు. వినీల తన ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా మనసు మార్చుకుంటుందా అని!”

“మార్చుకు నేలా చేస్తాం.”

“అదే—ఎలాగా అని!”

“అడవి ప్రాణంకన్న మిన్నగా భావించుకునే దేమిటి?”

“యూ మీన్ క్యారెక్టర్...”

“ఎస్—అదే!”

“అంటే వినీలమీద అత్యాచారం జరపటానిక్కూడా సిద్ధపడ్తున్నావా?”

“తప్పనిసరి పరిస్థితులెదురైతే అందుక్కూడా వెనుదియ్యను నేను చెహుతే ప్రకృత, నాకు వినీల కావాలి!”

“అమె ఆ విధంగా కావాలంటే శ్రీధర్ గాడ్ని ఫినిష్ చెయ్యాలిని ప నేయింది? వినీలని ఇప్పుడు మాత్రం నువ్వు నీక్కావనిన విధంగా నీ తొలిక తీర్చుకుని వదిలేయొచ్చుగా! ఈ యాతనంతా జేసికీ?”

“జేసికా? కసి! వినీలని తన చుట్టూ తిప్పుకుంటూ అమెని వల్లో నేనుకుని కలుగుతున్నందుకు వాడికి శిక్ష పడాలిందే! అది ఏకంగా మరణశిక్ష అయితే సరిగా సరిపోతుంది!” శరత్ గొంతులో కసి, స్థిరనిశ్చయం జంటగా పలికాయి.

బాబూరావ్ తలూపి, “ఓలే! కమాన్ టెర్మి వాట్ యూ ప్లాన్ డ్? ఈ విషయంలో నేన్నీ శీవిధంగా సహాయపడగలను?” అన్నాడు.

“అసలు నా ప్లాన్ కి ఊపిరి. ఆయువుపట్టు నువ్వే! నేను అటు వినీలకి. యిటు శ్రీధర్ కి కూడా బాగా తెలుసు. అంచేత నేను చాలా తేలిగ్గా బయటపడిపోయే

ప్రమాదముంది. నువ్వుయితే యెవరికీ తెలియదు. ఎవరూ నిన్ననుమానించరు...."

ఆ శర్కార శరత్ చెప్పినదంతా అక్షరం పాల్గొనిపోకుండా విన్నాడు బాబూరావ్.

చిరగా, "నువ్వు నామీద పెట్టిన ఈ బాధ్యతను ఆనందంగా భరించదల్చుకున్నాను. వినీతి నీ స్వంతం కావాలని మనసారా కోరుకుంటున్నాను. విష్ యూ బెస్టాఫ్ అవ్!" అన్నాడు బాబూరావ్ నవ్వుతూ 'అవ్' అన్న మాటను ఒత్తిపలుకుతూ.

శరత్ హుందాగా నవ్వాడు. దర్జాగా చెయ్యి ముంగుట చాపాడు. బాబూరావ్ అతని చేతిని మృదువుగా శోక్కి తదిలాడు.

"ఇప్పుడున్నంచీ ఆ పనిమీదే వుంటాను" అన్నాడు.

శరత్ జేబునించి రందరూపాయల నోట్లకట్టతీసి అతని కందించాడు, హీలోవలోండా టైక్ కీ చెయిన్ కోబాటు.

మరుక్షణం బాబూరావ్ ఎక్కిన వలోండా మెత్తగా శబ్దంచేస్తూ రివ్వున ముసుకుపోయింది.

3

"ఏమిటి. మా వినీతిని ప్రేమించావా, పెళ్ళిచేసుకుంటావా? ఇంకాకీ నీ పేరేమిటి? ఎవరబ్బాయివి? నీ వివరా లేమీ చెప్పకుండా పెద్దవాళ్ళు సంప్రదించవలసిన అతి ముఖ్యమైన విషయాన్ని నువ్వీలా సీదాసాదాగా వచ్చి అడగటం నాకు నచ్చలేదు." భూషణరావు గొంతులో ధ్వనించిన కాతిన్యానికి ఉరిక్కిపడ్డాడు శ్రీధర్.

"మిత్ర నన్నపార్థం చేసుకోకండి, ఈ విషయం మా పెద్దవాళ్ళొచ్చి మిమ్మల్నడగటమే న్యాయమని నాకు తెలుసు, కాని.... పెద్దవాళ్ళు వికాలమృదయులు కాన

ప్పుడు చిన్నవాళ్ళ మనసు నెరిగి వాళ్ళ కోరికని సమృద్ధ
యంతో అమోఘించినప్పుడు, చిన్నవాళ్ళే ముందు కొచ్చి
తమ సమస్యల్ని స్వయంగా పరిష్కరించుకోవలసి
వుంటుంది. నావివయంలో అదే జరిగింది. క్షమించండి.
నా పేరు శ్రీధర్. మీ అమ్మాయికన్న రెండేళ్లు కాలే
జీలా సీనియర్ ని.” చెప్పాడు శ్రీధర్. ముఖానికి పట్టిన
చెమటను చేతిరుమాలుతో అద్దుకుంటూ.

భూవణరావు కొద్దిసేపు ఏమీ మాట్లాడకుండా తడేక
డిక్తో శ్రీధర్ కంక చూస్తున్నాడు. “కుర్రాడు చూడ
బోలే మంచి కటుంబంనించి వచ్చివాడటలాగా నే
వున్నాడు. మర్యాద, మన్నిన కలవారేగాని పాగరు
బోతులా మోసగాడిలా కనిపించడంలేదు. ఆయన
ముఖంలో రవంత సౌమ్యత చోటుచేసుకుంది.

“ఎవరే, నీగురించిన వివరాలు చెప్పు. మీ నాన్నగారి
పేరేమిటి? ఏం చేస్తుంటారు? ఇంకితే మళ్ళీం చేస్తున్నావు?
దగ్గరా....”

“నాన్నగారి పేరు రాజవర్మ....”

పక్కలో బాంబుపడ్డట్టు అడిరిపడ్డాడు భూవణరావు.
“ప్రముఖ పారిశ్రామిక వేత్త, కాంట్రాక్టరు రాజవర్మ
కొడుకువా?”

శ్రీధర్ ముఖంలో అస్పష్టంగా గర్వంతో కూడిన
హాసరేఖ మెరిసింది. “అవునండీ”

“అయితే ఈ పెళ్ళి జరగదు.”

“అదేమిటండీ ఒకేసారి అలా అనేకాదు?”

“ఇక మీవాళ్ళతో మాట్లాడవలసిందేమీ లేదుగనక!”

“అంటే.... నాన్నగారితో మాట్లాడకుండానే మీరు
నిర్ణయం తీసేసుకున్నారా?”

“అవును....మీ నాన్న నీటిలో కల్లా గొప్ప ధనవంతుడు కావచ్చు. చాలా పలుకుబడి, మందీమార్బలం వున్న వాడే కావచ్చు. డబ్బుతో మనముల్ని కొనెయ్యగల సమర్థుడే కావచ్చు. కాని డబ్బుకన్న, మీటన్నిటికన్న దిలుకైన దొకటుంది. నీతి! అది మీ నాన్నకు లేదు. అది లేక ఎన్నుకొన్న యేమీ లేనేలే లేక్క నాదృష్టిలో. నా యితర గో! వినీలగురించి కాశ్యతంగా మర్చిపో.”

“అజేమిటండీ, మీరు అంగీకరిస్తారని ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకున్నాను. వినీలకూడా యీ పెళ్ళి జరక్కపోతే కట్టుకోలేదు. నేను గొప్పవాడిని కావటమే తప్పయితే, నేను విశ్వర్యాన్ని అంతిస్తుని వదులుకుంటాను. వినీలనిమాత్రం వదులుకోలేను.”

“అయ్యా ఎక్స్ప్రెస్ మీ సారీ! మీ కుటుంబంలో వియ్యనుండుకోవటానికి నేను యేమాత్రం అంగీకరించలేను. ఇక వినీల సంగతంటావా? అది నాకు తురు. నారకం పంచుకుపుట్టిన ఓడ్డ గలుపు మీటమి ఒకేలా కనీవ చేసుకోగల గుండె నిబ్బరమున్న పిల్ల. కష్టాల్ని సుఖాల్ని లేదా లేకుండా అనుభవించగల అత్యున్నత గల అడపిల్ల. ఆమె నానిరయనికప్పుడూ కట్టుబడివుంటుంది. ఇక నువ్వెళ్ళవచ్చు.”

“అలాగేనండి. ప్రస్తుతానికి వెళ్ళిపోతున్నాను. అయితే మరొక్కసారి మీరు తీర్చిగా ఆలోచించి మా వివాహాన్ని నిండుమనసుతో జరిపిస్తారనే ఆశతో వెళ్ళిపోతున్నాను.”

శ్రీధర్ గొంతులో యేదో ఆడుపడటయింది.

గిరుక్కున తిరిగి పెద్ద పెద్ద అంగులు వేసుకుంటూ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

ధూమణరావు కొద్దిసేపటివరకు శ్రీధర్ పెళ్ళినైతే
మామూలు వుండిపోయాడు.

4

“నాకుని పేరు ధూమణరావు. ఇర్రెగేషన్ డిపార్ట్మెంట్ లో సెక్టర్ ఆఫీసరుగా పనిచేసేవాడు. ఇతని కేడర్ని ఇప్పుడు అసిస్టెంట్ ఇంజనీరుగా రీ డిజిగ్నైట్ చేశారనుకో! హంతకుడు కూడా స్పాట్ లోనే రెడ్ హ్యాండెడ్ గా దొరికిపోయాడు. అతని పేరు శ్రీధర్!” ఒక్కక్షణం ఊపిరితీసుకోవటాని కన్నట్టు ఆగి డిపెక్టివ్ కిరణ్ ముఖంలోకి చూశాడు ఇన్ స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్.

డిపెక్టివ్ కిరణ్ తడకడీక్షతో నాకుడి ఫోటోలను, శ్రీనివాస్ తయారుచేసిన ఇన్వెస్టిగేషన్ రిపోర్టుని పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు. మధ్యమధ్య శ్రీనివాస్ మాటలకి తలపంకిస్తున్నాడు.

“శ్రీధర్ — ధూమణరావు నాకురు వినీలని ప్రేమించాడు. పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకున్నాడు. కాని ధూమణరావు వంగీకరించలేదు. హత్యచేయటాని కదొక మోటివ్ అయితే రెండోది అతనిమీది కక్ష. శ్రీధర్ తండ్రి రాజవర్మ పేరుమోసిన పారిశ్రామిక వేత్త — కంట్రాక్టరు. ధూమణరావు అతని ఫైల్ ను అప్రూవ్ చేయటానికి బ్లంట్ గా నిరాకరించటమేగాక అవమానకరంగా మాట్లాడాడు, రాజవర్మని. తండ్రి నవమానించిన ధూమణరావుమీద సహజంగానే శ్రీధర్ కక్ష వూసాడు. అది హత్యకి దారితీసింది” చెప్పాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ ఫైలు మూసి టేబిల్ మీద పడేశాడు.

“హంతకుణ్ణి స్పాట్ లోనే ఎలా పట్టుకోగలిగావు?” అడిగాడు కిరణ్.

“నిన్నరాత్రి సరిగ్గా పదిన్నరగంటలకి నాకు ఫోన్
కాల్ వచ్చింది, నా గార్డుని పాగర్ పోయే రోడ్డునా
హత్యజరగ జోలోందని, వెంటనే వెళ్లే హత్య జరగ
కుండా నివారించ గలగటమేగాక హంతకుణ్ణి కూడా
తప్పే పోలీస్ గా పట్టుకోవచ్చునని చెప్పాడు. ఫోన్
చేసిన వ్యక్తి, వెంటనే సిబ్బందితో బయల్దేరి వెళ్ళాను.
ఆప్పటికే భూమణరావుని చంపేసి కత్తి మారంగా విసి
రేశాడు హంతకుడు శ్రీధర్. అయితే పారిపోవటానికి
ప్రయత్నించేంతలో మేం పట్టేశాం. లేకుంటే పట్ట ఎగిరి
పోయేదని.”

“శ్రీధరే హంతకుడని నువ్వెలా నిర్ధారించావు?” అడి
గాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ విస్మయంగా చూశా దతనివంక.

“అస్సర్ మీ మైడియర్ ఇన్ స్పెక్టర్!”

“స్పాట్ లో దొరికాడు. పైగా అక్కరెందుకున్నా
వని అడిగితే సర్జన్ సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు.
హత్యాయుధం రోడ్డుపక్కనే పొదల్లో దొరికింది. దాని
మీద శ్రీధర్ వలిముద్రలున్నాయి. హత్య ఆకత్తితోనే
జరిగిందని సర్జన్, ఫింగర్ ప్రింట్స్ ఎక్స్ పర్టుస్ యిరు
వురూ నిర్ధారించారు. అంతకన్న క్లియర్ ఎవిడెన్స్ ఇం
కెక్కడుంటుంది బ్రదర్!” గర్వంగా చెప్పాడు
శ్రీనివాస్.

“అయితే తను హత్యచేసినట్టు శ్రీధర్ అంగీకరిం
చాడా?”

విచిత్రంగా చూశాడు శ్రీనివాస్ కిరణ్ వైపు.

“ఏ హంతకుడై నా తను హత్యచేసినట్టు అంగీకరిస్తాడా?
నేరస్తుడు తన నేరాన్ని ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను ఒప్పుకోడు.”

“అథోర్స్!.... యేసంగతి నేను శ్రీధర్ తో మాట్లాడితే సగాని చెప్పలేను. ఇంకీ నవ్వు నన్నెందుకు పిలిపించినట్టు?” అడిగాడు కిరణ్.

దిగులుగా చూశాడు శ్రీనివాస్.

“ఏం చెప్పను బ్రదర్! శ్రీధర్ తండ్రి రాజవర్మబాగా పలుకుబడి గల పెద్దతలకాయ. నిన్న రాత్రికి రాత్రే విషయాన్ని మా నూపరింటెండ్రెంట్ గారికి తెలియజేశాడు. తెల్లాకుండానే ఎస్పీ నాకు ఫోన్ చేసి శ్రీధర్ ని వదిలిపెట్టమని హుకుం జారీ చేశారు....”

కిరణ్ చిన్నగా నవ్వి “మరింకా వదిలిపెట్టలేదేం? పెంటనే ఆపని చెయ్యి” అన్నాడు.

“అదెలా వీలవుతుంది బ్రదర్! నేను రిజిష్టర్ చేసేశాను. పోసుమార్కుమ్ కండక్ట చేయించాను. రిపోర్టు కూడా వచ్చేసింది. శ్రీధర్ హంతకుడని రుజువు చేయగల ఆధారాలన్నీ సిద్ధం చేసుకున్నాను. సాయంత్రంలాగా తీసుని కోర్టుకి రిఫర్ చేద్దామనుకుంటున్నాను. ఇంతలో.... హుకుం....”

“మీకిది మామూలేగా! ఎందరో నేరస్తులు నేరం చేసి దర్జాగా సంఘంలో తిరుగుతున్నారు. హంతకులు తప్పించుకుంటున్నారు. వాళ్ళ బనులు అమాయకులు నిర్దోషులు ఉరికంబా లెక్కుతున్నారు. జైళ్ళలో యావజీవ శిక్షపడి మగ్గిపోతున్నారు. వందమంది దోషులు తప్పించుకున్నా ఫరవాలేదుగాని ఒక్క నిర్దోషి శిక్షింపబడకూడదనికదా లా పుస్తకాలు, కోర్టులు ఘోషిస్తున్నాయి!? అందులో మొదటి భాగాన్ని మీ డిపార్టుమెంట్ అక్షరాలా అమలుజరుపుతున్నందుకు గర్వపడు.”

శ్రీనివాస్ గిట్టిగా చూశాడు.

“అయూమ్ సారీ బ్రదర్! నేనుమాత్రం ఇలాంటి ఇన్ ఫ్ల్యుయెన్స్‌కి తలొగ్గదలచుకోలేదు. నేను పకడ్బందీగా రూపొందించి కోర్టుకి ప్రెజెంట్ చేయ్యడమే నా ధ్యేయం! నా విధి నిర్వహణలో నేనెన్నడూ విఫలం కాలేదు, ఇప్పుడూ అలాగే చేస్తాను.”

“ఐ అప్రెషియేట్ యూ ఇన్ స్పెక్టర్! దిస్ ప్రాసీడ!....”

“థాంక్స్ బ్రదర్! నిన్ను ముఖ్యంగా పిలిచిందేండు కంటే నేనులో ఎలాంటి లాసుగులు లేకుండా కోర్టులో నిలబడటానికి వీలుగా వుండో లేదో నిర్ధారిస్తావని! ఎస్పీకి వ్యతిరేకంగా నేను నిలబడాలంటే నేను కోర్టుగోడలా బలంగా వుండాలి. యేమాత్రం వీగిపోయినా నన్ను డిపార్టుమెంటు సంజాకు తి నేస్తుంది. అంతకన్న ముందు నేను రిజైన్ చేసేస్తాను కూడా!....” శ్రీనివాస్ గొంతులో సిన్సియర్నీ, పట్టుదల ధ్వనించాయి.

కిరణ్ అభినందనపూర్వకంగా అతని భుజం తట్టి, “అయితే పద శ్రీధర్ ని ఓసారి చూసి కొన్ని ప్రశ్నలు అడగాల్సి వుంది. ఆతర్వాత నీకేసు నిలబడుతుందో, చీదేస్తుందో చెప్పేస్తాను” అంటూ లేచాడు.

శ్రీనివాస్ అతన్ని—శ్రీధర్ ని రిమాండులో వుంచిన సెల్ దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళాడు.

ఒక రాత్రికే ముఖమంతా పీక్కుపోయి పదిలంఖణాలు చేసి:ట్టున్న ఆగర్భక్రిమంతుడైన శ్రీధర్ ని చూసి, అతని వ్యక్తిత్వాన్ని క్షణాలమీద అంచనా కట్టాడు కిరణ్.

శ్రీధర్ కిరణ్ వంక ఆశగా చూశాడు. తనకి తెలిసిన ముఖం కాకపోవడంతో అతని ముఖంలోకి మళ్ళీ ప్రేత

కళ వచ్చేసింది.

“చూడండి, మిస్టర్ ....” కిరణ్ పిలిచాడు.

“నా పేరు శ్రీధర్ .... మీ రవరో ....”

“నేను ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్ ని. పేరు కిరణ్, మీరు భూమణరావుగారి నెండుకు హత్య చేశారో తెలుసుకోవా అని వచ్చాను” అన్నాడు కిరణ్ — అతని ముఖకళికల్ని బాగ్ర తగా పరిశీలిస్తూ.

“మీరూ అదే మాటంటున్నారు. చూడండి సార్.. మీగురించి నేను చాలా విన్నాను, పత్రికల్లో చదివాను, నిర్దోషుల పాలిట దైవమని, నేరస్తుల పాలిట నీంహ స్వప్నమని మీగురించి చెప్పుకుంటారు. నే నెవర్నీ హత్య చెయ్యలేదు. నన్ను నమ్మండి. భూమణరావుగారు నా కంత్ కావలసిన వ్యక్తి. చేజీతులా ఆయన్ని చంపు కు నేటంత దుర్మార్గుణ్ణి, అవివేకివీ కాదు” రాదాపు కన్నీరు కారుస్తూ చెప్పాడు శ్రీధర్.

“అయితే హత్య జరిగిన సమయానికి మీ రక్కడెందు కున్నారు? హత్యకుపయోగించిన కత్తిమీద మీ వేలి ముద్ర లెందుకున్నాయి?”

“కత్తి నాదే కాబట్టి, తప్పక నా వేలిముద్రలుంటాయి. అది నేను పండ్లు కోసుకోవటాని కుపయోగించే కత్తి. నా గదిలోనుంచి యెవరో దాన్ని దొంగిలించి వుండాలి. ఇక నేనా స్థలంలో వుండటం కేవలం కాకతాళియం. అంతకన్న ఎక్కువగా నేనేమీ చెప్పలేను. భూమణరావుగార్ని మాత్రం నేను చంపలేదు చంప లేదు, నన్ను నమ్మండి” రెండు చేతుల్లోనూ ముఖాన్ని దాచుకుని ఆశ్రోకించాడు శ్రీధర్.

శ్రీనివాస్ అతనివంక తిన్నేసేలా చూశాడు.

“నువ్వు సమయంలో అక్కరెందుకున్నావో చెప్పటానికెందుకు భయం? నువ్వు నిజంగా హత్యచేయకపోయివుంటే నీ ఎల్లీని నిరూపించుకో! హంతకుడి మమ్మాటికీ నువ్వే” అన్నాడు.

శ్రీధర్ పిచ్చిగా అరచాడు, “కాదు, కాదు, కాదు, నేను హంతకుణ్ణి కాదు.”

కిరణ్ శ్రీధర్ చేతిమీద పానధూతి పూర్వకంగా తట్టి, “ఆశీషడకు శ్రీధర్. ఆధారాలు, పరిస్థితులు నువ్వే హత్యచేశావని తిరుగులేని సాక్ష్యాన్నిస్తూన్నాయి. నువ్వు స్పాట్ లో వుండటానికి మరో బలమైన కారణమేదీ నా వుంటే తప్ప నిస్సరికంబంనుంచి ఎవరూ తప్పించలేరు. నిజం చెప్పు! నువ్వు నిర్దోషి నీ అయితే నిన్ను వదిలిపెట్టడానికి అన్ని యేర్పాట్లు చేస్తాం” అన్నాడు.

శ్రీధర్ ఒక్కక్షణం కిరణ్ ముఖంలోకి చూసి, “నిజం చెపుతాను. నన్ను విడిపిస్తారా?” అన్నాడు.

“తప్పకుండా! మాక్లావలసిందే నిజం” అన్నాడు కిరణ్.

“నిన్న రాత్రి పదిగంటలకి నాశేవరో ఫోన్ చేసి, నీ ప్రియురాలు విలీనవేశరో కిచ్చావ్ చేసి తీసుకుపోతున్నారట. నా గార్జన సాగర్ రోయే రోడ్ లో పదో కిలో మీటర్ రాయి దగ్గర ఆమెను రేవ్ .... రేవ్ చెయ్యటానికి నలుగురు స్నేహితులు కాచుకుని వున్నారు. మాన్ రేవ్ .... హర్రయివ్! అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు. ఎవరో, ఎక్కడినుంచి ఫోన్ చేశాడో వివరాలడిగే అవకాశం లేకపోయింది.

వెంటనే నా మాటర్ లైక్ మీద నా గార్జన సాగర్

కోడలోని పదో కిలోమీటర్ స్టాన్ దగ్గరకు వెళ్ళాను. అక్కడ కోడమీద ఎవరో పడున్నట్టు వాడి లెట్ కాంటిలో చూశాను. ప్రేక స్టాండ్ వేసి దగ్గంకు వెళ్ళి చూసేసరికి రక్తం మడుగులో కలికిలా పడున్నాడు భూషణరావు గారు. నేను మతిపోయిన వాడిలా ఆయన్ను పట్టుకుని కుడిపిచూశాను, ప్రాణముండేమానని! కాని అప్పటికే ఆయన పోయాడు. సర్కిగా అప్పుడే పోలీస్ జీప్ రావటం, పోలీసులు వచ్చు చుట్టుచుట్టడం జరిగి పోయింది...." చెప్పాడు శ్రీధర్.

"రాత్రంతా వెళ్లో కూచుని మంచి కథ ఆల్లావు చిట్టికండ్రీ! ఈ కథ రాత్రే చెప్పాచ్చుగా, ఈ కథ నిన్నురికంబం నించి రక్షించలేదు మిస్టర్! చాలా బలహీనంగా వుంది" నవ్వాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ ఆతని వంక బాలిగా చూసి, "నిజంగా నువ్వు నిర్దోషి నే ఆయితే నిజాన్ని దాచవండా వున్నానున్నట్టు చెప్పు. నాకు చేరినైన సాయం చేస్తాను" అన్నాడు.

శ్రీధర్ కళ్ళు కుదుచుకుంటూ, "నేను నిజమే చెప్పాను సార్! ఇకపైన మీ రెంచేసినా సరే!" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ కిరణ్ వంక తిరిగి, "మొండిఘటం. కండ్రీ పలుకుబడి తనను విడిపి మూడవ పిచ్చినమ్మకంతో నిరక్ష్యంగా సమాధానాలిస్తాన్నాడు. లెటర్ గో!" అన్నాడు.

కిరణ్ శ్రీధర్ వంక సాలోచనగా చూసి శ్రీనివాస్ తో ఆతని గదిలోకి తిరిగొచ్చాడు.

"శ్రీధర్ మాంకడుడని ఖచ్చితంగా నిర్ధారణ అయినట్టే కదా....!?" అన్నాడు శ్రీనివాస్ కిరణ్ వంక కుతూ

హలంగా చూశాడు.

కిరణ్ యేదో చెప్పేలా పల ఫోన్ గలాగలా మోగింది. శ్రీనివాస్ టీవీలో ఎత్తి “హల్లో క్రాంతాంబ....” అన్నాడు హుందాగా. అయితే మరుక్షణమే శేచి నిల్చుని బూట్లు రెండూ టపీనుని శబ్దంచేస్తూ అటెన్షన్ లోకి వచ్చేసి “గుడ్ మార్నింగ్ సార్ .... సర్ .... సర్” అంటూ ఫోన్ వినయంగా పట్టుకుని సగం వంగిపోయి వినసాగాడు.

చివరగా, “ఎక్స్ క్యూజ్ మీ సర్ .... అతన్ని విడిచి పెట్టలేను. ఆర్ ది నెససరీ ఎవిడెన్స్ విత్ మీ సర్ .... ఐ కెన్ ప్రూవ్ ద అఫెన్స్ సర్ .... ఒన్స్ ఎగయిన్ సారీ సర్ .... పార్డన్ మీ ....” అని ఫోన్ పెట్టేసి, జేబు నించి రుమాలురీసి దట్టంగా పట్టిన చెమట్లు తుడుచు కున్నాడు శ్రీనివాస్.

“ఎస్సీ చాలా స్ట్రాంగ్ డోన్ ఇచ్చినట్లుండే!” అన్నాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ తీవ్రంగా నవ్వు నవ్వాడు. “ఎట్టి పరిస్థితు లోను శ్రీధర్ ని కట్టలేని చెప్పేకాను. బాన్ ఫో రే రట్ట ఫోన్ కి దిగక తప్పలేదు .... బట్, అయామ్ మ్యూర్ ఐ కెన్ ప్రూవ్ ద కేస్ ఇన్ ద కోర్టు!” అన్నాడు.

“విక్ యూ ఆర్ ది బెస్టు! .... నేనొస్తాను” అంటూ శేచాడు కిరణ్.

“ఇంతకీ నీ ఆభిప్రాయం చెప్పలేదు” అన్నాడు కంగాడుగా శ్రీనివాస్.

“ఓ గంటకర్వాత నీకు ఫోన్ చేసి చెప్తాను” అన్నాడు కిరణ్.

టయోటా శ్రీ నిలయం గేటోంచి వెళ్ళాండగా గూర్ఖా రాంసింగ్ సలాంచేసి కిరణ్ తో చెప్పాడు.

“ఆ ప్కేలియే ఏక్ లడ్క్కి ఆగయిసాబ్, ఉక్ కో విజిటర్స్ రూం మే విరాయా మె!” అని,

కిరణ్ తలపంకించి, టయోటాని ఫోర్ట్ కోలో పార్క్ చేసి లోపలికి వెళ్ళాడు.

విజిటర్స్ రూంమీదగా వెళ్ళా ఆ అమ్మాయిని చూశాడు. ఆమె చటుక్కున లేచి కిరణ్ కి నమస్కరించింది.

సన్నగా, పచ్చగా, పొడవుగా సన్నబాజి తీగలా వుందా అమ్మాయి. అయితే సన్నబాజి యెందుకో వాడిపోయి చిన్నబోయి వుంది.

“నా పేరు వినీల. మీ సహాయం కోరివచ్చాను” అని చెప్పింది నీన్నబాజితీగ.

“రామ్మా.... ఆలా డ్రాయింగ్ రూంలో కూచుందాం” అని ఆమెను డ్రాయింగ్ రూంలోకి తీసుకువెళ్ళి కర్చి చూపించి, “చెప్పమ్మా!” అన్నాడు కిరణ్ ఆదరంగా.

ఆమె కళ్ళు బాగా ఏడ్చిందనటానికి నూచనగా ఉద్బివ్వున్నాయి. కంపుల్లా వున్నాయి కనుగుడ్లు.

“మీరు శ్రీధర్ నెల్లాగే నా విడిపించాలి. అతను హత్య చెయ్యలేను. అంత చుక్కార్గుడు కాదతను....” మాడావిడిగా కలాతోకా లేకుండా చెప్పుకుపోతున్న వినీలని ఆపి, “వివరంగా చెప్పమ్మా!” అన్నాడు కిరణ్.

వినీల శ్రీధర్ తోడి తన పరిచయాన్ని క్లుప్తంగా చెప్పి, “అతను గతరాత్రి మానాన్నగార్ని హత్యచేశాడనే

నేరంమీద పోరీసులు అగిట్టు చేశారు. అతను హత్య చెయ్యడా, చెయ్యలేను" అన్నది గాద్దదికంగా.

“చూడమ్మా! ధూషణరావుగారు మీ నాన్న గారా?”

“అవునండీ..... ఆయన న్నెవరో దారుణంగా పొట్టన పెట్టుకున్నారు. చీమక్కుడా అపకారం చెయ్యని గొప్ప వ్యక్తి నాన్న....” దుఃఖాన్నాపుకోలేక ఆరచేతుల్లో ముఖం దాచుకుని రోదించింది వినీల.

కిరణ్ ఆమెను డిస్టర్బ్ చెయ్యలేదు.

ఓ అయిదు నిమిషాల తర్వాత ఆమె సారీ చెప్పి కళ్ళు కుడుచుకుని కుదురుగా కూచుంది కుర్చీలో.

“నాన్నగార్ని చంపిన రాక్షసుణ్ణి పట్టి బంధించండి. శ్రీధర్ ని వదిలిపెట్టండి. మీకు జన్మంతా దుఃఖపడి వుంటాను. మీ ఫీజు ఎలాగైతే నా ఇచ్చుకుంటాను. శ్రీధర్ ని మాత్రం రక్షించండి” అన్నది ఉద్యేగంగా వినీల.

“చూడమ్మా! శ్రీధర్ హంతకుడిని రుజువుచెయ్యటానిక్కావలసిన ఆధారాలన్నీ పోరీసులకి దొరికాయి. ఇన్ స్పెక్టర్ చాలా పట్టుదలగా వున్నాడు—శ్రీధర్ ని హంతకుడిగా కోర్టులో నిలబెట్టడానికి సిద్ధంగా వున్నాడు. బలమైన ఆధారమేదో శ్రీధర్ కి అయితే లంగా లభిస్తే తప్ప అతని న్నెవరూ రక్షించలేరు....”

“ఆధారముంది సార్ ....హంతకుడు వేరే వున్నాడు, ఖచ్చితంగా చెప్పగలను.”

ఆసక్తిగా ఆమె వంక చూసి, “ఎవరు?” అన్నాడు కిరణ్.

“శరత్” చెప్పింది వినీల.

“శరత్? ఎవరతను?”

“నా క్లాస్ మేట్. నేను థర్డ్ యర్ విఎస్సీ చదువుతున్నాను. శరత్ నా క్లాస్ లో నే చదువుతున్నాడు. నన్ను ప్రేమించాడని తనని వరించమని ఎన్నోసార్లు వెంటపడి బేధించాడు. నేను శ్రీధర్ని ప్రేమిస్తున్నానని, అతనితో కలిసి మెలిసి వుంటున్నానని శరత్ కి తెలుసు. చాలా సార్లు చూశాడు. తనని కాదన్నాననే కక్షతో శ్రీధర్ని హత్యా నేరంలో ఇరికించాడు” ఆవేశంగా అన్నది వినీల.

“పోనీ ఆడే నిజమనుకుందాం. అతని కక్ష శ్రీధర్ మీదయితే, మీ నాన్న గార్నిందుకు చంపుతాడు? శ్రీధర్ నే చంపివుండేవాడు కదా....!”

“శరత్ చాలా దుర్మార్గుడండీ, రెండువిధాల కక్ష తీర్చుకున్నాడు. నేను తనని కాదన్నందుకు మా నాన్న గార్ని చంపి నామీద, ఆ నేరాన్ని నా ప్రాణానికి ప్రాణమైన శ్రీధర్ మీద మే పి ఆవిధంగా అతనిమీద తన కసి తీర్చుకున్నాడు. శరత్ ని బంధించండి. అన్ని నిజాలు బయటపడ్తాయి.”

“ముందా శరత్ గురించి అన్ని వివరాలు చెప్పమ్యా! ఎంక్వయరీ చేస్తాను....కాని, శరత్ గురించికాని, మరో వ్యక్తి గురించిగాని అనుమానించటానికి హత్య జరిగిన సులంలో యెలాంటి ఆధారాలు దొరకలేదు. దొరికిన ఆధారాలు శ్రీధర్ నే హంతకుడిగా నిరూపించటాని కుపయోగపడుతున్నాయి....ఎవీవే, చెప్పు. శరత్ గురించి ప్రతి సంగతి, మా కుపయోగపడ్తుందనుకున్న ప్రతి సంగతి చెప్పు.”

వినీల చెప్పుంటే అన్నిటినీ వివరంగా నోట్ చేసుకున్నాడు రిచీ.

“క్రిథర్ కి నీకు వున్న సాన్నిహిత్యం గురించి యీ శేసు విషయంలో సంబంధించిన వివరాలన్నీ వీవీ దాచుకుండా చెప్పాలమ్మా! అప్పుడుగాని నీకు శేసు పూర్తి న్యాయం చెయ్యలేను” అన్నాడు కిరణ్.

“అన్నీ చెప్పాననే అనుకుంటున్నాను సార్. క్రిథర్ అమాయకుడు, నిర్దోషి. అతన్నెలాగైనా రక్షించండి, శేసు కోరేది యిదే!” అన్నది వినీల.

“నీకతనిమీద ఎంత అచంచలమైన విశ్వాసమందో శేసు గ్రహించాను. ఓపక్క కన్నకండ్రీ హత్యచేయబడి వుంటే అందరు క్రిథర్ హంతకుడని ఎలుగెత్తించే పున్నా అతను హత్యచేయలేదని యింత ఖచ్చితంగా చెప్తున్నప్పుడే గ్రహించాను. ఐవిల్ ట్రై మె లెట్టు, నువ్వెళ్ళిరా అమ్మా!” అన్నాడు కిరణ్.

“నా ఆడకు రాసుకున్నారు కదా! ఏమైనా విషయాలు కావలిస్తే కబురు చెయ్యండి. మీ ఫోన్ నంబరు రాసుకున్నాను. ఎప్పటికప్పుడే నీ నీ యెలెక్ట్రిక్ బూత్ బూత్ నాంచో మీకు ఫోన్ చేసి కనుక్కుంటాను. మీ మీలు యీ జన్మంతా గుర్తుంచుకుంటాను....ప్రస్తుతానికి అడ్వాన్స్ కింద ఇవి వుంచండి. నా దగ్గర క్యాష్ లేదు..” రెండు బంగారు గాజాలు పైలిల్ మీద పెద్దూ కలపించుకుని చెప్పింది వినీల.

“ముగదు గాజాలు వేసుకోమ్మా!” గంభీరంగా ధ్వనించిన కిరణ్ గొంతు విని సంభ్రమంగా అతని వంక చూసింది వినీల. కిరణ్ చూపు చాలా పదునుగా వుంది.

వణిశే చేతుల్లో గాజాలందుకుని వేసుకుంది.

“ఈ శేసు శేసు టేకప్ చేస్తున్నాను. క్రిథర్ ఏ నేరమూ చెయ్యకపోతే విడుదల చేయిస్తాను. ఫీజు

వీషయమంటావా అది, అతని దగ్గర్నుంచి కనూలు చేసు
కుంటాను!” అన్నాడు కిరణ్ మందహాసంచేస్తూ.

అంతవరకు అతని సీరియస్ నెస్ చూసి దిగుకుట
పోయిన వినీల గాఢంగా, రిలీఫ్ గా నిట్టూర్చింది.

సచ్చటి చేతులు రెండూ జోడించి మనస్ఫూర్తిగా
దండం పెట్టింది.

అమె కళ్ళలో భావకందని కృతజ్ఞతా భావం!

మెల్లగా అడుగులువేస్తూ గది విడిచి వెళ్ళింది.

కిరణ్ కొద్దిక్షణాలవరకు అమె వెళ్ళినపై పే చూస్తూ
వుండిపోయాడు.

తర్వాతి ఫోన్ ఎత్తి నంబర్ డయల్ చేశాడు.

“హల్లో ఇన్ స్పెక్టర్! ఓసారి హత్యా స్థలానికి
వెళ్ళాం, కనూవా.... ఇంటి దగ్గర వుంటాను,” అని చెప్పి
రీసీవర్ క్రెడిట్ చేశాడు కిరణ్.

6

“రాజా, నీది అడ్రసుకి వెళ్ళి గత ఇరవై నాలుగంట
లోనూ శరత్ ఎక్కడున్నాడో అతని ఎట్రీని క్లీన్ గా
అన్ రవ్ చేసిరా” అన్నాడు కిరణ్ సార్జంట్ లో.

రాజా అడ్రసు తీసుకుని కిరణ్ కి శ్రీనివాస్ కి
కాల్యూట్ చేసి తన మాటర్ బై కమిషన్ కు జాబ్
దూసుకుపోయాడు.

అతను వెళ్ళిన వంటే రెండు క్షణాలు ముసి “మీ
రాజా ఎక్స్ పర్ట్ ఇన్వెస్టిగేటర్!” అన్నాడు కిరణ్.

“థాంక్స్!” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

పదో నంబరు కిలోమీటరు రాయదగ్గర కిరణ్
శ్రీనివాస్ మరో యిద్దరు సార్జంట్స్ కు డ్యూపక్కగా
వాహనాన్ని అపి నిల్పుస్తారు కోడ్డుమీద.

ధూషణరావు శరం పడున్న స్థలాన్ని శ్రీనివాస్ చెప్పనక్కర్లేకదా నే గ్రహించాడు కిరణ్. అక్కడ నల్లటి రక్తం మరకలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

“శ్రీధర్, ఇక్కడున్నాడు.... హత్యాయుధం కత్తి-
ఇదుగో యీ పాదల్లో పడుంది...” వివరిస్తున్నాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ ప్రతి సెంటీమీటరు ఘట్టంగా పరిశీలిస్తూ
న్నాడు. ఆధారాలకోసం పరిశోధిస్తున్నాడు.

కోడ్డుపక్కన కొంతమేర ఇసుక, ఆ తర్వాత పిచ్చి
మెక్కలు, కోడ్డుకిరువైపులా పచ్చటి పొలాలు కనిపి-
స్తున్నాయి. ఇసుకలో ఒంగి చూస్తున్న కిరణ్ కి రెండు
జతల బూటు వేలిముద్రలు అస్పష్టంగా కనిపించాయి.
అవి పోలీసు బూట్లముద్రలు కాదు.

మార్కెట్ లోకి కొత్తగా వచ్చిన ఓ పేరుమోసిన
జోళ్ళ సంస్థ ప్రత్యేకంగా డిజైన్ చేసిన ‘వెదర్ శెట్’
షూన్ అవి!

కోటుజేబునించి మెజరింగ్ టేవరీసి వాటిని కొలి-
చాడు కిరణ్. రెండూ వేరు వేరు నంబరు షూన్. ఒకటి
పది, రెండోది పదకొండు అంటే ఇద్దరూ కూడా పెద్ద
పైజా పొదాల వ్యక్తులు!

శ్రీనివాస్ ఆశ్చర్యంగా, అసక్తిగా కిరణ్ వంక అతని
చర్యల్ని పరిశీలిస్తూ చూస్తున్నాడు.

కిరణ్ ఇసుకలోనే మరో కొలతని సేకరించాడు.
అది మోటర్ ట్రైక్ చక్రం ముద్ర 100 సి.సి. మోటర్
ట్రైక్ చక్రం కొలత అది!

మనసులోనే ఆ మోటర్ పైకిళ్ళ పేర్లు మననం చేసు
కున్నాడు కిరణ్. హీరో హోండా, ఇండోసుడాకి, కవా

సాకి—ఏదేనా కావచ్చు!

“శ్రీధర్ ది కూడా మూటర్ లై శేననకుంటా; ఏ కంపెనీది?” అడిగాడు కిరణ్.

“అది ఎస్ ఫీల్స్ బులెట్.”

అంటే కనీసం సి.సి. అన్నమాట! అనుకున్నాడు కిరణ్.

“బులెట్ మీదే కాకుండా, మారుతి కార్లో కూడా తిరుగుతుంటాడనీ తెలిసింది” చెప్పాడు శ్రీనివాస్— కిరణ్ తలపంకించాడు.

కిరణ్ ఆ ప్రదేశాన్ని ఎక్స్ కే కళ్ళలో పరిశోధిస్తున్నాడు. చిన్న అంకాన్ని కూడా దృష్టిపథంనించి తప్పిపోకుండా పరిశీలిస్తున్నాడు.

మరో పదినిమిషాల తర్వాత కిరణ్ పరిశోధన ఫలించింది.

పొదల్లో నాలుగు సిగరెట్ పీకలు ఖాళీ సిగరెట్ పెట్టె దొరికాయి. పీకల్ని వేలిముద్రలు పడకుండా తాగ్రతగా శ్రేస్ పేపర్లో చుట్టాడు కిరణ్. సిగరెట్ పెట్టెమీద పేరు చూశాడు. రాయల్ హాటన్ సిగరెట్ శేసది. ఇంపోర్టర్ సిగరెట్స్!

అక్కడ చాలాసేపు యెత్తో వేచి వున్న నూచనగా పిచ్చి మొక్కలు, గడ్డి కలిగి వున్నాయి.

“శ్రీధర్! పాగతాగే అలవాటుందా?” కిరణ్ అడిగాడు.

“తెలియదు, ఉండేవుంటుంది” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

“తెలుసుకో!” అన్నాడు కిరణ్. “అతని సిగరెట్స్ బ్రాండ్ కూడా!”

శ్రీనివాస్ తలపంకించాడు.

కిరణ్ పాదల దగ్గరే నిల్చుని ఆలోచిస్తున్నాడు.
 'భూషణరావు రాత్రిపూట ఈ కోడ్డుకందుకు
 వచ్చాడు? అతనికిక్కడేం పని? ఎవరైతే శ్రీధర్ కి
 ఫోన్ చేసినట్టే అతనికి ఫోన్ చేసి పిలిచివుండాలి. అది
 హంతకుడే అయిందాలి. హంతకులు ఒకడికన్న ఎక్కువ
 నని తెలిసిపోతూనే వుంది. ఎవరివందా అవసరం?
 శరత్ కా? లేక శ్రీధర్ తండ్రి రాజవర్మకా?' కిరణ్
 ఆలోచనలు అనంతంగా సాగిపోతున్నాయి.

సూర్యుడు నడినెత్తికొచ్చాడు. ఎండ తీవ్రత తార
 సాయికి చేరుకుంటున్న సమయం.

కిరణ్ కళ్ళు మాత్రం ఇంకా ఆధారాలకోసం అన్వే
 షిస్తూనే వున్నాయి. దొరికిన ఆధారాలు హంతకుడిని
 ట్రేస్ చెయ్యటానికి చాలు! అయినా అంతకన్న ముఖ్య
 మైనదేదో దొరకవచ్చుననే ఆశావాదం అతనిది!

ఎండవడిమికి తళతళ మెరుస్తూన్న కాగితం కిరణ్
 దృష్టిలో పడింది. పైకితీశాడు.

అది కమరా ఫిల్మ్ మోర్ ని చుట్టివుండే అల్యూ
 మినియం శేపర్! సరికొత్తది.

కిరణ్ కళ్ళు మెరిశాయి. ఎవరో గత రాత్రి బరిగిన
 హత్యకాండని ఫోటోతీసి వుండాలి! కమరాలలో
 ఫిల్ముని అప్పటికప్పుడు లోడ్ చేసి మరీ రీకారడలో!
 అంటే హంతకుడు—లేదా హంతకులతోబాటు మరో
 ప్రత్యక్ష సాక్షి వున్నాడన్నమాట!

కిరణ్ ఆ శేపర్ ని పట్టుకునే చుట్టూ దేనికోసమో
 వెతికాడు. పాదల్లో చిక్కుకున్న చిన్న అట్టపెట్టె కని
 పించింది.

నెగటివ్ ఫిల్మును దాచివుంచే కార్టన్ అది!

అశ్వో కంపెనీ ఫిల్మ్ రీల్. బాక్ అండ్ బక్. దానిమీద బాక్ నంబరు, డేట్ ఆఫ్ మాన్యుఫేక్చర్, ఎక్స్పైరీ డేట్ మొదలైన వివరాలు చూసి సంకృప్తిగా తలాడించాడు కిరణ్.

మరో అయిదు నిమిషాల తర్వాత చిరునవ్వుతో శ్రీనివాస్ వంక చూసి, “మన పని ముగిసింది మిస్టర్ ఇన్ చిఫ్! ఐదామా?” అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ కళ్ళప్పగించి కిరణ్ వంక చూస్తున్నాడు. “బ్రదర్ మా పోలీసు కళ్ళకి కనపడకుండా చాక్కున్న చాలా విషయాల్ని నీ ఎక్స్రే కర్చు కనిపెట్టేశాయి. చాలా సేకరించావు. ఇతన్ని హంతకుడికి సంబంధించినదే నంటావా?” అన్నాడు.

“హంతకుడ్ని కనిపెట్టడానికీ ఆధారాలు ఉపకరిస్తాయి” అన్నాడు కిరణ్ క్లృప్తంగా.

“అంటే ... శ్రీధర్ హంతకుడు కాదంటావా?” నీరు గారిపోతూ అడిగాడు శ్రీనివాస్. అతని కళ్ళముందు ప్రళయకాల రుద్రుడిలా తనమీద విరుచుకుపడున్న ఎన్నో భీకర రూపం నాట్యం చేస్తోంది. దాదాపు ఎన్నోతో సవాలు చేశాడు తను - కేసు పూర్తేస్తానని! కాని కథ అడ్డంతిరిగేలా వుంది. తను రిజిస్ట్ చేయటమే ముందాగా వుంటుంది ఎన్నీ పనివ్ మెంట్ భరించకన్నా.

శ్రీనివాస్ ముఖంలోని భావాల్ని అద్దంలోని ప్రతిబింబాన్ని చూసినంత స్పష్టంగా చూశాడు కిరణ్.

చిన్నగా మందహాసంచేసి, “రాజా యింకా వివరాలు సేకరించుకుని రావాలి కదా! అన్ని విషయాలు తర్వాత మాట్లాడుకుందాం” అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ అయిష్టంగానే ముందుకు కదిలాడు.

వాళ్ళు స్టేషన్ చేరసరికి రాజు ఫోన్ చేశాడని చెప్పాడు సెంట్రీ.

కిరణ్ ఫోన్ మంటే కాచుక్కుచున్నాడు.

అయిదునిమిషాల తర్వాత ఫోన్ మోగింది. రిసీవర్ ఎత్తి “హలో కిరణ్ హీయర్” అన్నాడు.

“సర్... శరత్ తిరుగులేని ఎలివీ వుంది గతరాత్రి. తెల్లవారూ అతను స్పేహితులతో పోరాడుతున్నాడు. తెల్లవారుగూమున ఓ స్పేహితుడి పెళ్ళి మహూర్తం వుంటే దానికి హాజరయ్యాడు. నిన్న సాయంత్రం అదే పెళ్ళిలో విందుకు హాజరయ్యాడు. అప్పట్నుంచీ స్పేహితులతో పోరాడుతూ అదే పెళ్ళిపందిట్లో అతనున్నాడు తెల్లారేరకు” చెప్పాడు రాజు.

“ఇంకో ఇన్ఫర్మేషన్ కావాలి. అతనికి మోటార్ బైక్ వుండివుంటే, అవకంపెనీలో తెల్సుకో, అలాగే, అతను కాలే నిగరల్ బ్రాండు అతని పాదంపైలా తెల్సుకో. నిన్న రాత్రి అతని స్పేహితుడి పెళ్ళిఫోటోలు ఎవరుతీశాలో ఆ వివరాలు కూడా సేకరించు” చెప్పాడు కిరణ్.

“ఓకే సర్! సరిగ్గా ఓ గంట తర్వాత వివరాలతో మీముందుంటాను” అన్నాడు రాజు ఫోన్ పెట్టేస్తూ.

కిరణ్ ఆయోమయంగా చూస్తూన్న క్రినివాన్ బైపు నవ్వుతూచూసి, “నేనో గంటలో మళ్ళీ స్టేషన్ కొస్తాను. ఈలోపల రాజు వస్తే వేచివుండమను” అని పెకిలేచాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే స్టేషన్ ముందు మారుతీ కారాగింది. అందులోనించి ఖరీదైన నడివయస్కుడు దిగాడు. పెద్దా పురం నిల్కు లార్చీ, గ్లాస్కో పంచె, కార్మికు ఖరీదైన ముఖమల్ ఆకుచెప్పలు, చేతిలో రాయల్ సైజు నిగరెట్టు

అతని హోదాని, హుందాతనాన్ని, అంతకుని చాటి చెప్తున్నాయి.

7

అజానుబాహులైన ఆ వ్యక్తి సరాసరి ఇన్-స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ ముందుకొచ్చి నిల్చుని విష్ కూడా చెయ్యకుండా కిరణ్ పక్కనే వున్న మరో కుర్చీలో నిర్లక్ష్యంగా కూచుని శ్రీనివాస్ వైపు నూటిగా చూసి, “నా పేరు రాజవర్మ, మీ ఎస్పీ ఈపాటికి చెప్పే వుండాలి” అన్నాడు.

లేవబోయిన కిరణ్ అప్రయత్నంగా మళ్ళీ కూచుండి పోయాడు, వెదకబోయిన తీగే కాలికి తగిలింది, శ్రమ తప్పింది అనుకున్నాడు.

శ్రీనివాస్ రాజవర్మ ప్రవర్తనకు లోలోపల మండి పోతున్నాడు. అయినా ఎస్పీ రికమెండ్ చేసిన కాండిడేట్ కావటంతో అవకాశదుపులో పెట్టుకుని సావ్యంగా అడిగాడు.

“మీకేం కావాలి?”

“నా కొడుకు శ్రీధర్ని వెంటనే విడుదల చెయ్యండి. వాణ్ని రాత్రంతా లాకప్ లో వుంచినందుకు మీ డిపార్టుమెంట్ మీద కోర్టుకు వెళ్ళాల్సిందేగాని, మీ ఎస్పీగారి ముఖం చూసి విరమించుకున్నాను. వెంటనే మావాణ్ని నా వెంట పంపకపోతే అంతపనీ జరుగుతుంది” అన్నాడు రాజవర్మ గర్వంగా, నిర్లక్ష్యంగా శ్రీనివాస్ కంక చూస్తూ.

“మీ చెవ్రె నా నాకనవసరం. శ్రీధర్ హంతకుడి సాసంలా ప్రధాన అనుమానితుడు. అతన్ని విడిచిపెట్టడం జరగని షని,”

“ఇక పెట్టర్! అమర్యాదగా మాట్లాడున్నారు. నేరం రుజువుకానిదే పెద్ద పెద్ద మాటలతో మావాదినవ మానిస్తూన్నారు—నన్ను, నా హోదాను కించపరుస్తూన్నారు. దీనికి ఫలితం అనుభవించాల్సి వుంటుంది” రాజవర్మ సగంకూడా కాలని సిగరెట్ ని అక్కడే మూలకు విసిరికొట్టాడు కోపంతో.

అంతలోనే జేబునించి సిగరెట్ పెట్టె లైటరుతీసి సిగరెట్ నోటపెట్టి వెలిగించుకున్నాడు.

కిరణ్ చాలా పరిశీలనగా రాజవర్మను ఓరకంట ఆమూలగ్రం పరికించి చూస్తూన్నాడు. అతను కాళ్ళే సిగరెట్ రాయల్ పెజేగాని బ్రాండ్ ఇండియాడే, ఇంపార్టెడ్ కాదు. కిరణ్ చూపు అతని కాళ్ళపైవు సాగాయి.

రాజవర్మ పాదాలు బాగా పెద్దవి. బహుశా పది సైజుకన్న పెద్దవే వుండొచ్చుననుకున్నాడు కిరణ్. అతని కాళ్ళకి నల్లటి ముఖమల్ అవచెప్పలున్నాయి. చాలా ఖరీదైనవి.

రాజవర్మకి భూషణరావుతో వృత్తిరీత్యా ప్రత్యక్ష శత్రుత్వముంది. భూషణరావుని అంతిం చెయ్యటాని కతనికున్న కారణాలు అతనికి వున్నాయి.

కిరణ్ సాలోచనగా అతనిపై పే చూస్తూన్నాడు.

శ్రీనివాస్ అప్పటికే రాజవర్మ మాటలతో బాగా వేదెక్కిపోయాడు. అయినా బలవంతాన నిగ్రహించు తుంటున్నాడు. శ్రీధర్ హంతకుడు కాదేమోననే అనుమానం అప్పటికే అతని మనసులో ప్రవేశించటం, ఓపక్క ఎస్పీతో అనుకూని విరోధం ఏర్పడటం, ఇంకా పక్క రాజవర్మ పేరేగిపోవటం—అతనికి మనశ్శాంతిని

దూరంచేశాయి.

“చూడండి రాజవర్మగారూ! మీరు నన్ను చెదిరించ నక్కర్లేను. మేజిస్ట్రేటు నించి పర్మిషన్ తెచ్చుకోండి. మీరుకాక మరో నగర ప్రముఖుణ్ణి ఘ్యారిటీ చూపించండి. మీ లాయర్ని కూడా వెంటబెట్టుకు రండి. అప్పటిదాకా బెయిలు గురించి మర్చిపోండి” అన్నాడు క్రినివాన్ చివరికి.

రాజవర్మ కోపంతో నేలని గట్టిగా తన్నాడు.

“ఇదంతా, కేసుపెట్టేటట్టయితే కదా, ప్రొసీజర్ ప్రకారం పోయేది! మావాడు అసలా సమయంలో ఆ స్పాట్‌లో లేడు. ఇంట్లో వాయిగా నిద్రపోతున్నాడు. దబ్బాలో!” అన్నాడు.

“సారీ, నిన్న రాత్రే కేసు రిజిష్టరయిపోయింది. నేను చెయ్యగలిగిందేమీలేదు” చెప్పాడు క్రినివాన్.

రాజవర్మ కప్పు ఎగిరిపోయేలా హుంకరించాడు.

“సరే, యీ అహంకార మంత సేపా చూస్తాను. స్వయంగా నీ చేతుల్లోనే మావాణ్ణి విడిపించిర్రావు, ఓ గంట తర్వాత!” అనేసి తగంగా బయటకు వెళ్ళి పోయాడు.

క్రినివాన్ ముఖం ఎర్రబడిపోయింది. ఉక్రోషం, కోపం, ఆవేశం, అవమానం-ఇంకా అనేకానేక భావాలు అతని ముఖంలో ప్రతిఫలించాయి.

“హుల్ దౌన్ ఎన్ స్పెక్టర్, హుల్ దౌన్! ఇంకో గంటలోకదా, రాజవర్మ నీచేత క్రిధర్ని విడిపిస్తా నన్నాడు! ఈలోపల హంతకుడి విషయం తేలిపోతుంది. యూ నీడ్ నాట్ వర్రీ!” అన్నాడు కిరణ్.

“ఛ, ఛ! దొరక్క దొరక్క జిడ్డుకేసు వారికింది,

ఓకవనలో నా కల పగిలిపోతోంది. బ్రదర్, నువ్వే నన్ను ఒడ్డున పడెయ్యాలి" అన్నాడు శ్రీనివాస చేలగా.

కిరణ్కి అతన్ని చూస్తూంటే జాలేస్తోంది. తిరిగించుని ఎస్పీతో టిగ్ రెచ్చుకున్నాడు. కేసు ఫ్రాంట్ చేయలేని పరిస్థితిలో వున్నాడు. ఎస్పీ అంత తేలిగ్గా అతన్నొదలడు.

శ్రీనివాస అప్పుడే సార్జంటు రాజు స్టేషన్ లో అడుగు పెట్టాడు.

"మీరడిగిన అన్ని విషయాలు సేకరించాను సార్! శరత్కి హీరో హోండా వుంది. శరత్ కాలిపాదం చాలా చిన్నది సార్. కేవలం అయిదు సైజు పాదం శరత్ సిగరెటు తాగుతాడు. విల్స్ ఫెల్టర్ సిగరెటు అతని బ్రాండ్. ఇకపోతే పెర్సనాల్ లు తీసిన వ్యక్తి శరత్ స్నేహితుడు బాబూరావు. అతను కూడా విల్స్ సిగరెట్లే తాగుతాడు. అతని పాదంపైజా ఆరుగాని, ఏడుగాని వుండొచ్చు నా అంచనా ప్రకారం" చెప్పాడు రాజు.

కిరణ్ నుదురు కొట్టుకుంటూ ఆలోచిస్తూ వుండి పోయాడు.

శరత్ గాని, అతని స్నేహితుడుగాని రంగంలో లేరనే అనుకోవాలి! బాబూరావుకి ఫోటోలు తీయటం వచ్చు. అయితే....!?

ఆలోచన తేగిపోతోంది. ఎక్కడో ఏదో మెలిక వుంది. కాని లింక్ అందటంలేదు. ఇంతకీ ఏమిటది?

ఇంకా అక్కడే నిల్చున్న రాజును చూడగానే కిరణ్కి సిగరెట్ పీకల విషయం గుర్తొచ్చింది. సిగరెట్ పీకలపాట్లంలోనూ సిగరెట్ పెట్టెను కూడా పైకి తీశాడు.

అహ, నేనెప్పుడు ఇలాంటి బ్రాండ్ చూడలేదు సార్” అన్నాడు గబగబా.

కిరణ్ భుజుటి ముడిపడి అంతలోనే విడిపడింది.

చిన్నగా మందహాసంచేసి, “మిస్టర్ శ్రీధర్ నీకు తెలుసు, ఎందుకు దాస్తావు? చూడూ, దీనిమీదే నీ విడుదల ఆధారపడివుందని మరచిపోకు. నువ్వు ఏదైనా దాచిపెట్టాలని ప్రయత్నిస్తే నీ మెడకు ఉరితాడు దిగిసి పోవటం ఖాయం!” అన్నాడు.

శ్రీధర్ వెంటనే మాట్లాడలేదు. ఆతర్వాత గొంతు పెకలించుకుని, “ఈ పెట్టె మీకక్కడ దొరికింది?” అన్నాడు.

“ఎక్కడో చెప్పితే నేగాని నిజం చెప్పవా?” కిరణ్ గొంతులోని తీవ్రతకు కొంత జంకాడు శ్రీధర్. అయినా ఏమీ మాట్లాడలేదు.

కిరణ్ అనుమానం బలపడుతోంది.

“సరే, అయితే చెప్తున్నాను. హత్యాస్థలంలో పాదలో దొరికిం దీ పెట్టె. ఇప్పుడు చెప్పు, ఎవరి నీగుర్రు తాగేది?”

శ్రీధర్ తల అడ్డంగా తిప్పి, “నాకు తెలీదు. నన్ను విడిపించనక్కర్లేను మీరు. నాకే క్షమడినా అనుభవించటానికి సిద్ధంగా వున్నాను” అంటూ ముఖం తిప్పేసుకుని సెల్ లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు.

కిరణ్ నిర్ఘాంతపోయి చూకాడతని వంక. ఆతనిన ఒక్కసారిగా హంతకుడు శ్రీధర్ కి బాగా తెలిసిం వ్యక్తి అని అర్థమైపోయింది. హంతకుణ్ణి కాపాడటం కోసం నేరాన్ని తనమీద వేసుకోవటానికి శ్రీధర్ సిద్ధపడిపోయినాడంటే, హంతకుడు....!?

ఆ మరుక్షణం కిరణ్ స్టేషన్ బయట వున్నాడు. అతని టయోటా ఆలివేగంగా రాజవర్మ ఇంటిపైపు దూసుకుపోయింది.

8

టయోటా రాజవర్మ భవనానికి దూరంగా పాక్కు చేసి కాలినడకన ఇంటిపైపు సాగిపోయాడు కిరణ్. అతనిప్పుడు డిటెక్ట్ కిరణ్ కాదు. ఓ సామాన్యమైన, యూనిఫాం ధరించిన, కాయ బ్రెయిలర్.

గేటుదగ్గర అతనికెవరూ ఎదురుపడలేదు. కాని గేటు బయట స్టాండువేసి వున్న హీరోహోండా అతన్ని ఓ ఊణం పట్టి ఆపింది.

కిరణ్ మెల్లగా దాని దగ్గరకు నడిచి చక్రాలని పరీక్షగా చూశాడు. అతని కళ్ళు మెరికాయి. చక్రాల స్పృక్కుకి ఎర్రటి వట్టి కొట్టుకుని వుంది. ఆ ఎర్రమట్టి నాగార్జున సాగర్ రోడ్ పక్కనున్న ఇసుకమట్టి. అనుమానింలేదు!

కిరణ్ మున్తివ్కం వేగంగా పనిచేస్తోంది. తను తేసుకీ చాలా దగ్గరగా వచ్చేస్తూన్నాడు.

చప్పుడుకాకుండా గేటుతీసుకుని లోపలకు నడిచాడు. గేటునుంచి దాదాపు ఏళ్లైమిటగ్ల దూరంలో వుంది భవనం.

కిరణ్ భవనం ముందునించి కాకుండా వెనకపైపుకి నడిచాడు.

అప్పుడు సమయం సాయంత్రం మూడున్నర గంటలయింది.

హోర్ని లోలో మారుతీకారు పార్క్ చేయబడి వుంది. అంటే రాజవర్మ ఇంట్లోనే వున్నాడన్నమాట!

వనకవైపు వెళ్తూ ఓ గదిలోనుంచి నూటలు వినిపించటంతో సగం వంగిపోయి ఆటూ మోకాళ్ళమీద నడుస్తూ కిటికీ పక్కట చేరుకున్నాడు కిరణ్. భవనంచుట్టూ ఒత్తుగా ఎత్తుగా పెరిగివున్న పూల మొక్కలు ఓ పెద్ద వనంలా కనిపిస్తోంది. అదే తనకిప్పుడు బయట క్కనిపించకుండా రక్షణ!

“బాబూరావ్ ....నీకింత అత్యాశ పనికిరాదు. ఏదైతేలు చిన్న మొత్తం కాదు. ఇంతటితో తృప్తిపడి వెళ్ళిపో! ఆ నెగటివ్ లుకూడా ఇచ్చేయి” అది రాజవర్మ గొంతు.

బాబూరావ్ అని పిలవడం యువకుడు చిన్నగా నవ్వాడు. “అదేంటి సార్, మరి అంత తక్కువ విలువ కడతారు. మీ అల్లుడి ప్రాణాలకు! లక్షకి పెసారిగ్గను. శ్రీధర్ ఫోటో ఉచితంగా ఇచ్చేస్తాను. లేదా ఇప్పుడే శ్రీధర్ ఫోటో పోలీసులకి హిందోవర్ చనీస్తాను. అప్పుడు మీరు కాదు కదా, లేదా, ఆ హరిహారాదు లాచ్చినా శ్రీధర్ కి ఉరిశిక్ష తప్పదు. తేల్చండి మరి! అల్లుడి ఫోటో, కాదుకు ఫోటో రెండూ ఇచ్చేసి వెళ్ళి పోతాను” అంటున్నాను.

“సమయానికి మా అల్లుడింట్లోలేడు. సరే, నువ్వు శేపుదయంరా. నేను అర్జంటు పనిమీద ఎస్పీగార్ని కలవాల్సి వుంది. ఆ ఫోటోలు ఇచ్చేసిపో. శేపు డబ్బు తీసుకో.”

బాబూరావ్ నవ్వాడు “సార్, తెలివి మీ ఒక్కరి సార్లే కాదు. ఈ ఫోటోలు, నెగటివ్ లకు నాచేతి కందక నే మీ స్వాధీనం చేస్తాను, వస్తాను....” అంటూ బయటకు వేగంగా వచ్చేస్తూన్న యువకుణ్ణి పరీక్షగా

చూశాడు కిరణ్.

వెనకనుంచి రాజవర్మ వీధో పిలుస్తూన్నా వినిపించు కోకుండా వేగంగా గేటుతీసుకుని వెళ్ళి మాటర్ చెక్ స్టారుచేస్తూన్నాడు బాబూరావు.

దాటిపోతున్నాడు, తను వెంటనే వెళ్ళాలి, కాని ఇంటి నుందునుంచి వెళ్తే రాజవర్మ కంటపడక తప్పదు!

కిరణ్ చకచక పూల మొక్కల మధ్యనుంచి కాం పౌండ్ వాల్ జైపు నడిచాడు. దాదాపు అయిదడుగుల ఎత్తుంది గోడ. అటు యిటు చూశాడు. పూల మొక్కలకు వేసిన పందిరి కనిపించింది.

పందిరికున్న పొడవాటి వాసం కర్రను లాగి నేలమీద తాటించి గాలోకి ఎగిరాడు. సరిగా కాంపౌండ్ వాల్ అవతలకు జంప్ చేశాడు. రోడ్ మీద బాలెన్స్ గా నిల బడ్డాడు. అప్పటికే హీరోహోండా రోడ్డు మలుపు తిరుగుతోంది. ఒక్క అంగలో తన టయోటాని సమీ పించి స్టారుచేసి గీర్లు మారుస్తూ వేగాన్ని పెంచాడు కిరణ్.

టయోటా హీరోహోండాని క్షణాల్లో అందుకొంది.

ఊరికి దూరంగా ప్రకాంతంగా వుండాలని కట్టు కున్నాడు రాజవర్మ ఆ ఇల్లు—నాగార్జునసాగర్ పోయే రోడ్డులో!

అకస్మాత్తుగా తనకడ్డంగా వచ్చిన టయోటాను చూసి సడన్ బ్రేక్ తో ఆపాడు బాబూరావు. మరుక్షణం కిరణ్ కార్లోంచి బయటికికి బాబూరావు మీద దాడి చేశాడు.

బాబూరావు పరిస్థితిని గ్రహించేలోపల అతని మెద

మీద కడుపులోను బలంగా తన్ని శేలమీద పడేశాడు కిరణ్. కోటుజేటునించి రివాల్వర్ తీసి గురిపెట్టి, మరో చేత్తో బాబూరావు రెక్కపట్టుకుని కార్లో కూలదోసి అతని కణతకి రివాల్వర్ ఆనించి, “ఏవీ ఆ ఫోటోలు?” అన్నాడు కూర్గా.

ఈ హతాశ్చరిణామానికి, అకస్మాత్తుగా తగిలిన దెబ్బలకి అదిరిపోయిన బాబూరావ్ కిరణ్ని ప్రతిఘటించే ధైర్యంలేక పిచ్చివాడిలా ఫోటోలు తన భుజానికున్న బ్యాగ్ లోనించి తీసిచ్చాడు.

రివాల్వర్ ని బాబూరావ్ కణతకు అలాగే ఆనించి ఫోటోల్ని చూశాడు కిరణ్.

ఓ ఫోటోలో అజానురానురైస ఓ యువకుడు కత్తితో భూషణరావుని పొదుస్తున్నాడు. అతను శ్రీధర్ కాదు. రాజవర్మ అసలేకాదు.

రెండో ఫోటోలో శ్రీధర్ భూషణరావు మీదికి ఒంగి చూస్తున్నాడు, భూషణరావు రోడ్డుమీద వెల్లకిలా పడున్నాడు.

మొదటి ఫోటోలోని వ్యక్తి వంక చూపించి, “ఎవ రితను?” అన్నాడు కిరణ్.

బాబూరావ్ భయంగా చూస్తూ “రాజవర్మ అల్లుడు ఫణీంద్ర” అన్నాడు.

కిరణ్ విస్తుపోయాడు. శ్రీధర్ తన నేరాన్ని అంగీకరించటానికెందుకు నీడపడ్డాడో అర్థమైపోయింది.

“ఈ ఫోటోలు నికలా వచ్చాయి, చెప్పు!” అన్నాడు కిరణ్ రివాల్వర్ మొనని అతని కణతకు గట్టిగా గుచ్చుతూ.

బాబూరావ్ కి ప్రాణభయం పట్టుకుంది.

“చెప్తే నన్నేం చెయ్యటండా వదిలేస్తారా?” అనడిగాడు.

“ఈ హత్యలో నీకేం సంబంధం లేదని నాకు నమ్మకం కలిగిలే!....”

“నాకీ హత్యలో యెలాంటి సంబంధం లేదు, నేనంతా నిజం చెబుతాను. నన్ను వదిలేయ్యండి....” అంటూ ప్రాధేయపడ్డాడు బాబూరావు.

కిరీట్ తలపంకించి “చెప్పు!” అన్నాడు.

బాబూరావు చెప్పటం మొదలెట్టాడు:

“నా స్నేహితుడు శరత్ భూషణరావుగారి అమ్మాయి వినీలని ప్రేమించాడు. కాని వినీల అతన్ని తిరస్కరించి శ్రీధర్ తో తిరుగుతోండటంతో శ్రీధర్ని అడ్డుతొలగించాలని శరత్ నన్ను ప్రయోగించాడు. నిన్నరాత్రి మా స్నేహితుడి పెళ్ళి. ఆపెళ్ళిలో శరత్ సాయంత్రంనంచి తెల్లవారూ హాజరవుతాడు. అతనిమీద ఎవరికీ అనుమానంరాదు. అందుకే నిన్నరాత్రికే శ్రీధర్ ని హత్య చెయ్యటానికి శరత్ ప్లాన్ చేశాడు. అతని ప్లాన్ ప్రకారం నేను శ్రీధర్ ని నా గార్డున సాగరురోడ్డులోని పదోనెంబరు కిలోమీటరు రాయిదగ్గరకు రప్పించి హరిమార్చాలి. శ్రీధర్ ని రాత్రి పదిన్నరకు ఆ కిలోమీటర్ రాయిదగ్గరకు ఫోన్ చేపి రప్పించే బాధ్యత శరత్ తీసుకున్నాడు.

“నేను ముందుగానే అంటే రాత్రి పదిగంటలకే హిరోహోండామీద నా గార్డున సాగరురోడ్డుదగ్గరకు చేరుకున్నాను. నా హోండాని ఎవరికీ కనిపించకుండా పాదల్లో దాచి నేను అక్కడే నక్కి కూచున్నాను.

“శోడంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది. నేను మళ్ళీ పదకొండుగంటలకల్లా తిరిగి మా స్నేహితుడి పెళ్ళికి హాజ

రవ్వారి పెళ్ళిఫోటోలు తియ్యటానికి, అంతకి వారం క్రితమే నా స్నేహితుడు నన్ను నియమించాడు. నే నంగీకరించాను. అనుకోకుండా శరత్ పెళ్ళిరాత్రే యీ పని పెట్టాడు. ఆంధ్రక్రితమే ఫోటోరిల్లు కొని కమెరాను కూడా వెంట తేచ్చుకున్నాను. సరాసరి పెళ్ళికి కల్లోచ్చునని!

“అయితే కమెరా అంత గొప్పగా ఉపయోగపడుందని అప్పుడే తెలిసింది. నేను సిగరెటు కాలుస్తూ టేంగడుపుతున్నాను. సరిగా అప్పుడే ఓమారుతీ కారొచ్చి ఆగింది. నంబరు చూశాను. అది రాజవర్మదని నాకు తెలుసు. ఎక్కువగా శ్రీధర్ తిరుగుకూంటాడు దానిలో. పిట్ట వల్లో చిక్కచోతుందని సంబరపడుండగా కాల్లోంచి ఎవర్నో ఎత్తుకొని ఓర్యక్తి కిందికి దిగాడు.

“చూడగానే ఆర్యక్తి శ్రీధర్ బావ ఫణీంద్ర అని గుర్తుపట్టాను. అతను శ్రీధర్ ఇంట్లోనే ఇల్లరికముంటున్నాడు. అయితే అతను దించిన శవం భూషణరావుదని గుర్తుపట్టడానికి రెండునిమిషాలు పట్టింది. నేను ఊపిరి దిగబట్టి చూస్తున్నాను.

“సరిగ్గా అప్పుడే నాకు ప్లాష్ లాంటి ఆలోచన వచ్చింది. వెంటనే కొత్తరిలు తీసి ఫిల్ము లోడ్ చేశాను కమెరాలో. సరిగ్గా అప్పుడే ఫణీంద్ర భూషణరావు శరీరంనించి కత్తిని పెకిలాగి పొదల్లోకి విసిరేస్తున్నాడు. సరిగ్గా అదే షాట్ ని నేను ఫిల్ముమీద ముద్రించాను. ఆ హడావిడిలో నా కమెరా ప్లాష్ కలుగును ఫణీంద్ర గుర్తించలేదు - వెంటనే కారు వెనక్కి తిప్పుకొని పారిపోయాడు.

“నాకప్పుడు మరో గొప్ప ఆలోచన వచ్చింది. మరో

క్షణంతోనో నిమిషంతోనో శ్రీధర్ అక్కడి కొస్తాడు, అతన్ని బ్రావ్ చేసే సే? ఆలోచనని వెంటనే ఆచరణలో పెట్టాను, జంక్షన్ లో టెలిఫోన్ బూత్ వచ్చింది. అక్కడ్నుంచి పోలీసులకి ఫోన్ చేశాను. పదోనంబరు కిలో మీటర్ రాయిదగ్గర హత్య జరగబోతోందని వెంటనే వ సే హంతకుడు స్పాట్ లోనే దొరుకుతాడనీ, నా ప్లాన్ కి నేనే నవ్వుకుని మళ్ళీ స్పాట్ కొచ్చాను. సరిగ్గా అప్పుడే తన మోటార్ బైక్ మీద శ్రీధర్ అక్కడికి రావటం చూశాను. శవాన్ని చూసి శ్రీధర్ బైక్ ఆపి దిగి దగ్గరగా వెళ్ళాడు. ఒంగిచూస్తున్న సమయంలో కమెరాతో మరో హెబ్ కోరికాను వెంటనే అక్కడ్నుంచి నేను మళ్ళీ రోవటం దూరంగా పోలీస్ జీవ్ రావటం ఒకేసారి జరిగాయి.

“నేను పోలీస్ జీవ్ నన్ను దాటిపోయేవరకు నా హోండాని పాదల్లోకి తప్పించి వాళ్ళు దాటిపోయాక నిట్టివైపు వచ్చేశాను. వెళ్ళి తిరిగి చూసిన నాకు శ్రీధర్ ని పోలీసులు చుట్టునుట్టడం కనిపించింది. తర్వాత అతన్ని పోలీసులు అరెస్టు చేసినట్టు ఉదయమే తెలిసింది. నేను తీసిన ఫోటోల్ని మరోవిధంగా ఉపయోగించుకోవచ్చని కూడా అప్పుడే తట్టింది.

“రాజవర్మకి ఫోటోలు చూపించి బ్లాక్ మెయిల్ చేశాను. అతను కేపు రమ్మన్నాడు. తిరిగొచ్చేస్తుంటే మీరు పట్టుకున్నాను” అంటూ ముగించాడు బాబూరావు.

“అయితే నువ్వు వాడే సిగరెట్టు రాయిల్ హెబెన్ బ్రాండ్ వా?” అడిగాను కిరణ్.

“సాధారణంగా విన్స్ ఫిల్టర్ తాగుతాను. గతరాత్రి మాత్రం ఓ ఫ్రెండ్ బహూకరించిన రాయిల్ హెబెన్ సిగరెట్టు తాగాను” చెప్పాడు బాబూరావు.

‘అయితే ఫణీంద్ర వారేదికూడా రాయల్ హాటన్ సిగరెట్లై నన్నమాట!’ అనుకున్నాడు కిరణ్.

కిరణ్ కావను సరాసరి పోలీసుస్టేషన్ కి రీసుకుపోయి ఆపాడు.

“మీరు నన్నొదలి పెద్దానన్నారా?” అంటూ గోల పెట్టాడు బాబూరావు.

* * *

ఫణీంద్ర తన నేరాన్ని అంగీకరించాడు.

అతను తన స్టేట్ మెంట్ లో ఇలా చెప్పాడు.

“ఆరాత్రి భూషణరావు మా మామగారి దగ్గరకొచ్చి తన కూతుర్ని శ్రీధర్ కి చేసుకోమని అడిగాడు. మా మామగారు అంగీకరించలేను. మాటమాట పెరిగింది. మామామగార్ని భూషణరావు నిందించాడు. నేను భరించలేక ఆ తేళంతో శ్రీధర్ గదిలోని పండ్లుకోసుకునే కత్తి రీసుకొచ్చి భూషణరావుని పొడిచాను. వెంటనే చనిపోయాడతను. అతన్ని వెంటనే దూరంగా పోలేని రమ్మని చెప్పారు మామగారు. నేను అలాగే చేశాను. అయితే శ్రీధర్ యీ కేసులో యిరుక్కుంటాడనిగాని, నేను పట్టుబడతానని గాని ఊహించలేకపోయాను”

విశేష మేమిటంటే, ఫణీంద్ర పాదాలు ఒకటి పాడవు మరొకటి దానికన్న ఓ అంగుళం పొట్టి. అతను అందుకే ఓకాలికి పదోనంబరు షూ, రెండోదానికి పదకొండో నంబరు షూ వాడతాడు.

—: అయిపోయింది :—

మృత్యు భస్మం

వి.యన్. రావ్

రైల్వే స్టేషన్ ముందు కారాపి, అతను కింది దిగాడు. కోటు జేబులోంచి పాకెట్ ఇవతలికితీసి, సిగరెట్ ని వెలికి లాగాడు. అతని కళ్ళు పరిసరాల్ని పరిశీలిస్తున్నాయి. అప్రయత్నంగా పాకెట్ ని జేబులోకి దోపాడు. ఎడమచేతి బాటనవేలిమీద సిగరెట్ ఫిల్టర్ని సున్నితంగా కొట్టపాగే డజను. టిపు సిగరెట్ ని అలా కొట్టాల్సిన అవసరంలేదని అతనికి తెలుసు.

స్టేషన్ ముందు ఖాళీగా వుంది. ఎంట్రన్స్కి ఇరు పైపులా టాంగాలూ, రిక్షాలూ వరసగా వున్నాయి. రాబోయే ట్రెయిన్ లోంచి దిగి, ఎక్కబోయే గిరాకీల కోసం రిక్షావాలాలూ, టాంగావాలాలూ కాచుక్కుచున్నారు. తనవేపు అంతగా యెవరూ చూడ్డంలేదు. తన వల్ల వాళ్ళకి గిరాకీ లేదని వాళ్ళకి తెలుసు!

పరిసరాల్ని గమనించే గద్ద చూపుల్లా అతని చూపులు తీక్షణంగా అటూ ఇటూ కదులుతున్నాయి. అతని కళ్ళు

మెరికాయి. సిగరెట్స్ ని పళ్ళతో పట్టుకుని అతను అగ్ని పుల్ల గీశాడు. ఉపిరితిత్తుల నిండుగా పొగలాగి, సిగరెట్స్ ని ఇవతలికి తీశాడు. నుదురుమీంచి కిందికి జారిన ఫెల్టు హేట్ ని చూపుడు వేలితో కొద్దిగా పెక్కి తోశాడు. ఖరీదైన పాంటులో దాక్కున్న అతని పాడుగాటి కాళ్ళు కదిలాయి.

సేషన్ బిలింగ్ గోడవారగా వున్న సన్నటి అరుగు మీద ఇరుక్కుని కూచుని పచ్చీన్ అడుతున్న నలుగురు యువకులమీదే అతని చూపులు నాటుకుపోయివున్నాయి. తనని చూస్తే వాళ్ళు దడుచుకుని, అట మానేసి పరుగు అంకించుకోవచ్చు. అయినా మనిషిని చూడగానే హడలి పోయి పిక్కబలంచూపే కర్రాళ్ళు తనకి పనికిరాదు! నవ్వుకుంటూ అతను వాళ్ళని సమీపించాడు. నలుగురూ పూరిగా అటలో లీనమై వున్నారు.

“చార్! మాలో!” కాస్సేపు వీపు కలికించి, చేతని లాఘవంగా విసిరిన యువకుడు అరిచాడు.

“జరూర్, మాశేంగే, యార్!” అప్పుడే అక్కడ అగిన అతను బిగ్గరగా అన్నాడు.

నలుగురూ ఒకేసారి వులిక్కిపడి, ఒకేసారి తలలు తిప్పి చూశారు. ఖరీదైన డార్క్ కలర్ ఫుల్ నూటు, పెదాల చివర మెలితిరిగిన మీసాలు, ఫెల్టుహేట్, ఎత్తుగా, తీవిగా నించున్న అతన్ని నాలుగుజతల కళ్ళు కంగారుగా చూశాయి.

అతని చూపులు వాళ్ళమధ్య బాగుతో గీయబడిన గీతలమీద వాలాయి. చింతపిక్కలూ గుండ్రటి రాళ్ళూ. ఒక చెయ్యి మెల్లగా పాకి, ఇత్తడి పాచికల్ని కప్పేసింది,

“బేరకుఫ్, ఈ జాదం అడ్డం నేరమని మీకు ఎన్ని సార్లు చెప్పాల్సి?” అతను హిందీలో దబాయించాడు, పాచికల్ని అరచేతిలో అనించిన యువకుడు కళ్ళు చిటికూ చూశాడు.

“మీరు ...ఎవరు? పురీస్?” ధైర్యంగా అడిగాడతను హిందీలో.

“కాకపోలే, నీ మేనమామ అనుకున్నావా?”

“పురీస్ భాయిల్తో మిమ్మల్నెప్పుడూ చూడలేదు .. ఈ వారం మామూలు పురీస్ భాయ్ రాధేశ్యాంకి నిన్ననే యిచ్చాం!” యువకుడు అనుమానిస్తూ అన్నాడు.

“రాధేశ్యాంకిచ్చావ్. మిగతావాళ్ళకీ?” అతను కోపంగా అడిగాడు.

“అది మాకు తెలీదు. అందర్నీ రాధేశ్యాంభాయ్ చూసుకుంటానన్నాడు” రెండో యువకుడు కల్పించుకున్నాడు.

“వాడు చూసుకోలేదేమో! అందుకే ఇవ్ చరణ్ మీ గురించి మాకు రిపోర్ట్ చేశాడు.”

“మీరు ....మీరు ....”

“సి.ఐ.డి. ఆఫీసర్, కటక్!”

“ఓహో! కటక్, అందుకే కొత్తగా వున్నారు.”

“అచ్చా..వాట్ని ఇలా ఇవ్వు. నలుగురూ పదండి.”

“ఎక్కడికి సాబ్?”

“అత్తారింటికి! పేరు చెప్పండి!” అంటూ అతను జేబులోంచి చిన్న డైరీ, పేనా తీశాడు.

అరుగు అంచుమీద కూచున్న ఇద్దరు మెల్లిగా కాళ్ళని కిందికి దించారు. అతను వాళ్ళని ఉరుముతూ చూశాడు.

“వెళ్!”

నలుగురూ ఉలిక్కిపడ్డారు. ఇద్దరు అదరాబాదరా
గుర్తుకున్నారు.

“కమాన్ ! షేరు.”

“సాబ్..మాఫ్ కర్నా..ఇదే మొదటిసారి..” మొదటి
యువకుడు మెల్లిగా అన్నాడు.

అతను చిరునవ్వుతో ఆ యువకుడి నక్కకళ్ళల్లోకి
చూశాడు. వారం వారం కాన్ స్టేబుల్ రాధేశ్యాంకి
మామూలిచ్చే గడుగ్గాయి, ఇదే మొదటిసారి అంటు
న్నాడు! అతని మొహంమీద చిరునవ్వు తటాలున
మాయమైంది.

“పచ్చీస్ అదే వాళ్ళని పదహారు నెలలు లోపల
తోయమని ఈ మధ్యే హోలోర్లు ఉత్తరువిచ్చింది.
పదండి..అక్కడ ఆడుకుందురుగానీ! ఊ!”

నలుగురూ అతన్ని కంగారుగా చూశారు. “నె సాబ్
మాకు రాధేశ్యాం చెప్పలేదు సాబ్..ఈసారికి వొడి
లేయండి సాబ్.”

నలుగురూ తరఫునా ప్రాధేయపడుతున్న యువకుణ్ణి
అతను నూటిగా చూశాడు. అతని చెయ్యి ముందుకు
సాగింది.

“ఆ పాచికలూ, మీ జేబుల్లోని డబ్బూ ఇలా
ఇవ్వండి. షేరు అడక్కుండా వర్షిపోతాను....”
అన్నాడతను తిగుస్వరంలో.

యువకుడు క్షణకాలం తటపటాయించి, పాచికల్ని
అతని చేతిలో పెట్టేశాడు. మెల్లిగా రెప్పలెత్తి అతని
కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

“పెసలు .లేవు సాబ్.”

“షుటప్ ! పెసలేకుండా మీరు పచ్చీసాడరని మాకు

పోయింది! ఊ! కమాన్!" ఆతను హుంకరించాడు. తలమీంచి హ్యాట్ తీసి పాచికల్ని అందులో పడేసి పట్టుకున్నాడు.

మొదటి యువకుడు అనుమానిస్తూ పాంటు వెనక జేబులోకి చేతిని పోనిచ్చాడు. తలిమ్మా ముగ్గురూ రాలి బొమ్మల్లా కూచున్నారు. అందరి మొహాల్లోంచి ఏడుపు తొంగిచూస్తోంది. ఆతను రెండో యువకుణ్ణి చెదిరింపుగా చూశాడు.

"ఏయ్, వాడి జేబులోంచి డబ్బులు తీయ్!" అన్నాడతను మొదటి యువకుణ్ణి చూపిస్తూ.

రెండో యువకుడు అదరాబాదరా మొదటివాడి పాంటు జేబులోకి చేతిని దూర్చాడు. ఇద్దరూ కళ్ళతో మాటాడుకోడం ఆతను గమనించాడు.

"వాడి జేబులు మళ్ళీ నేను వెతుకుతాను. ఒక్క పెసా వుంటే, నిన్ను చెవులుపట్టి లాక్కల్ని కాల్లో నేపన్ తీసుకెళ్తాను!" అన్నాడు కటువుగా.

రెండో యువకుడు అమడం తాగినవాడిలా చూస్తూ చకచకా మొదటి యువకుడి జేబులన్నీ ఖాళీచేసి, నిలిగి పోయిన నోట్లనీ, చిల్లరనీ ఆతని చేతిలో గిన్నెలా వున్న హ్యాట్ లో వేశాడు.

"ఇంకేమి లేదు సార్ .... సంజా జేబుల్లో ...." అన్నాడు వినయంగా.

ఆతను చిన్నగా నవ్వాడు. "అచ్చా, సంజా, నువ్వు వాడి జేబుల్లోది తీయ్!" అన్నాడు అధికారపూర్వకంగా.

అనవసరంగా, తెలివితక్కువగా తన పేరు చెప్పిన తన మిత్రుణ్ణి కొరకొరా చూస్తూ సంజా ఆతని జేబు లన్నింటినీ క్షణంలో ఖాళీ చేసి, నిబిడి ఆఫీసరు

హ్యాట్ లో చాళాడు.

“శేవర్ చంద్ జేబులు ఖాళీ సాబ్!” అన్నాడు కసిగా.

రెండు నిమిషాల్లో నలుగురు జేబుల్ని నలుగురిచేతా ఖాళీచేయించాడతను. హ్యాట్ లో కుప్పగా పడున్న, మాసి నలిగిపోయిన నోట్లనీ చిల్లర డబ్బుల్ని అతను రెప్పలు వాల్చి క్షణకాలం చూశాడు. మెల్లిగా అతని కళ్ళు వాళ్ళవేపు తిరిగాయి. ముక్కు మొహం తెరిచి వ్యక్తితో ఉన్న డబ్బంతా పంచెంకాసి, ఒకేసారి ఓడి పోయిన వాళ్ళలా విచారం, నిరాశా రెండూ కలగాపుల గంగా వున్న చూపులు చూస్తున్నాడు నలుగురూ. మొదటి యువకుడు సంజా నాలుకతో పెదాల్ని రదుపు వున్నాడు. సంజా ఏదో చెప్పబోయేలోగా, గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడతను.

తీవ్రంగా రెండడుగులు వేసి, మెల్లిగా వాళ్ళవేపు తిరిగాడు. తమ అన్న ధర్మరాజుని పాచికల్లో వోదించి, మొత్తం కాజేసిన శకునిని చూస్తున్న పాండవుల్లోని తలిమ్మా నలుగురు సోదరుల్లా నిస్సహాయంగా తనని చూస్తున్న నలుగుర్ని అతను లేరిపార చూశాడు. అతని చూపులు మెల్లిగా సంజామీద కేంద్రీకృతమయ్యాయి.

“అరే భాయ్ సంజా....” అంటూ అగాడతను.

సంజా అదరాబాదరా అరుగుమించి దిగి, అతనివేపు నడిచి, వినయంగా చూశాడు. “సాబ్....”

అతను మాట్లాడకుండా కోటుజేబులోంచి వంద రూపాయల నోట్లుతీసి, తనముందు భిక్షాపాత్రలా పట్టుకున్న ఫెల్టుహాట్ లోకి విడివిడిగా వదిలాడు. తమ అయిదు, రెండు, రూపాయనోట్లనీ, చిల్లర నాణేల్ని కప్పేసిన

వందరూపాయల నోట్లని సంజా ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ చూశాడు. అతని మిత్రులు మగ్గురూ నిశ్శబ్దంగా అతని పక్కనే చేరారు. వందరూపాయలనోట్లనీ, టోపీలూ వాటిని పట్టుకున్న ఆఫీసర్లని నలుగురూ మార్చి మార్చి చూశారు; మ్యాజిక్ చేస్తున్న పి.సి. సర్కార్ జూనియర్ లా అతను ఫెల్టుహ్యాట్ ని వాళ్ళముందుకి జరిపాడు.

“సంజా, మీరు నలుగురూ అమాయకులు. ఒకరి పేరు ఒకరు నేను అడక్కుండానే చెప్పేశారు!”

“అవును సాబ్....” సంజా సన్నటి కంఠంతో అన్నాడు.

“మాసిపోయిన మీ చిల్లర నోట్లనీ, పెరున్న కొత్త పెద్దనోట్లనీ మీకే ఇచ్చేస్తాను....ఒక పనిచేస్తే....” అంటూ ఆగాడతను.

ఎనిమిది కట్నం అతని మొహంలోకి నమ్మలేనట్టు చూశాయి. సంజా నాలుకతో పెదవుల్ని తడుపుకున్నాడు. అతని చిన్న కట్నం మెల్లిగా పెకిచూశాయి.

“పని...ఏమిటి సాబ్?”

అతను మానంగా నలుగుర్ని కలయజూశాడు. వాళ్ళకి కొంచెం దగ్గరగా జరిగాడు. నలుగురూ అప్రయత్నంగా చెవులు రిక్కించారు.

“ఈ వూళ్ళో పోలీసువాళ్ళని నమ్మడానికి వీలేదు..” తగ్గుస్వరంలో అతను ప్రారంభించాడు.

“హా, సాబ్! రాధేశ్యాం మాకు థోకా..” సంజా ఆకేశంతో అడ్డుతగిలాడు.

“ఉప్! మాట్లాడొద్దు! నేను హోటల్ రామ్ గోపాల్ లో రెండో నంబరు గదిలో వుంటాను. పది పావు నిమిషాల్లో మీరు నలుగురూ నన్ను అక్కడ

కల్సుకోండి. ఏం చేయాలో చెప్తాను. మీరు ఆ పని చేస్తానంటే, ఈ టోపీలోనిదంతా మీకు అద్వాన్సుగా ఇచ్చేస్తాను. పనయ్యాక తలా మరో అయిదేసవందలు ఇస్తాను.”

“సాబ్..” సుంజా అడ్డుకగిలాడు.

“ఎమిటి?”

“ఎవర్నోనా ఉతకాలా?” సుంజా ప్రశ్నించాడు.

అతను సుంజాని చిరునవ్వుతో చూశాడు. “సుంజా, నివిడీ డిపార్టుమెంట్ ఎవర్నీ వుతకదు!”

“మరి... ఫురీస్ లోగ్ అందర్నీ తాటవలిచేస్తారే..” సుంజా అనుమానంగా అన్నాడు.

అతను చిన్నగా నవ్వాడు. “మీరు ఎవర్నీ కొట్ట నవసరం లేదు. చంపనవసరం లేదు. ఏదీ దోచాల్సిన అవ సరంలేదు. మా డిపార్టుమెంట్ కి సహాయంచేస్తూ, చిన్న అద్వైంచర్ చేస్తారు. తరువాత మీ సహాయానికి ప్రతి ఫలంగా డబ్బుతోపాటు, ఇక్కడ పచ్చీస్ ఆడుకోడానికి పర్మిటెంట్ పర్మిట్ రాసిస్తాను!”

సుంజా ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ చూశాడు. అతని మిత్రుల చేతులు మూడూ ఒకేసారి అతని రెండు భుజాల మీదా పడ్డాయి. వేళ్ళ నొక్కుల్లో మిత్రులు తనకి అంద జేస్తున్న వార్తని సుంజా చిటికలో గ్రహించాడు.

“అడ్ వంచర్ అయితే చేస్తాం సాబ్!” సుంజా ఉత్సాహంగా అన్నాడు.

“అచ్చా... హోటల్ రామ్ గోపాల్....” అంటూ అతను కదలబోయాడు.

“సాబ్..”

సుంజా కంఠం అతన్ని ఆపింది. అతను ప్రశ్నార్థకంగా

చూశాడు.

“సాబ్..తను పేరు?” సంజా నలుగురూ అడిగాడు.

“సి.వి.డి. ఆఫీసర్ గా అక్కడ గది తీసుకోలేదు నేను, ‘శివలాల్’ పేరుతో తీసుకున్నా!” అన్నాడతను నవ్వుతూ, “మీరక్కడికి రహస్యంగా రావాలి!”

సంజా ఆరమేనట్లు బుర్ర అడించాడు, “సాబ్, మీరు కాళ్ళో పెళ్ళిండి. అడ్డదారిలో పరుగెట్టి, మీకంటే ముందే అక్కడుంటాం!” అన్నాడతను ఉషారుగా నవ్వుతూ.

శివలాల్ నవ్వుతూ వెనక్కి తిరిగాడు.

2

గదిలో తన ఎదురుగా నించున్న నలుగురినీ అతను చిరునవ్వుతో చూశాడు. ఎప్పుడు, ఎక్కడ దువ్వు కున్నారో తెలీనుగానీ నలుగురి క్రాపులూ పచ్చీస్ అడుగున్నప్పట్లా చెల్లాచెదురుగాలేవు. సిగరెట్ పలిగించి శివలాల్ పచార్లు ప్రారంభించాడు. ఆశ్చర్యంతో, ఒక్కరికీ భక్తితో అరిగి చూస్తూ నలుగురూ మానంగా నిలబడ్డారు.

ఏదో ఆలోచనలో మునిగిపోయి, గదిలో ఆ నలుగురూ లేనట్లే పచార్లు చేస్తూ వుండిపోయిన శివలాల్ తటాలున అగాడు. అతి రహస్యమైన, అతి ప్రమాదమైన కార్యం మీద వెళ్ళడానికి తయారుగా నించున్న సైనికుల్లా తన ముందు కదలకుండా నించున్న నలుగురినీ, నూచనలివ్వబోయే మేజర్ లా చూశాడతను.

సంజా, శేవల్ చంద్, ధనీరాం, బాల్ గోపాల్ లోపలోపలే వాళ్ళ పేర్లు తలుచుకుంటూ అతను సిగరెట్ పీకని గదిమూలకి విసిరాడు.

“సంజా..రాత్రి పదిగంటలకీ మీలో ఇద్దరు కటక్ కోడులో ఊరవశల వుండాలి....” అతను అగాడు.

“జీ..” సంజా విషయంగా అన్నాడు.

“నువ్వు, బాల్ గోపాల్ మీరిద్దరూ..” అన్నాడతను లావుగా పొడుగ్గా వున్న బాల్ గోపాల్ ని చూస్తూ.

“పదిన్నరకి ఒక నలకాయ మీ దగ్గరగా అగుతుంది. వెనకసీట్లో కూచోండి. డ్రైవర్ తో మీరు మాట్లాడే అవసరం వుండదు. కారు రెండు కిలోమీటర్లు వెళ్ళి అగుతుంది. వెనకసీట్లో వున్న టార్పిలెట్టూ, బెతాలూ తీసుకోండి. కాసేపట్లో ద్రాక్షబుట్టల లోడ్ తో ఒకలారీ వస్తుంది. దాన్ని వెళ్ళనివ్వండి. దాని వెనకాలే, రెండు-మూడు వందల గజాల దూరంలో ఒక అంబాసిడర్ — నెంబర్ ఎ.ఎమ్.ఎన్. 458 — వస్తుంది. టార్పిలెట్టు వెలిగించి సిగ్నల్ ఇస్తూ కోడ్డునుధ్య నిలబడి, ఆ కార్ని అపండి. డ్రైవరు కాకుండా వెనకసీట్లో ఒక ఆసామి వుంటాడు.”

“అత నెవరు?” సంజా అడుగిరిలాడు.

“ఎవరై నా మనకి అనవసరం!” శివలాల్ సంజాని తీక్షణంగా చూస్తూ అన్నాడు. “కార్ని షేక్ చేయాలను. డిక్కి తెరవాలని చెప్పి, డ్రైవర్ దగ్గర తాళాలు తీసుకో.”

“జేనికని ఆడిగితే?” బాల్ గోపాల్ అడుగిరిలాడు.

“డిక్కిలో బ్లూ ఫీలిమ్ వీడియో క్యాపెట్స్ వున్నట్టు మీకు రిపోర్టు వచ్చిందని చెప్పండి. నెమ్మదిగా మాట్లాడకండి. దబాయించండి. తెలుసు గా?” శివలాల్ ప్రశ్నించాడు.

“పోలీసులాగా కసుకుంటాం... అన్నట్టు... సాబ్... ఈ డ్రెస్సులో బెత్తే ఫర్వాలేదా?” సంతా సందేహం పెరిబుచ్చాడు.

శివలాల్ చిన్నగా నవ్వాడు. “కాస్సేపట్లో, ఇండాకా టోపీలా వేసిన పెకం మీకు అడ్వాన్స్ ప్లాను. ఫుట్ పాత్ మీద పాతిక రూపాయలకి దొంకే బ్రెచ్ పాంట్లు గుట్టలు గుట్టలుగా వున్నాయి. కాకిరంగువి కొనుక్కోండి. క్వెట్టరు వేసుకోండి; కాకీ చొక్కాలు లేకపోతే!”

“చొక్కాలూ దొరుకుతాయి..” బాల్ గోపాల్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“తిరవారీ డిక్టీలోంచి క్యాపెట్స్ తీసుకోవాలా సాబ్?” సంతా ప్రశ్నించాడు.

శివలాల్ చిన్నగా నవ్వాడు. “డిక్టీలో క్యాపెట్స్ వుండవు. మన కారు డ్రైవరు చప్పుడుకాకుండా అరడజను క్యాపెట్లు డిక్టీ తొంగుతున్న మీకు అందిస్తాడు. డిక్టీ తెరిచేటప్పుడు క్యాలోంచి దిగొద్దని ఇద్దరికీ హెటమ్ ఇవ్వండి. తిరవారీ ఆ అరడజన్ క్యాపెట్స్ నీ క్యాలో ఆసామికి చూపించండి. బ్లూ క్యాపెట్స్ యెక్కడ తయారుచేశాడో చెప్పమని దబాయించండి. అతను అదిరిపోతాడు. ఆశ్చర్యపోతాడు. ఇంకా అదరగొట్టండి. పేరూ, ఊరూ, వృత్తి. డ్రైవర్ పేరూ, రై నెహ్రూ. ‘సి’ సర్టిఫికేట్ వగైరా అడగండి!”

“తిరవారీ?” సంతా ఆశ్చర్యాన్ని దాచుకోలేకుండా వున్నాడు.

“అలాగే ఇరవైమిమిలీపైగా ఆ కార్ని అక్కడే ఆపి, అతన్ని సతాయిస్తూ వుండిపోండి. క్యాపెట్ల గురించి

తనశేమి తెరీదని అతను అబోదిలో అంటాడు. బెదిరించే ప్రయత్నం కూడా చేస్తాడు. ఇరవైనిమిషాలు దాటాక, మన డ్రైవర్ హాస్ మోగిస్తాడు. అప్పుడు బేరం చేయండి. మూడొంతులు కారత నే చేయించేస్తాడు. చేయనివ్వండి చెరో వయ్యో, రెండువేలో లాక్కోండి. క్యాపెట్లు తీసేసుకుంటామనండి డ్రైవర్ రై నన్ను అడిగిచ్చేయండి. స్లోగా వర్జిచామ్మనండి. ఊరు దాటేదాకా అతని కార్నిఫాలో అవతామనండి. ఈ ఊరు దాటేక భువనేశ్వర్ రోడ్డుమ్మట పడికిలోమిటర్ల దాకా ఆ కార్ని ఎస్కార్టుచేస్తున్నట్టు ఫాలో అవండి. అర్థమేందా?” శివలాల్ ఆగి ప్రశ్నించాడు.

సంజా బుర్ర ఆడించాడు. “పూర్తిగా అయింది సాబ్..అయితే!! ఒక సందేహం సాబ్...”

“ఏమిటి?” శివలాల్ ప్రశ్నించాడు.

“రెండేసి వేలు తీసుకొమ్మన్నాను. డ్రైవర్ ని కూడా కలిపి, ఆరు..లేకపోతే పది .తీసుకోవచ్చా? కాల్లో వల్వే కానుందులు ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు చిక్కరు సార్!”

శివలాల్ పకపక నవ్వాడు. “మీరు వనూలుచేసే మొత్తం మీరు నాటకం ఆడే చాకచక్యంమీద ఆధార పడివుంటుంది!”

“బిల్ టర్ ఠీక్ గా నాటకం ఆడతాం సాబ్. ఇద్దరూ కాల్లోంచి కిండికి దూకి, కాళ్ళకి బుద్ధి పెప్పే రెవల్ దాకా నాటకం జరిపిస్తాం!” సంజా వుద్ధేకంతో అన్నాడు.

“రెలో! అయితే మీ ఇవ్వం. అక్కడ నాటకం ఖరాచేతే, ఇరవైనిమిషాలలోగా ఆ కారు వచ్చేసే మీకు పైసా ఇవ్వను. పచ్చీసుకేసు బనాయిస్తాను!” శివలాల్ తీక్షణంగా చూస్తూ అన్నాడు.

“అచ్చా సాబ్! ....సాబ్ ....” ఈసారి బాల్ గోపాల్ అన్నాడు.

శివలాల్ అతన్ని ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

“సాబ్ .... ఆ బ్లూ క్యా నిట్స్ .... మాకేనా?” అళి గా అడిగాడతను.

శివలాల్ మళ్ళీ నవ్వాడు. “మీకే! అయితే అవి బ్లూ క్యా పెట్లు కావు! మీరు ఎన్నోసార్లు చూసిన నాలుగో కాసు హిందీ సినిమాలు!”

బాల్ గోపాల్, సంజా నిరుత్సాహంగా చూశారు. “నాటకం తర్వాత, పదికిలోమీటర్లు వచ్చాక ఏం చేయాలి సాబ్?” సంజా అడిగాడు.

“నేషనల్ హా వేసుండి కుడివేపుకి చీలిన మరో రోడ్డుమ్మట మా డ్రైవరు మిమ్మల్ని తీసుకొస్తాడు. రండి. అక్కడ మరో చిన్న పని వుంటుంది. అది పూర్తి చేసి, నేనిచ్చే ఫీజు తీసుకుని ఎంచక్కా ఇళ్ళకళ్ళండి!” శివలాల్ సిగరెట్ ముట్టిస్తూ ముగించాడు.

“సాబ్ ...” సంజా ననిగాడు.

“వాట్?”

“ఫీజుతో బాటు .... పర్మనెంట్ పచ్చీస్ పర్మిట్ ఇస్తా మన్నారు.”

శివలాల్ నవ్వు అతన్ని అడ్డువంది. “సంజా, కార తన్నుండి మీరు వీలైనంత యెక్కువగానే గుంజాకుంటారు. నేనూ ఇస్తాను. అంతా కలిపితే మీకు నలుగురికీ కనీసం అయిదేసి వేలు వస్తాయి. ఆ పైకాన్ని పచ్చీసులో పాడు చేసుకోకుండా ఏదో వ్యాపారం చేసుకోండి!”

నలుగురూ తలలు ఆడించారు. “సాబ్ తీక్ గా చెప్పాడు!” అంతవరకూ విగ్రహాలా నిలబడ్డ ధనీరాం

అన్నాడు.

“సాబ్ .... నేనూ ధనీరాం కూడా కారు దగ్గరకు వెళ్ళాం....” శేవల్ చంద్ ఆశగా అన్నాడు.

“శేవల్ చంద్, మీకు మరో అద్వైతచర్ ఇస్తాను. వాళ్ళ అద్వైతచర్ పూర్తయ్యేసరికి, సరిగ్గా మీ అద్వైతచరూ పూర్తవుతుంది. అందరం పదికిలోమీటర్ల అవతల కలుసుకుందాం....”

“సాబ్ .... మా అద్వైతచర్ ఏమిటో చెప్పలేదు....” ధనీరాం అందుకున్నాడు.

శివలాల్ జవాబిచ్చేలోగా సంజా అడుగుతేలాడు. “సాబ్, పదికిలోమీటర్లు దాటితచ్చాక మాకు... మాకేం అపాయం జరగదుగా?”

శివలాల్ ఆశన్ని తేజీకంగా చూశాడు. “సంజా, అదృష్టవశాత్తూ మనసు మార్చుకుని, పచ్చీసుకేసు బనాయించకుండా మిమ్మల్ని తాత్కాలికంగా నీవడి వుద్యోగులుగా చేస్తున్నా. మీకు జరగాల్సిన ప్రమాదం పొద్దులే తప్పిపోయింది! ధైర్యంగా పనిచేయండి!”

నలుగురూ మొహాలు చూసుకున్నారు. మెల్లిగా వాళ్ళ మొహాలమీద చిరునవ్వు ప్రత్యక్షమైంది. శివలాల్ గోడవారగా వున్న టేబుల్ మీద పెట్టిన తన ఫెల్టు హాట్ ని అందుకున్నాడు. అందులోని వండరూపాయల నోట్లలో అయిదింటినితీసి సంజాకి అందించాడు.

సంజా అదరాబాదరా అందుకున్నాడు. ఏంచేయమన్నారన్నట్టు శివలాల్ వైపు చూశాడు.

“మోదరూ వెళ్ళండి. కాకీగుడ్డూ కొనుక్కోండి. కలిసి వెళ్ళండి. విడివిడిగా వెళ్ళి, కొనుక్కోండి. గడ్డాలు నున్నగా గీసుకోండి. రాత్రి సరిగ్గా పదిన్నరకి ఊరవతల

టర్నింగ్ దగ్గర వుండండి!”

సలాంచేస్తూ సంజా, బాల్ గోపాల్ గుమ్మంపైపు తిరిగాడు. తలుపు తెరవబోతున్న సంజాని శివలాల్ పిలుపు అపింది.

“సంజా!”

సంజా, బాల్ గోపాల్ — ఇద్దరూ తిరిగిచూశారు. శివలాల్ కళ్ళు సానపెట్టిన వజ్రాల్లా తిరుక్కుమన్నాయి. అతను వాళ్ళ దగ్గరగా కదిలాడు. తీక్షణంగా వాళ్ళ కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

“సంజా.... ఈ అయిదువందల్లో లోక ఝాడించి, ఎక్కడో దాక్కుని పచ్చీసు ఆడుతూ వుండొచ్చని ఆలోచించకండి! చెప్పిన టైమికి అక్కడ ప్రత్యక్షం కాకుండా వుంటే, కట్టాగా మీరు యెక్కడున్నా గాలించి, పథ్నాలుగేళ్ళు లోపల లోయిస్తాను!”

సంజా చిన్నబుచ్చుకుంటూ చూశాడు. “మేం పచ్చీసు ఆటగాళ్ళం సాబ్; వైలా పచ్చీసు జాలాయిలం కాదు!”

శివలాల్ చిన్నగా నవ్వాడు. “అచ్చా. మరో సంగతి. ఇప్పటిదాకా జరిగిందీ, రాత్రికి జరగబోయేదీ ఎవరికీ తెలిసినా మీకు ప్రమాదమే! నలుగురో యే ఒక్కరు నోరుజారినా నలుగుర్నీ కలిపి సబ్జీ చేయించేస్తాను!”

సంజా మాట్లాడకుండా నవ్వుతూ వెనక్కితిరిగి, తలుపు తెరిచాడు. వాళ్ళిద్దర్నీ మాయంచేస్తూ తలుపు మూసుకుంది. శివలాల్ తలెత్తూ ఇద్దరిపై వూ తిరిగాడు.

“ధనీరాం, కేవల్ చంద్ ..... మీరు చేయాలైనా ఆద్వైత రేమిట్ చేస్తాను. బాగ్ ర్తగా వినండి!” అంటూ శివలాల్ చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

రాత్రి పదియవది. ఊరి చివర, లారీ డ్రైవర్లలోను
ప్రత్యేకంగా కలసిన సర్కారీ హోటల్ లోని లెట్లు అకలి
గొన్న డ్రైవర్లని పిలుస్తున్నట్లున్నాయి. అయిదారు
లారీలు కోడు అంచుమీదా, మరికొన్ని హోటల్
ముంగున్న ఖాళీ చాగాలో ఆగివున్నాయి.

స్టీరింగ్ వీల్ మీద రెండు మోచేరుల్ని అచ్చుకుని
అతను తన లారీలో కూచున్నాడు అతని చూపులు
వెదురు బొంగుల్లో, క్షిప్ర కయారైన రహదారి భోజన
శాల మీదే వున్నాయి. తను ఆ లారీని దాటి వచ్చేవాడు.
మరో రెండు మూడు నిమిషాల్లో ఆ లారీ రావాలి.
అందులోని క్యూకులు—ఇద్దరు డ్రైవర్లు—ఈ పూట
ఇక్కడే భోంచేస్తారని అతనికి తెలుసు. మరో కంద
కిలోమీటర్లు దాటి వెళ్తేగానీ ఇలాంటి హోటల్ దొర
కదు. సాధారణంగా లారీ డ్రైవర్లందరూ ఇలాంటి
హోటల్స్ నే ఇవ్వపడతారు. సులభమంచాలు. అప్పటి
కప్పుడు చికెన్, పావురాయి, కాజాపిట్ట వగైరాల్ని
చంపి, రడి చేసి వేడివేడిగా వండి సర్వ్ చేస్తారు. మంచం
మీద ఆలాగే నిద్రపోవచ్చు, కావాలంటే, ఎక్కడా
ఛార్జీ లేదు. టాక్సీలో, సిటీస్ లో బ్రాఫీక్ లోడ్లమీద
లారీల్ని ఆపి హోటల్స్ లో తింటూ కూచోడం వదరదు.

అంచేత ఆ లారీ ఇక్కడికి వస్తుంది. ఇక్కణ్నుంచీ
మరో హోటల్ వున్న దూరాన్నీ, ప్రస్తుతం టైమనీ,
మధ్యాహ్నం వార్షిద్దరూ భోంచేసిన టైమనీ ఆధారంగా
తీసుకుని వాళ్ళు ఇక్కడ తిండితింటానీ అనుశారని నిర్ణ
యించాడు. తన అంచనా తప్పుకాదు. మధ్యాహ్నం
భోంచేస్తూ, రాత్రి భోజనం చేయబోయే ఈ హోటల్

గురించి వాళ్ళిద్దరూ మాట్లాడుకోడం తను స్వయంగా విన్నాడు!

రియర్ వ్యూ మిరర్ తగుక్కుమంది. అది ఆ లారీయే అయ్యుందాలి. అతను ఇంజన్ సారవేళాడు. లారీ కొద్దిగా ముందుకి కదిలి, ఆగింది. వెనకనుంచి రైట్ సిగ్నల్స్, లారీ ఆరన్న దాటి మెల్లిగా వెళ్తోంది. అతను లారీని పోనిచ్చాడు. ఆ లారీకి, తనకి మధ్య మరో బండి రాకూడదు.

ముందు లారీ ఆగకుండా, హోటల్ ముందున్న లారీల్ని దాటి వెళ్ళిపోతోంది. సాలోచనగా అతను కళ్ళు చిట్టించాడు. హెడ్ లైట్లు కాంతిలో ముందు లారీ నంబరు స్పష్టంగా అవుపిస్తోంది. తనకి కావాల్సిన లారీ అదే. అయితే, ఇక్కడ ఆగకుండా ఎందుకు వెళ్తోంది? తన అంచనా తప్పిందా? ఇక్కడ భోజనంచేసే ఆలోచనని మార్చుకున్నారా, వాళ్ళిద్దరూ? ఆగకుండా వెళ్ళిపోతే, తనం నయాలి? ఆ లారీ ఇక్కడ ఖచ్చితంగా ఆగుకుందన్న నమ్మకం మీద ఆధారపడి తను యెంతో, ఎన్నో ప్లాన్ చేశాడు. తన అంచనా అడ్డంకిరిగితే ఏం చేయాలి? శరవేగంగా ఆలోచనూ అతను అసంకల్పితంగా బ్రేక్ నొక్కాడు.

ముందు లారీ స్టో ఆయ్యింది! సుగర్వంగా నవ్వుకుంటూ అతను దాని వెనకాలే తన లారీని పోనిచ్చాడు. హోటల్ సరిహద్దుని కొద్దిగా దాటి ఆ లారీ యెందుకు ఆగుతోందో అతనికి చిటికెలో ఆరమేంది. తరవాత వచ్చి అగే లారీలు దారిని బ్లాక్ చేయకుండా ఆ రైల్వే ముందు చూపుతో ముందు ఆగుతున్నాడు!

కోడ్లువారకి తిప్పి, ఆగిన లారీకి పది అడుగుల

మూంలలో తన లారీని ఆపాడతను. లోపలి రైలువేయ
కుండా, చీకట్లో ఆలాగే కూచుని స్టీరింగ్ మీదికి
వొంగాడు. అతని కళ్ళు రెప్పవేయకుండా చూస్తున్నాయి.

ముందు ఆగిన లారీ రెండువైపులా డోర్లు తెరుచు
కున్నాయి. ఇద్దరు వ్యక్తులు కిందికి దిగారు. డోర్లు
చప్పుడు చేస్తూ మూసుకున్నాయి. ఇద్దరూ దగ్గర్లో వున్న
హోటల్ వేపు నడుస్తున్నారు. అతను చెవులు రిక్కిం
చాడు. తగ్గుస్వరంలో వాళ్ళు మాట్లాడుతున్న మాటలు
అతనికి వినిపించలేదు.

ఇద్దరూ హోటల్ లోపలి భాగంలోకి వెళ్ళే, తనకి
చాలా సమయం కలిసొస్తుంది. గొడవా తప్పుతుంది!
ఆలోచిస్తూ అతను కిందికి దిగాడు. డోర్ని తోసి, ఎడం
వైపున్న డోర్ దగ్గరగా నడిచాడు. సిగరెట్ మట్టిస్తూ,
లారీకి ఆనుకున్నాడు. గెండు జరల కళ్ళు తనవేపు చీక
ట్లోంచి చూస్తూంటాయా? ఆలోచిస్తూ అతను హోటల్
వైపు చూశాడు.

ఇండాళా లారీ దిగిన వ్యక్తులిద్దరూ లోపలికి వెళ్ళ
లేదు. నులక మంచాన్ని కొంచెం ముందుకి లాగి, తమ
లారీ వేపు తిరిగి కూచున్నారు! అతని పెదవులు చిరు
నవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి. గొడవ తప్పేలా లేదు!
నవ్వుకుంటూ అతను లారీ డోర్ తెరిచాడు. చీకట్లో
అతని చెయ్యి లోపలికి పొగింది. నీటు మూల పెట్టిన
చిన్న టేవరికార్డర్ని అతను ఇరతిలికి తీశాడు. అతని
వేలు కదిలింది.

‘గుమ్ నామ్ హోతోయీ...బద్ నామ్ హోతోయీ...’
అతామంగేష్ కార్ పాడటం ప్రారంభించింది. టేవ
రికార్డర్ వాల్యూంని కొద్దిగా పెంచి అతను రెప్పవేయ

కుండా హోటల్ కి పే చూడసాగేడు.

చిరువ్వుతో, చీకట్లో అతని పెదవులు కదిలాయి. హోటల్ కుడివేపున చీకట్లో కనుల్తున్న నీడలు.... రెండు.. మూడు... రీలగా అతనికి కనిపించాయి. శంకర్ తెలిమన్ సంగీతానికి ప్రాణంపోస్తున్న లతామంగేష్కర్ కంఠాన్ని పూర్తిగా వినలేకపోతున్నందుకు విచారాస్తూ అతను టేవరికార్డర్ని ఆఫ్ చేశాడు. మెల్లిగా దాన్ని పాంటుజేబులోకి దోపాడు.

చీకట్లోంచి వాళ్ళు ముగ్గురూ వెలులోకి జరిగారు. ఇద్దరు మగాళ్ళు. ఒక యువతి. నులక మంచంమీద యెదురుచూస్తున్న యిద్దరు డ్రైవర్ల దగ్గరగా ముగ్గురూ ఆగారు.

ఒక యువకుడు ధనీరాం, చొరవగా డ్రైవ్రింగ్ చెప్తున్నట్టు యువతి చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

“జెల్లాయ్, ఎవడు?” ఇద్దరు డ్రైవర్లనీ చూస్తూ ప్రశ్నించాడతను.

“ఇతనే!” లావుగా, బుర్రమీసాల్తో భీకరంగా డ్రైవర్ని చూపిస్తూ అరిచింది యువతి.

డ్రైవర్లిద్దరూ తలలు తిప్పి ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తున్నారు.

ధనీరాం తటాలున ముందుకి వంగాడు. బుర్రమీసా అతని చొక్కా కాలర్ని ఎడంచేత్తో పట్టుకున్నాడు. “బద్మాష్! లసంగే!...”

బిత్తరపోయిన బుర్రమీసా అతను ధనీరాం చేతిపట్టు నుంచి కాలర్ని విడిపించుకునే ప్రయత్నం చేశాడు.

“ఎవరు మీరు? ఏమిటిది?” అయోమయంగా అడిగాడతను.

“జొక్కులారీ లోలే పుండాకోర్, ఇంటిముందు నించున్న నా చెల్లెమ్మకి కన్నుగీటి, చేత్తో సైగ చేస్తావా?” ధనీరాం గర్జించాడు.

బుర్రమీసాలతను ఏదో చెప్పబోయాడు. ధనీరాం పాదం కుండలావున్న అతని బాజుమీద విసురుగా తాకింది. మాట్లాడబోయిన రైవర్ ‘ఉఫ్’ అంటూ చప్పుడు చేశాడు. అప్రయత్నింగా అతను రెండు చేతుల్తో బాజుని తడుపుకున్నాడు.

నారాతుగా జరిగిన సంఘటనకి అదిరిపోతూ రెండో రైవర్ తన మిత్రుణ్ణి ఆదుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ, ముందుకి వంగి ధనీరాం చేతిని పట్టుకోబోయాడు. అయితే శేవల్ చండ్ అతన్ని ఆపేశాడు. రెండు చేతుల్తో అతని జాట్లు పట్టుకుని బలంగా వెనక్కి లాగేడు. రైవర్ విసురుగా వెనక్కిపడ్డాడు. కూడబలుక్కున్నట్టు ధనీరాం, శేవల్ చండ్ బిగ్గరగా అ ర వ డ ం ప్రారంభించారు. వాళ్ళతో వచ్చిన యువతి ఆపకుండా తిట్టడం ప్రారంభించింది.

హోటల్లో కలకలం బయల్పడింది. అక్కడా ఇక్కడా మంచాలమీద కూచున్న రైవర్లు ఆవరావాదరా అక్కడికి చేరుకున్నారు. అప్పటికే ధనీరాం తన రైవర్ని కూడా వెల్లకిలా తోసేశాడు. రైవర్ల దరి తలలూ మంచంపట్టిని దాటి కిందికి పక్కామరున్నాయి. ధనీరాం, శేవల్ చండ్ ఇద్దరి జాట్లనీ పట్టుకుని కిందికి అదిమిపెట్టారు. అందరూ ఒకేసారి అరుస్తున్నారు. గందరగోళం చూద్దానికి,

గొడవ ఆపడానికి వచ్చినవాళ్ళు మంచం చుట్టూ గోడలా నిలబడ్డారు.

అతను చకచకా కదిలాడు. గొడవ ఇంక ఏ రూపం ధరిస్తోందో, ఏమవుతుందో అతనికి అవసరంలేదు! నవ్వుకుంటూ ముందు ఆగిన లారీవేపు తోగుగా మానుకొన్నాడు. ఒక్క ఉరుకుతో డ్రైవర్ స్టీల్లోకి ఎక్కాడు. సగం కాలిన సిగరెట్ ని మెల్లిగా కిటికీలోంచి బారవిడిచాడు. క్రితంలోజా తను తెలివిగా ఇగ్నిషన్ కీని కాజేశాక డ్రైవర్ మరో కి ఏర్పాటుచేసుకున్నాడా? చకచకా ఆలోచిస్తూ అతను చేతుల్లో తడిమాడు. కట్ చేయబడిన బెల్టు అతని చేతికి తగుల్తూ, మరో ఇగ్నిషన్ కి లేడన అతనికి తెలియజేశాయి. నవ్వుకుంటూ, నిర్భయంగా అతను బెల్టు చివరని కనెక్టు చేస్తూ లారీని పారచేశాడు. వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా నిర్భయంగా లారీని ముందుకి పోనిచ్చాడు. ముప్పు గజాల దూరంలో ఆపాడు. చీకట్లో అతని చేతులు కదిలాయి. క్యాబిన్ లెటు వెలిగింది. అతని కళ్ళు చురుగ్గా అంతా కలయజూశాయి. డాష్ బోర్డు మీద డ్రైవర్ పడేసిన....టవలూ....సంచీ....సిగరెట్ పాకెట్ ....వేస్తు, ఊదాతుల పాకెట్ ....అగ్ని పెట్టి.... అన్నీ పడున్న ప్రదేశాల్ని గుర్తుంచుకుంటూ అతను అన్నింటినీ చకచకా తీసుకున్నాడు. డ్రైవర్ నీటు వెనకున్న కంపార్టుమెంట్ లోంచి ట్రివీషిట్, లాగ్, లైసెన్స్ వగైరాలున్న రెజిస్టర్ కవర్ని తీసుకున్నాడు. బెల్టు కిందికి తొంగి చూశాడు. రెజిస్టర్ తయారైన రెండు చేతి సంచీలు....వాట్నీ కూడా తీసుకుని అతను లెటు తీసేశాడు. కిందికి ఉరికాడు.

హోటల్ మూడు యుద్ధం తీరసాయికి చేరుకున్నట్లుంది. ధనీరాం, శేఖర్ చంద్ యువతి — ముగ్గురి కంఠాలూ తలిమ్మా కంఠాల్ని పూర్తిగా మింగేస్తూ పెడబొబ్బలు పెడున్నాయి! నవ్వుకుంటూ అతను తన లారీలోకి ఎక్కాడు. తెలుతేశాడు. భారీగా వున్న క్యాబిన్ని తృప్తికరంగా చూస్తూ ముందు లారీలోంచి తెచ్చిన వస్తువుల్ని, దాదాపుగా ఆ లారీలో అవిపడున్న ప్రాంతాల్లా అవుపించే చోట్లో పడేశాడు. సంచుల్ని పెనకున్న పాడుగాటి నీటుకింద పడేశాడు. ఏర్పాటు చేసిన పెట్టింగుని ఓసారి పరిశీలనగా చూశాడు. పెరళింపల్లి తగిలిస్తూ పారు చేశాడు. లారీ మెల్లిగా ముందుకి కదిలింది. కిటికీలోంచి తల ఇవతలకి దూర్చి, రోడ్డుమీద కిందికి చూస్తూ నెమ్మదిగా లారీని పోనిచ్చాడతను తను పడేసిన సిగరెట్ పీక ఇంకా కాలుతూ ఎర్రగా తనకి సిగ్నల్ ఇస్తోంది! అతను సగర్వంగా నవ్వుకున్నాడు. సిగరెట్ పీక ఆరిపోయేలాగా తను లారీల్ని స్థానాలు మార్చాలనుకున్నాడు; మాశ్రేకాడు!

సిగరెట్ పీక కిటికీ సరిహద్దుకి వచ్చేదాకా పోనిచ్చి, అతను లారీని ఆపేశాడు. ఇంజన్ని ఆఫ్ చేసి, ట్రాంక్ కిందికి దిగాడు. అతని పెదవులు చిరునవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి. ధనీరాం, శేఖర్ చంద్ నాటకాన్ని రసపట్టులోకి దించిపట్టున్నారు. ఇద్దరి మాటలూ ఇప్పుడు బూతులుగా మారుతున్నాయి.

జేబులోంచి టేవరికార్డర్ తీశాడతను. ట్రాంక్ లో లతామంగేష్కర్ ఇందాకా ఆపేసిన గుమ్నామ్ పాట ప్రారంభించింది. వాయిద్యం పూర్తిగా పెంచుతూ, అతను సిగరెట్ పెరిగించాడు. పొగ ఊదుతూ గొడవ

జరుగుతున్నవేపు ఒకసారి చూసి దూరంలో, చీకట్లో
అపిన లారీవైపు అడుగులు వేయసాగేను.

తన లారీ, వాళ్ళ లారీలా ఆవుపించడానికి అవసర
మైన జాగ్రత్తలన్నీ తను తీసుకున్నాడు. నంబరు పేటు
మార్చాడు. అసలు లారీ స్టీరింగ్ వీల్ కి చుట్టినట్టే, అదే
డిజైన్ లో, కలర్ ప్లాస్టిక్ వైర్ చుట్టించాడు. క్యాబిన్
ముందు భాగంలో, వెనకా దైత్రు భక్తితో, రక్తితో
అతికించుకున్న గోల్డ్ లెన్స్ లు, పూరి జగన్నాథ్
టెంపుల్ గోపురం, ఆశ్చర్యదర్శి స్టిక్కర్లనీ, మందాకిని
ఫోటోనీ అతికించాడు; కవ్వపడి సంపాదించి దైత్రు
సీటు-వీపు అనుకునే భాగంలో అరచేతి పెడల్పుతో,
స్వాంజీ లాగేశాడు; రక్తిన్ని చీల్చి, గిర్రాడ్ కి ట్రాన్స్
పరెంట్ రెడ్ కలర్ నాల్ ఫ్లౌ చేశాడు. మనిషి పెద్ద
పెద్ద మాయల్ని పెంటనే గుర్తించడు. చాలా చిన్నచిన్న
మాయల్ని స్పర్శతో, ఒక్క చూపుతో చిటికెలా పసి
గట్టేసాడు — చూడకుండా తన గొడుగు బదులుగా
పారిపోయిన మరో గొడుగు తీసుకుని వెళ్ళిపోతున్న
వ్యక్తి అరచేతి ఫీలింగ్ తో అది తన గొడుగు కాదని
పోల్చుకున్నట్టు!

రెండూ సరికొత్త ఆహ్వానాలెండ్ర లారీలే. రెండింటి
రంగూ ఒకటే పిక్ అప్ కూడా సహజంగా ఒక్కటిగానే
వుండాలి! ఎంతో అలాచించి, తను ప్లాక్ చేశాడు.
ఎన్నో జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాడు. అయినా దైత్రు తను
తోల్తోంది తన లారీ కాదని, కాసేపు తర్వాత పోల్చు
కోవచ్చు. లోపల్లోపల అతను అలా ఫీలయ్యే అవకాశం
వుంటుంది. అయితే, ఆ 'రిఫ్లెక్స్'కి కొంత టైం పడుతుంది.
ఆ వ్యవధిని పొడిగించడానికి తను ఏర్పాటుచేసిన ఫ్లేటింగ్

సహాయపడుతుంది! ఈ రాత్రికి నంతు ప్రకారం లారీని
 డ్రైవ్ చేసే వ్యక్తి అరచేతులు కొద్దిగా, కొద్దిగానే—
 వాచేలా ధనీరాం ఏర్పాటు చేశాడు! యుద్ధం పూర్తయ్యాక,
 అవమానం^{తో}, కోపం^{తో}, డ్రైవర్^{కి} అన్యమన
 స్కం^{గా} వుంటాడు, చేసిన పొరపాటేమిటో అరంకాక
 అనుకున్న విధం^{గా} తిండి తినలేక, తనదికాని, ^{తో}ఉళ్ళో
 ఎదిరించలేక నోడిపోయి, కల ఖరాబు అయిపోయిన
 డ్రైవర్, ఆలస్యం చేసుడానికి యేమాత్రం వీలులేని
 పరిస్థితిలో, ఆదరాబాదరా లారీ ఎక్కి, తిట్టుకుంటూ,
 జరిగిందాన్ని గురించి సహచరుడితో అపకుండా చర్చిస్తూ
 కనీసం కొన్ని పదుల కిలోమీటర్ల దూరం ఆవేశంతో
 లారీని తోలుకుపోతాడు. ఆ పరిస్థితిలో వున్న ఆ డ్రైవర్
 మానసికసితిమీద తను తన పానంతనీ బేస్ చేశాడు!

తను ఆ సితిలో వుంటే, ఎలా ప్రవర్తించగలడో ఆ
 డ్రైవరూ అలాగే సహజంగా ప్రవర్తిస్తాడు, ఎక్కువనేపు
 కాకపోయినా! అయినా తనకి అట్టే సమయం అవసరం
 లేదు కూడా. పైగా వెనక ఎస్కార్టుగా వచ్చే కారు,
 లారీని ఆగనివ్వదు. ముందు నిర్ణయించుకున్న టైమ్
 టేబుల్ ప్రకారం, ఖచ్చితంగా ఆ లారీ ఉరకలేత్తా
 ల్సిందే! ఖచ్చితంగా, నిర్ణయించిన కాలానికి గమ్యస్థానం
 చేరుకోవాల్సిందే! అది కూడా తన ప్లాన్ కి బ్రహ్మాం
 డంగా సహకరిస్తుంది.

టేవరికార్డర్ని ఆఫ్ చేసి, అతను దూరంలో అగిన
 తనదికాని లారీలోకి ఎక్తాడు. స్టీరింగ్ ముందు కూచు
 న్నాడు. పెరని తాకించాడు. సారు చేశాడు. లారీని
 పోనిచ్చాడు. కాస్ట్ స్పేట్లో లారీ ముఖపు తిరిగింది. యాంత్రి
 కంగా అతను వేగం పెంచాడు. ఆశ్చర్యంతో అతను

నవ్వుకన్నాడు. ఇప్పుడు తన చేతుల్లో పరుగెడుతున్న లారీ, మూడు కోజులుగా తను తోలుతున్న లారీలాగే వుంది! అప్రయత్నంగా అతను ఈలవేశాడు. ఒక అరగంటపాటు ఆ రైతుకు కూడా తనలాగే అనుకుంటే చాలు! తను అనుకున్నది జరిగాక, అతను అసలు విషయం, లారీల మార్పిడి గురించి పసిగట్టి, బాబ్బు రెట్టినా మరేం ఫర్వాలేదు!

నవ్వుకుంటూ అతను లారీని మలుపు తిప్పాడు. కుడి చేత్తో జేబులోంచి టేబ్లెట్ కార్డు తీసి లాగాడు. బటన్ని నొక్క, కొద్దిగా రీబ్రండ్ చేశాడు. ఆపాడు. పే బటన్ నొక్కాడు. లతామంగేష్కర్ నూతనోత్సాహంతో ప్రారంభించింది; గుమ్నామ్ హైకోయి....

4

మలుపు తిప్పబోతూ అతను లారీని స్లోచేశాడు. ఎర్రగా తయారైన అతని కళ్ళు మూతలు పడకుండా కోడుని తీక్షణంగా చూస్తున్నాయి.

“గంటపేగా ఆలస్యం అయింది. స్పీడుగా పోనీ, చెప్పిన టైమ్ కి అక్కడికి చేరుకోకపోతే బాన్ మండి పడతాడు!” పక్కనే కూచున్న రెండో రైతు కర్తార్ అన్నాడు.

దుర్గాదాస్ వేర్వేరు స్టీరింగ్ చుట్టూ దిగుసుకునే ప్రయత్నం చేశాయి. అతను తన సహచరుడివేపు చూడలేదు. అప్రయత్నంగా పళ్ళు కొరుక్కున్నాడు.

“లంజాకొడుకులు! దాని మాటలు నమ్మి గొడవకి దిగారు.... ఆలస్యమవుతుందని అనుమానించాను. లేక పోతే, ముగ్గుర్ని తాటవొలిచేద్దాను!”

“దుర్గా .. కన్ను గీటావా?” కర్తార్ అడిగాడు.

దుర్గాదాస్ తటాలున తలతిప్పి కర్తార్ని ఎర్రగా చూశాడు.

“నోర్మ్యు! ఆ గాడిదల బదులు ఇప్పుడు నిన్ను వుతికేస్తాను!” దుర్గాదాస్ గర్జించాడు. ఈసారి స్లో చేయకుండా లారీని మలుపు తిప్పాడు. లారీ కోడ్డు అంచుదాకా వెళ్ళి ఊగిపోతూ తిరిగింది. అప్రయత్నంగా దుర్గాదాస్ వేళ్ళని స్టీరింగ్ చుట్టూ బిగించాడు. పళ్ళు బిగిపిటి లారీని పెడతేళాడు.

“అబ్బ! వేళ్ళు వాచిపోయాయి ...”

“నాక్కూడా .... ఆ సన్నాసులు పోలీసుల్లాగా వేళ్ళ మీదా, కడుపులమీదా అదేపనిగా వాయింఛాను!” కర్తార్ అరచేతుల్ని మెల్లగా రుద్దుకుంటూ అన్నాడు. తటాలున లారీ ఆగింది.

“క్యాహువా?” కర్తార్ అరిచాడు.

దుర్గాదాస్ మాటాడకుండా లోపలిరైటు వేళాడు. అతని కళ్ళు స్టీరింగ్ నీ, గీర్ రాడ్ నీ, బ్రేక్ నీ, తరచాత క్యాబిన్ నీ అనుమానంగా చూశాయి.

“అరే .... క్యా ....” కర్తార్ ప్రారంభించాడు.

దుర్గాదాస్ ఎర్రటి కళ్ళు అతనివైపు తిరిగాయి. అయితే ఆ కళ్ళలో కోపంలేదు. ఏదో అనుమానం ....

“కర్తార్ .... గాడి మనది కాదేమో అనిపించింది, చేతులకి ... కొత్త బండిలోని కొత్త పార్టుస్ని ముట్టుకున్నట్టునిపిస్తోంది ఎందుకో ....”

కర్తార్ కళ్ళు క్యాబిన్ లో అటూ, ఇటూ పరుగులు తీశాయి. చిన్నగా నివ్వడతను. “బండి పాతదే. మనదే. చేతులే. నీవి కావు!”

“క్యా ....”

“షేఫుమారిపోయి, అరచేతులూ, కేళ్ళూ కొత్తగా
కయారయ్యాయిగా! మునుపట్లా స్తీరింగుని పట్టుకో
లేవుగా!” కర్తార్ నవ్వుతూ విరించాడు.

దుర్గాదాస్ మాట్లాడకుండా అరచేతుల్ని పరిశీలనగా
చూసుకున్నాడు. కొద్దిగా వాచాయి, కర్తార్ షేఫు
మాన్యు కింది పెదవిని కొరుక్కున్నాడు. అనుమోనంతో
అతన్ని కళ్ళు చిన్నగా అయ్యాయి.

“చేతులు కొద్దిగా మెదుభారాయి; నిజమే. అయినా
బండి కదలికలో యేదో కొత్తదనం తెలుస్తోంది....
కర్తార్ టార్పిలైటందుతో....” అంటూ అతను డోర్
తెరిచాడు. కర్తార్ అందించిన టార్పి పట్టుకుని కిందికి
దిగాడు. లారీ ముందుకి నడిచాడు. లారీ పైభాగాన్నీ,
ముందు భాగాన్నీ టార్పి కాంతిలో పరిశీలనగా చూశాడు.
తైలభవానీ ట్రాన్స్ఫోర్టర్ ... అదే.... పాలోచనగా దుర్గా
దాస్ టార్పి ఫోటోచేస్తూ, చూస్తూ లారీని ఒకసారి
ప్రదక్షిణం చేశాడు.

“దుర్గాభాయ్ .... పదితిట్టూ, నాలుగు తన్నులూ తినే
సరికి నీకు కొద్దిగా బుర్ర తిరిగిపోతుంది! కమాన్
వెళ్దాం!” కటికీ దగ్గరగా ఆగిన దుర్గాదాస్ తో నవ్వుతూ
అన్నాడు కర్తార్.

దుర్గాదాస్ మాట్లాడకుండా డోర్ పక్కనే రాసి
వున్న లారీ వోనర్ షిప్ వివరాలూ, ఛాసిన్ సంబరూ
వర్గరాల్ని పరిశీలిస్తూ వుండిపోయాడు. నిట్టూరుస్తూ
మెల్లిగా కదిలాడు. స్టీరింగ్ ముందు కూచుని కొలిమి
తిత్తిలా బుసకొట్టాడు. టార్పిని కర్తార్ షేఫు చూచాడు.
పెనెక్కి వారి మెల్లిగా సిగరెట్ పేగించాడు.

“అరే ఛలో! కాన్సేపట్లో కారు వచ్చేస్తుంది!”
కర్తార్ హెచ్చరించాడు.

“అంతా ఆదే....అయినా ఏదో కొత్తగా అనిపిస్తోంది....” చెడిరిన మీసాల్ని సర్దుకుంటూ మెల్లిగా గొణిగాడు దుర్గాదాస్.

“అరే....ఛలోయార్! చెబ్బిలూ తిట్లూ తిన్నప్పుడు మనిషికి లోకం పూర్తిగా కొత్తగా కనిపిస్తుంది!”
కర్తార్ తొందరపెట్టాడు.

దుర్గాదాస్ నిట్టూర్చి, లారీని పోనిచ్చాడు.

చెట్ల చాటున చీకట్లో—కోడుకి దూరంగా—అగిన లారీని ఆనుకుని ఆరును సిగరెట్ పీలుస్తూ వుండిపోయాడు. కొన్ని నిమిషాల్లో కారు రావాలి....అంతా సక్రమంగా జరిగివుంటే! అంతా సక్రమంగానే జరిగివుంటుందని ఆరునికి తెలుసు. అన్ని కోణాల్నుంచి తుణ్ణంగా పరిశీలించి వేసిన ప్లాన్ సాధారణంగా చెడిసికొట్టాడు. నవ్వుకుంటూ ఆరును రేడియం డయల్ వాచీ చూసుకున్నాడు. లారీ ఈపాటికి అక్కణ్ణుంచి కదిలివుండాలి. అంత గభసా జరిగాక రై వరిదరూ భోంచేస్తూ కూచోలేరు. ధనీరాం, శేవర్ చంద్ తిట్లతో వాళ్ళ కడుపులు ఎప్పుడో నిండిపోయి వుంటాయి!

చెట్ల కొమ్మలమీద నాట్యంచేసిన వెల్తురు ఆరున్ని నిటారుగా నిలబెట్టింది. సిగరెట్ పీకని కిందపడేసి ఆరును టార్పిలైటు తీశాడు. కారు వస్తున్న శబ్దం ఆ నిశ్శబ్ద వాతావరణంలో ఆరునిపైపు దూసుకొస్తోంది. కొంచెం దూరం నడిచి ఆరును టార్పిలైట్ సిగ్నల్స్ ఇవ్వడం ప్రారంభించాడు....

అగిన కాళ్ళొంచి నలుగురూ కిందికి దిగారు, అతను వాళ్ళని చిరునవ్వుతూ చూశాడు. స్టీరింగ్ ముందు జూచున్న వ్యక్తి కిందికి దిగలేదు.

“నమస్తే సాబ్!” సంతా ఉపాసనగా అన్నాడు.

“సంతా....అంతా అనుకున్నట్టు జరిగిందిగా?” అతను, శివలాల్ ప్రశ్నించాడు.

“వూర్తి గా సాబ్, అయితే తొమ్మిదితేదీ ఇచ్చాడు సాబ్....” సంతా చిన్నగా నవ్వాడు. “ఘోరవకం దాకా ఆ కార్ని ఫోలో చేశాం. దాల్లో, హోటల్ దగ్గర మీరు చెప్పినట్టు కొద్దిగా ప్లా చేసి, ధనీరాంనీ, శేఖర్ చంద్ నీ ఎక్కించుకున్నాం....”

“రైల్వే! ధనీరాం, అక్కడేం జరిగింది?”

“కుచ్ నె సాబ్! నో రైల్వే థానికి ఏలేవండా తిట్ల వరం కురిపించాం. నాలుగు రిగిలిచాం. మీరు చెప్పినట్టు ఇద్దరి వేళ్ళూ కొద్దిగా నల్లగొట్టాం!” ధనీరాం నవ్వాడు. “ఈరవాతి గుమ్ నామ్ పాట విన్నాం. ఆ తరవాతి పది నిమిషాలకి వాటకం ముగించాం!”

“రైల్వే....అదిగో ఆ లారీలో బ్రాక్షపళ్ళ బుట్టలున్నాయ్. వాటిని కిందికి దించండి!” శివలాల్ ఉత్తేజ విచ్చాడు.

“దేనికి సాబ్?” సంతా అడిగాడు.

“ప్రశ్నలు అడక్కండి. పైసలు అడగండి, కావా లంటే....” శివలాల్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“అచ్చా సాబ్!”

“ఆ బుట్టల్ని వొకసారి నేను చెకప్ చేస్తాను. తర వారి లారీని, బుట్టల్ని ఇక్కడే వదిలేస్తాను. బుట్టల్ని లోడ్ చేయండి, తరవాతి మా డిపార్టుమెంట్ లారీని

స్వాధీనం చేసుకుంటుంది!”

“అలాగే సార్!” సంతా ఉమయగా అన్నాడు.

•

•

•

అతని పెదాలమధ్య ఇరుక్కున్న సిగరెట్ పొగని చిమ్ముతోంది. అతని చేతులు స్ట్రీరింగ్ మీద చాకచక్యంగా కదులున్నాయి, వజ్రాల్లా మెరుస్తున్న అతని కళ్ళు హెడ్ లైట్స్ చిమ్ముతున్న వెలురుమీదే వున్నాయి. హెడ్ లైట్ల కాంతి తారు రోడ్డుమీద పరుచుకున్న కారుచీకటిని వెక్కిరిస్తోంది. కారు ఎనభై కిలో మీటర్ల వేగంతో దూసుకుపోతోంది.

“డ్రైింగ్ ....”

వెనక స్టీలుమీంచి వచ్చిన పిలుపు అతని ఏకాగ్రతకి భంగం కలిగించింది. మాటాడకుండా అతను పెదాల మధ్యనుంచీ సిగరెట్ నిరీసి, కిటికీనుండా రోడ్డుమీదికి వదిలాడు.

వెనకనుంచీ రెండు చేతులు అతని భుజాలమీద వాలాయి.

“డ్రైింగ్ ....”

“ఊ....”

“ఏమిటిదంతా?”

“ఏమిటి?” అతను ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు.

“నూటూటూటూ హ్యాటూ కగిలించావు. కారు డ్రైింగ్ లా నటించున్నావు. వాళ్ళ వెదళ్ళలో అక్కడికి ఇక్కడికి కాళ్ళో తిప్పి, తిప్పి అలసిపోయాను! అదంతా ఎందుకు?....”

అతని నవ్వు ఆమెకి అడ్డుకగిలింది. “అలసిపోయావుగా; హాయిగా నిద్రపో!”

“నిద్ర...రస్తేగా, పోదానికి?” అమె సన్నగా నవ్వింది.

“ఆల్ రైట్! ఫ్లాస్క్ లో వేడివేడి మసాలా తీవుంది. తాగి, ర ని నిద్రను రాలేసంత దూరంగా తరిమేయ్. కాస్టేపట్లో కథ చెప్తాను!” అన్నాడతను, ఇప్పుడు తన మెడమీద నిమగ్నుడైన అమె వేళ్ళని ప్రేమగా రాస్తూ.

అమె చేతులు దూరంగా జరిగాయి. ఉక్రోశం నటిస్తూ అమె రువ్విన నిట్టూర్పు అతనికి నవ్వు తెప్పించింది. తను ఇప్పుడప్పుడే రిలాక్స్ అవలేడు. ఇంకా ‘యాక్సిడెంట్ ప్రూఫ్’ ఏరియాలోనే వున్నాడతను! ఎన్నో వాహనాల్ని గడిచిపోయిన నాలుగు గంటలుగా తను ఓవర్ టేక్ చేశాడు, కానీ తను చాటాల్సిన, అధిగమించాల్సిన వాహనాలు రెండు ఇంకా తనకి అవుపించలేదు....

ఆలోచిస్తూ అతను సిగరెట్ వెలిగించాడు. గమ్యస్థానాన్ని బట్టి ఆ రెండింటికీ మరో దారిలేదు. ఈ నేపథ్యంలో హైవేనుంచీ మరో రోడ్డుకి తిరగడానికిలేదు. ఎంత తిరిగినా మళ్ళీ హైవేకి చేరాల్సిందే....తనకన్నా మూడు గంటల ముందు ఆ రెండూ ఆ ప్రాంతాన్ని చాటి వుంటాయి. మూడుగంటల ముందు వెళ్ళిన లోడెడ్ లారీని కాళ్ళో అందుకోడానికి మరీ అన్నిగంటల వ్యవధి ఆవసరంలేదు. తను వేగం తగ్గించకుండా వస్తున్నాడు....

అప్రయత్నంగా అతను కార్ని స్లో చేశాడు. హెడ్ లైట్లు కాంతిలో ఆ కారు స్పష్టంగా అవుపిస్తోంది. ఎ, యమ్, యన్, 458....చిరునవ్వు అతని పెదాల్ని కొద్దిగా విడదీసింది. కారు వేగం కొద్దిగా పెరిగింది. రైట్ సిగ్నల్స్ ఇస్తూ అతను కార్ని పోనిచ్చాడు. కాస్టేపట్లో

మందు పెళ్ళున్న కార్ని దాటేశాడు. ఎస్కార్ట్ ని తను దాటేశాడు. కాస్ట్యూమ్ అసలు లారీని దాటేశాడు!

కాస్ట్యూమ్ చేతులారా అద్దెరర్! తను సప్లయ చేసిన తన లారీని సమీపిస్తూ, అతను కార్ని స్టోచేశాడు. కొద్దిగా తలవచ్చి ఎడంబెపు కిటికీగుండా మానూ వుండి పోయాడు. బుర్రమీసాల ద్దెరర్ మొహం లారీ కిటికీ గుండా, కారుకిటికీగుండా అవుకిస్తోంది. బుర్రమీసాల తను చాలా సీయన్ గా లారీని తోలుకుపోతున్నాడు....

కారు ముంగుకు మాసుకల్పింది. కాస్ట్యూమ్ మలుపు తిరిగింది. అయిదు నిమిషాలపాటు అతను ఏకాగ్రతతో కార్ని పేగంగా పోసిస్తూ వుండిపోయాడు.

మెల్లిగా, విశ్రాంతిగా వెక్కి వాలాడు. వెనక నీట్లోంచి ఏ చప్పుడూ వినపడ్డంతేదు. కానీ, ఆమె నిద్ర పోడంతేదని అతనికి తెలుసు. కోపాన్ని, నిద్రనూ ఆమె నటిస్తూంది....

“హనీ, ముందు నీటు మీదికి గెంతు. నాపక్కనే కూచో. కార్ని తోలుతూ నీచెవిలో కథ చెప్తాను!” అన్నాడు శివరామ్.

5

గుండ్రటి, బట్టకల పెద్దనుదురు, పెడల్పాటి మొహం. బాగా బలసిన గొంకలిపురుగుల్లాంటి కనుబొమలు. వాటి కింద లోకాన్ని నిర్లక్ష్యంగా, అసహ్యించుకుంటూ చూసే గర్వం నిండిన కళ్ళు. ఆదోతు అక్రూలాంటి మెడ. ఖరీదైన డార్క్ గూట్ తో దాగిన పీపాలాంటి ఖారీ శరీరం. కళోనా సిగార్ని పెడల్పాటి, నల్లటి పెదవుల మధ్య అసహనంగా దూర్చాడు లాలా.

నీడలా అతని దగ్గరగా నిలబడ్డ ఓంకార్ అదరా

బాదరా లైటర్ వెలిగించి, మంటని సిగార్ ముందుకు జరిపాడు. లాలా దవడలు ఉద్రేకంతో కదిలాయి. లైటర్ మంట ఎర్రగా ప్రతిఫలిస్తున్న ఆతని వడగళ్ళ— కళ్ళల్లోకి ఓంకార్ భయపడుతూ చూశాడు. అప్రయత్నంగా ఆతని శరీరం ఒకసారి జలదరించింది.

అయిదు నిమిషాలక్రితం తనని గదిలోకి పిలిపించుకున్న లాలా పనేమిటో చెప్పకుండా, విగ్రహంలా నించు న్నాడు. ఆతనిలోపల ఏదో అగ్నిపర్యతం బద్దలవడానికి సిద్ధపడుతోందని ఓంకార్ కి అనిపిస్తోంది. తను గదిలోకి వచ్చేటప్పటికి లాలా లోనులో ఇరుక్కున్న మృగశాలలా గదిలో అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు. మామూలుగా కళ్ళమీదికి వారే ఆతని విసంకల్ప కనురెప్పలు, ఏదో తాళ్ళులాగి పట్టినట్టు కిందికి వాలకుండా అలాగేవున్నాయి. రెప్పల్ని కళ్ళమీదికి వాల్చుకుండా అట్టేసేపు వుంచడం సాధ్యంకాదు. అయితే, లాలాలో సంకులసమరం సాగే సందర్భాల్లో నిమిషాల తరబడి రెప్పలు కదలకుండా వుండటం తను చాలాసార్లు చూశాడు....

లాలా తటాలున కదిలాడు. చీకటి వ్యాపిస్తున్న గదిలో గున్నవీనుగులా ఆతను అడుగులేశాడు. కిటికీ ముందు ఆగిన ఆతని వడల్పాటి శరీరం నీడలా అవు పిస్తోంది. యజమాని మానం, ప్రవర్తనా ఓంకార్ ని అందోళనతో నింపుతోంది. తను ఏదేనా పొరపాటు చేశాడా?

లాలా గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. ఆతని పళ్ళ మధ్య ఇరుక్కున చుట్ట ఎర్రగా వెలిగింది. ఎర్రటి కాంతి ఊణకాలం ఆతని కళ్ళకి రక్తం పూసింది. నిష్పక నాల్లా అవుపించిన ఆతని గుడ్డగూబ కళ్ళలోకి ఓంకార్ మళ్ళీ కంగారుగా చూశాడు. కిటికీమందు భూతంలా నిలబడ్డ

లాలా కగోనా సిగార్ ని ఇవకలకి తీశాడు.

“ఓంకార్ ....” అతని కంఠం గదిలో ఉరుములా ధ్వనించింది. అతని కంఠంలోని అధికారం, అగ్రహం ఓంకార్ని గొలుసుల్లా పట్టి లాగాయి. ఓంకార్ భయ భక్తుల్లో కదిలి, అతనికి కొద్దిమూలంలో ఆగాడు.

“మాలిక్ ...” అన్నాడతను విషయంగా.

“ఓంకార్ .... ఇందాకా గోడోన్ నుంచి చింతారాం రిటైరు చేశాడు ....” లాలా ఆగి, ఎద్దులా బుసకొట్టాడు.

ఓంకార్ మాట్లాడకుండా బుర్రని ఆడించాడు. లాలా మొహం మధ్యలో కగోనా మల్టీ ఎర్రగా వెలిగింది.

“ఓంకార్ ....” లాలా కంఠం గంభీరంగా ధ్వనించింది. “ద్రాక్ష బుట్టలో ద్రాక్ష మాత్రమే వుంది ....”

ఓంకార్ అదిరిపడ్డాడు. తటాలున అతని చేతిలోని లైటర్ కిందపడి చప్పుడు చేసింది. ఓంకార్ లైటర్ని అందుకు నీ ప్రయత్నం చేయలేదు. వశంతుప్పి వణకడం ప్రారంభించిన తనచేత్తో లైటర్ని పట్టుకోడం సాధ్యం కావని అతనికి తెలుసు.

“మాలిక్!” వణికే కంఠంతో తన ఆశ్చర్యాన్ని అరుపుగా మార్చాడతను.

లాలా పగ్గు ఒకదాన్నొటి రాసుకుంటూ కర్కశంగా చప్పుడు చేశాయి.

“ఓంకార్ .... ఏం జరిగింది?” లాలా కంఠం ఖంకుమంది.

“తెరీదు ....”

“ఏం జరిగిందో తెరీకపోతే, ఏం జరుగుతుందో తెలుసుగా?” లాలా ప్రశ్న ఓంకార్ని కొరదాలా తాకింది.

“తేలుసు.....మాలిక... ..మ న వా ళ్ళు సరిగ్గా చూశారా?”

“సరిగ్గా చూసేదీ, సరిగ్గా చేసేదీ రాని చవటలు ‘మనవాళ్ళు’ గా వుండరు ఓంకార్!”

ఓంకార్ అవునన్నట్టు బుర్ర ఆడించాడు, “స్వయంగా నేను దగ్గరుండి లోడ్ చేయించాను. లోడింగ్ జరిగేప్పుడూ, పూర్తయ్యాకా, లారీ కదిలేదాకా కదలకుండా కన్నారప్పకుండా అక్కడే వున్నాను. ఆ తరువాత ఇక్కడికి దూసుగొచ్చి, ఇక్కడ ‘వాళ్ళని’ కల్సుకున్నాను....”

“నువ్వు చేసిన రొటీన్ పని గురించి నిన్ను అడగలేదు!” లాలా గర్జన ఓంకార్ నోటిని అట్లాడలా వాకింది.

గుటకలు మింగి, ఓంకార్ మెల్లిగా ప్రారంభించాడు, “తరువాత మీరే స్వయంగా లోడ్ ని బెంబడించారు....”

“నాన్నెక్స్!” లాలా చూకరించాడు, “నేను చేసిన పని గురించి నిన్ను అడగలేదు!”

ఓంకార్ ఆక్షణాల్లో క్షేమకరంగా అవుపించే మానాన్ని ఆశ్రయించాడు. గుడ్లు మిటకరిస్తూ లాలాని చూస్తూ వుండిపోయాడు. లాలా గొల్లలా కదిలాడు. దగ్గంగా ఆగి కొరివిలా వున్న కళానా సిగార్తో ఓంకార్ ముందున్న గాలిని పొడిచాడు.

“ఓంకార్, లారీని నేను కార్లో ఫాలో చేశాను. అయినా సరకు మాయమైంది....” లాలా సాలోచనగా అగాడు. “ఓంకార్ నా కార్ని నువ్వు రెడీ చేయించావ్. డిక్కిలో ఏమేం పెట్టించావ్?”

ఓంకార్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. “మీ దుస్తులూ,

అవీ వున్న మూట్ కేస్ ....”

“ఓంకార్ , అబద్ధాల్ని లాలా సహించడు!” లాలా గంభీరంగా అన్నాడు.

“బాస్ .... అనుకున్నది సాధించలేని వ్యక్తి, అనుకున్నవి పొందలేని వ్యక్తి అబద్ధాలాడతాడు, మీ దగ్గర నాకు అన్నీ దొరుకుతున్నాయి. నేను - మీతో - కలలో కూడా అబద్ధాలాడను!” ఓంకార్ ఉద్రేకంతో అన్నాడు.

లాలా బుర్ర ముందుకీ వెనక్కి వూగింది. “డిక్కిలో ఆ వీడియో క్యాసెట్స్ ఎవరు పెట్టారు, ఓంకార్?”

ఓంకార్ ఉలిక్కి పడ్డాడు. అంటే, డిక్కిలో క్యాసెట్సున్నాయన్న మాట.

“మీరు .... ఎప్పుడు చూశారు?”

లాలా పెదాలమధ్య చుట్ట ఎర్రగా, రెండు కళ్ళ కిందా వున్న ఆతని మూడో కన్నులా వికృతంగా పలిగింది. “నేను చూడలేదు ఓంకార్ .... కటక్ రోడ్ లో కాకీ పెథవలు చూశారు!”

ఓంకార్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. “మాలిక్!”

“నీ మాలిక్ ని బెదిరించారు, నా కారు డిక్కిలో డూ ఫిల్మ్ క్యాసెట్సున్నట్టు రిపోర్టు అందిందన్నారు. డిక్కి తెరిచారు. కాసెట్స్ చూపించారు. ఎప్పుడూ, ఎవ్వరికీ భయపడని, తలవంచని నీ మాలిక్ వాళ్ళకి లొంగి పోయాడు. పదివేలూ, క్యాసెట్లూ పారేసి తప్పించుకు వచ్చాడు!” లాలా కంఠం కనితో పదునెక్కింది.

“గుడ్ గాడ్ ! బాస్ .... అయామ్ సారీ ....” ఓంకార్ నొచ్చుకుంటూ అన్నాడు. చుట్ట మంటలో ఎర్రగా అవుపిస్తున్న లాలా కళ్ళలోకి ఆతను ఈసారి భయంగా

చూశాడు, “బాస్ .... ఆ పోలీసులు .... పోలీసులేనా?”

లాలా తటాలున వేళ్ళమధ్యనుంచీ చుట్టని ఇవతలికి లాగాడు,

“పోలీసులే అనుకున్నాను....” అంటూ సాలో చనగా అగాడతను.

“ఓంకార్ మాట్లాడకుండా అతన్ని ఆలోచించుకో నిచ్చాడు. లాలా మెల్లిగా, గుండ్రంగా తిరుగుతున్న పీపాలా వెనక్కి తిరిగాడు. గున్న వినుగులా కిటికీ ముందుకి నడిచాడు. దూరంలో వెలుగుతున్న లైట్లు గుంపుని తీదే కంగా చూచూ వుండిపోయాడు.

“ఓంకార్ .... కాస్తేపు వాళ్ళు ‘దొంగ పోలీసులు’ అనుకుని ఆలోచిద్దాం.....” వెనక్కి తిరక్కుండా అన్నాడు. ఓంకార్, అడుగుల చప్పుడు కాకుండా అతని దగ్గరగా కదిలాడు.

“బాస్, చెప్పండి. వాళ్ళేం చేశారు?” తన ప్రశ్న నీళ్ళతో నిండిన బకట్ ని నూతిలోంచి ఇవతలికి లాగే తాడులా బాస్ నుండి విషయాన్ని లాగుతుందని అతనికి తెలుసు....

“కార్ని ఆపాడు. కిందికి దిగవద్దని హెచ్చరించారు. భోలాని దబాయించి, తాళాలగుత్తి లాక్కున్నారు. లై సెన్స్ తీసుకున్నారు. ఒకడు వెళ్ళి డిక్రీ తెరిచాడు. వాళ్ళ కారు లై వూ కిందికి దిగాడు. కాస్తేపట్లో ఆరు క్యాసెట్స్ పట్టుకుని వాడు నా దగ్గరగా వచ్చాడు....”

“మన కారు డిక్రీలోంచి తీసుకురాడం మీరు చూడ లేదు....” ఓంకార్ చేంకాడుని కొద్దిగా లాగాడు.

“డిక్రీ తెరిచాడు. క్యాసెట్స్ తెచ్చాడు. నేను ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయాను. అలాంటి అనాంతరాలకి

నేను సిద్ధంగా లేను. మాట్లాడే అవకాశం, ఆలోచించే వ్యవధి ఇవ్వకుండా వాడు బెదిరింపుగా, ఎగతాళిగా నవ్వుతూ ఏదేదో అంటూ వుండిపోయాడు. వాళ్ళ పీడ బదిలించుకుని లారీని అందుకోవాలన్న ఆతృత తప్ప మరో ఆలోచన అప్పట్లో నాలో లేదు...” లాలా అగాడు.

“సహజంగా ఎరికికేనా అంతే, బాన్...”

“వాళ్ళతో గొడవ పెట్టుకుని, వాళ్ళతో బాటు నేషనల్ కీ, తరవాత వార్తల్లోకీ ఎక్కో అవకాశం నాకు లేదు. ఆ సాహసం నేను చేయలేను! ఎందుకో నీకు తెలుసు!” లాలా సుజాయిషీ ఇస్తున్నట్టు అన్నాడు.

“ఓంకార్ వాళ్ళు ‘దొంగ పోలీసుయి’ అని అనుకున్నాక, నాలో అనుమానాలు పుట్టుకొస్తున్నాయి...” లాలా నాలోచనగా అన్నాడు.

“బాన్?”

“కార్ని ఆపాక అవసరమైందానికన్నా ఎక్కువసేపు వాళ్ళు నాలో సరిసాలాడుతూ వుండిపోయారా, అని పిస్తోందిప్పుడు. తెలివిగా మాట్లాడి, లంచం ఇచ్చేలా నా నోటితో చెప్పించారు. నోట్లకట్టలు అందుకున్నాక అనవసరంగా నాలో బెదిరింపుగా మాట్లాడుతూ వుండిపోయారు. ‘మామూలు’ చేతిలో పడ్డాక, ఇచ్చిన బలి పశువుని అట్టే పెట్టుకుని సాధారణంగా ఎవరూ కబుర్లు చెప్పరు. అదరాబాదరా తోలేసి, మరో గిరాకీకోసం ఎదురుచూస్తారు. అవునా?”

“యన్.... బాన్....” ఓంకార్ దరువేకాడు.

“అయితే అవసరాన్ని మించి వాళ్ళు నన్ను ఆపారు. అవసరం లేకపోయినా మనకార్ని ఎస్కార్టు చేస్తామంటూ, టౌన్ లిమిట్స్ దాటాక కూడా చాలాదూరం

వెంటించారు. ఎందుకు?" లాలా ప్రశ్నించాడు.

“బాస్ మీరు కరిక్చుంటే జరిగిందంతా యేదో స్టాన్ ప్రకారం జరిగిందనిపిస్తోంది. వాళ్ళు టైమ్ చూసుకున్నారా?” ఓంకార్ జవాబుగా ప్రశ్నించాడు.

“....లేదనకుంటాను....లేదు..” లాలా సాలోచనగా అన్నాడు. గిరుక్కున అతను వెనక్కి తిరిగాడు. ఓంకార్ అప్రయత్నంగా ఒకడుగు వెనక్కి వేళాడు. లాలా గుడ్డ గూబలా తన ముఖంలోకి చూస్తున్నాడని అతనికి తెలుసు.

“ఓంకార్ ....వాళ్ళు టైం చూసుకోలేదు. నాతో మాటలో కబడీ ఆడుతూ వుండిపోయారు. అయితే.... అయితే....మన కార్ని పోనిమ్మని చెప్పేముందు వాళ్ళ కాదు హారన్ ఒకసారి మోగిందనుకుంటాను... యస్! వాళ్ళ కాదు హారన్ ఒకేసారి మోగింది!”

లాలా కంఠంలో ఏదో ఉబ్బేకం పలికింది.

“బాస్ ....అంటే....”

“అంటే, ముందుగా అనుకున్న ప్రకారం, నిర్ణయించు కున్న సమయం పాటు వాళ్ళు నా కార్ని ఆపి వుంచారు!”

“ఎందుకు?” ఓంకార్ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“ఎందుకో నాకు తెలీదు....అయితే, నిష్కారణంగా ఎవరూ, ఎవర్నీ నడిరోడ్డుమీద అలా ఆపివుంచరు!”

“బాస్ ....కారణం వుందిగా! మీ దగ్గర పదివేలు గుంజుకున్నారు.”

“గుంజుకున్న వెంటనే మన కార్ని వొడిలేసి వాళ్ళేందుకు ఉదాయించలేదు?” లాలా గంభీరంగా ప్రశ్నించాడు.

ఓంకార్ అసంకల్పితంగా బుర్ర గోక్కున్నాడు.

“ఓంకార్, ప్రయత్నించి వాళ్ళెవరో నన్ను..... ముందు వెళుతున్న లారీకి మారంగా వుంచారా?” లాలా ప్రశ్న ఓంకార్ని అదిరిపడేలా చేసింది.

“బాస్....” ఓంకార్ కంఠం కొద్దిగా వణికింది.
“జీనికి?”

“ఎందుకో చాక్షమాత్రమే వున్న చాక్ష బుట్టలు నీకు చెప్తున్నాయ్, ఓంకార్!” లాలా గంభీరంగా అన్నాడు.

“అంటే, ముందు వెళుతున్న లారీని ఎస్టార్ట్ మీరు చేస్తున్నారని వాళ్ళకి తెలిసి వుండాలి. లారీలో వున్న డ్రైవర్ వాళ్ళకి తెలిసివుండాలి. మీరు.. మీరు.... ఎవరో వాళ్ళకి తెలిసి వుండాలి..” ఓంకార్ నోటితో ఆలోచించుకు పోతున్నాడు.

“నీ నెరలో తెలికపోయినా, లారీలో యేముందో వాళ్ళకి తెలుసు. లారీని నీ నెందుకు ఫోలో అవుతున్నానో వాళ్ళకి తెలుసు. ‘వాళ్ళు’ ఎవరో కనీసం వాళ్ళతో సంబంధం వున్న ‘వాళ్ళు’ ఎవరో నాకు తెలుసు ఓంకార్!” లాలా కంఠం ఉద్రేకంతో ప్రతిధ్వనించింది.

“బాస్! ఎవరు వాళ్ళు?” ఓంకార్ ఆశ్చర్యంతో అరిచాడు.

లాలా గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. కిటికీ వెలుక్కో మసకగా అవుపిస్తున్న ఓంకార్ మొహంలోకి రిడేకంగా చూశాడు.

“నువ్వు నెలెట్టు చేసి, సిఫార్స్ చేసిన డ్రైవర్లు; గుర్తా దాస్, కర్తార్!”

లాలా కంఠంలో ప్రతిధ్వనించిన ఆగ్రహం, ఎగతాళి ఓంకార్ని ఉలిక్కిపడేలా చేశాయి. అతను వెనక్కిజరిగి కంగారుగా చూశాడు.

“బాస్....”

“ఓంకార్, దుర్గాదాస్, కర్తార్ ఇద్దరూ నా ముందు ప్రత్యక్షం కావాలి!” లాలా కంఠంలో నిర్ణయం ధంకాలా మోగింది.

“బాస్....వాళ్ళు....వాళ్ళకి వాళ్ళు...” ఓంకార్ నత్తి నత్తిగా విదో చేప్పబోయాడు.

“నా ముందు ప్రత్యక్షం కావాలి!” లాలా గంభీరంగా అన్నాడు.

ఓంకార్ తుణకాలం తటపటాయించి, వణుకుతూ కదిలాడు. గది మధ్యలో ఆగి, మెల్లిగా వెనక్కి తిరిగాడు.

“బాస్....రైటు వేయనా?” వినయంగా అడిగాడతను.

“వద్దు. ఆలోచించడానికి చీకటి బావుంటుంది. రైటు చీకటిగా వుంటే, లోపల వెల్తురు వెయ్యింతలవుతుంది!” లాలా గంభీరంగా అన్నాడు.

6

జపన్ కుర్చీలో అతను కీవిగా కూచున్నాడు. అతని మొహం కందగడ్డలా వుంది. కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా వున్నాయి. అతని దగ్గరగా నుంచున్న ఓంకార్ని దుర్గాదాస్, కర్తార్ ఆమోమయంగా చూశారు. ఇందాకా ఓంకార్ అడిగిన ప్రశ్న ఇద్దరి తలల్లో చప్పుడు చేస్తూ తిరుగుతుంది.

“నో! మాకేం తెలీదు. మీరు అక్కడ అప్పగించిన

గాడిచి, ఇక్కడికి చేశాం. ఏ సమయానికి ఏ ఊరు
క్రాస్ చేయాలని మీరు ఉత్తరువిచ్చాలో అదేసమయా
నికి అదేపూర్ణు క్రాస్ చేశాం! టెమ్ టేబుల్ ప్రకారం
ప్రయాణం సాగించాం....అంతే మాకు తెలుసు!” దుర్గా
దాస్ ఉద్రేకంతో అన్నాడు.

“అదంతా మాకు తెలుసు; దుర్గాదాస్ ! ద్రాక్ష,
ద్రాక్షబుట్టలూ అవే అనీ తెలుసు. అయితే, ద్రాక్ష
గుత్తుల కిందున్న ‘అసలు సరుకు’ ఏమోదో మీకు
తెలుసు!” ఓంకార్ ఇద్దరి మొహాల్లోకి రీక్షణంగా
చూశాడు.

దుర్గాదాస్ అరంకావట్టు చూశాడు. “అసలు సరుకు?
అదేమిటి? అసలు సరుకు ద్రాక్షే!”

ఓంకార్ క్షణకాలం దుర్గాదాస్ మొహంలోకి చూసి,
చూపుల్ని టర్నీలో కూచున్న లాలాబైపు తిప్పాడు.
లాలా కళ్ళని చదివి, అరక్షణంలో తన చూపుల్ని మళ్లీ
దుర్గాదాస్ బైపు తిప్పాడు.

“దుర్గాదాస్, అసలు సరుకు ద్రాక్షే అంటూ అమా
యకర్థిం నటించాడు! మేం స్వయంగా నీకు చెప్పక
పోయినా ద్రాక్షగుత్తుల కింద ఏమిటి దాచబడిందో మీ
ఇద్దరికీ తెలుసు! స్వచ్ఛందంగా మేం చెప్పనందువల్ల మీకు
నాటకం ఆదే అవకాశం లభించింది. ‘మీకు ద్రాక్ష
లోడ్ ఇచ్చారు; ఇదిగో మీద్రాక్షలోడ్!’ అని మాకు
నిర్భయంగా చెప్పే అవకాశం నీకు చిక్కింది....”

దుర్గాదాస్ ఆయోమయంగా చూశాడు. “ఓంకార్
సార్, మీ మాటలు ఆరంకావడం లేదు!”

లాలా తటాలున టర్నీలోంచి లేచాడు. ఏదో అడగ
బోతున్న ఓంకార్ భుజమ్మీద చేతివేసి మొరటుగా

దూరంగా తోళాడు. ఓంకార్ ఆదుర్దాగా అతనిపై పు
చాళాడు. లాలా అతనిపై పు చూడ్డేలేదు. లాలా
చూపులు దుర్గాదాస్మీదే నాటుకుపోయి వున్నాయి.
అతని పెదవులు కదిలాయి.

“ఓంకార్, ఈ నమ్మకదోహుల్ని నేను ప్రశ్ని
స్తాను....” అన్నాడతను ఓంకార్ పై పు చూడకుండానే.

“బద్మాష్! అక్కడ నీకు అప్పగించిన లారీని
ఎక్కడి, ఎవరికి ఎంతికి అమ్మేశావ్?” లాలా కంఠం
పిస్టల్ పాట్లా ధ్వనించింది.

దుర్గాదాస్ అయోమయంగా, ఆదుర్దాగా చూళాడు.
“మాలిక్ .... లారీ .... అదే ....”

“అయితే, మారే లారీ శుప్లయిర్స్ లంబా దగ్గర తీసు
కున్న మరో ఆలోకలేలాండ్ని ఏంచేశావ్?” లాలా
గర్జించాడు.

“మాలిక్ ....!” దుర్గాదాస్ ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరి
చాడు. అతనితోపాటు ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయిన
ఓంకారు తటాలున లాలాపై పు చూళాడు.

“ఛాన్ ....”

“ఓంకార్. ఈ హీరోల్ని నిద్రలేపి తీసుకురాడానికి
నువ్వు వెళ్ళాక లారీవాలా లంబాకి రైట్టింగ్ కార్ బుక్
చేశాను. నా అనుమానం నిజమే అయింది. బట్టల్ని
మార్చడానికి వీరికి వ్యవధి చాలదు. ఒకసారి అనే లో
డింగ్ మరోసారి లోడింగ్ సమయం వీరికిలేదు.
అంచేత లారీనే మార్చివుంటే.... అని ఆలోచించాను. మన
లోడింగ్ జరుగుతున్న సమయంలో, నాలుగో లేదీ
సాయంత్రం నాలుగున్నరకి వీడు, తన పేరుమీదే మనం

తనుకున్నలాంటి కొత్త ఆలోకాలలాండే నీ బుక్ చేశాడు!” లాలా దుర్గాదాస్ బై పే తీక్షణంగా చూస్తూ ఓంకార్ తో అన్నాడు.

ఓంకార్ చప్పుడు చేస్తూ ఊపిరి బిగబట్టాడు, “మైగాడ్! దుర్గాదాస్....”

“షట్!” లాలా గర్జించాడు.

“దుర్గా, దుద్రదసింహాన్ని జాలుపట్టిగాగావ్! లారీ నంబరూ అదీ మార్చేసి, అసలు లారీని ఎవరితో అప్పగించి, నకిలీలారీని ఏమీఎరగని వాడిలా ఇక్కడికి తెచ్చావ్! ఎంచేశావో చెప్పి, నీప్రాణాలు కొనుక్కో!”

దుర్గాదాస్ వణికిపోతూ చూశాడు. మా....మాలిక్.... నేను.... లంబాగాడు.... అబద్ధం లాడుతున్నాడు!

నన్ను నమ్మండి! కావాలంటే కర్తాని....” వెనక్కి తిరిగిన లాలాచు చూస్తూ దుర్గాదాస్ ఆపేశాడు.

లాలా కుషన్ టర్నీలో కూచున్నాడు. ఓంకార్ పక్కకి తిరిగి లాలాపైపు ఆదోలా చూశాడు. లాలా మొహం విచిత్రంగా శాంతిమయంగా అవుపిస్తోంది. శాంతిమయంగా కూచుని, వోపిగ్గా, వ్యక్తిగతమైన కక్ష ఏమాత్రం లేకుండా ముద్దాయికి మరణశిక్ష విధించే జడ్జిలా వున్నాడు లాలా.

“దుర్గా, దురాశ నీచేత దుర్మార్గం చేయించింది. నేను ఏదేనా ఒకసారే అడుగుతాను; ఒకసారే చెప్తాను. అమూల్యమైన ఆ ఆరకాశాన్ని నువ్వు జారవిడుచుకున్నావ్....” లాలా యేమాత్రం ఆవేశం, యేమాత్రం ఆగ్రహం ధ్వనించని కంఠంతో సాదాగా అన్నాడు.

అతని కంఠం ఓంకార్ని గడగడలాడించింది. అతను కంఠారుగా దుర్గాదాస్ పైపు చూశాడు. ‘షెంటనీ

మోకాళ్ళమీద కూచుని, దోసిలిచాపి, అంతా వొప్పే
సుకో, అంతా చెప్పేసుకో!" అంటున్నాయి అతనికళ్ళు.
అయితే అతని శీతావధానం దుర్గాదాస్ కి అరంభాలేదు.

"బాస్ .... నిజంగా .... నేను .... వీరప్పు చేయలేదు ....
నేను ...." దుర్గాదాస్ మళ్ళా పాట ప్రారంభించాడు.

"దుర్గా, నువ్వు యేప్రాంతంలో లారీని మార్చకావో
నాకు తెలుసు!" లాలా నవ్వుతూ అన్నాడు.

"బాస్ .... ప్లీస్ ...."

"కటకకీ, భువనేశ్వర్ కీ మధ్య నువ్వు నాటకం జరి
పించావ్. కిరాయి బద్మాష్ లకి నాకాయగురించి చెప్పావు.
నువ్వు లారీలు మార్చే సమయంలో నన్ను ఆ ఊరికి ఆవ
తలిపై పున ఆపి చావు!"

దుర్గాదాస్ కంగారుగా చూశాడు. మొహాన్ని కమ్ము
తున్న చెమటల్ని గెండుచేతుల్లో తుడుచుకున్నాడు. వణు
డుతున్న అతని చేతుల్ని లాలా కృత్రికరంగా గమనిం
చాడు.

"మీమాటలు వింటూంటే నాకు మతిపోతోంది ....
బాస్ .... అక్కడ లారీ మారినదేమీ అన్న అనుమానం
నాకూ వచ్చింది. నోటల్ నుంచి బయల్దేరాక లారీ కద
లికలో యేదో మార్పు రీలగా అవుపించింది ...."

"అవును, బాస్ .... దుర్గాదాస్ లారి ఆపి పరీక్షించి
చూశాడు కూడా!" కర్తార్ మొదటిసారిగా నోరు తెరి
చాడు.

లాలా పెదవులు వంకరగా కదిలి అతని చిరునవ్వుని
వ్యక్తం చేశాయి. "పిల్లకి ఎలక సాక్ష్యం చెప్తోంది!
బద్మాష్, నీకు వాటా ఎంతిస్తానన్నాడు వాడు?"

కర్తార్ తన చెవుల్ని నమ్మలేనట్టు చూశాడు. అరి

పోతున్న పెదవుల్ని నాలుకతో తడుపుకున్నాడు.

“ఓంకార్, నువ్వు ప్రత్యేకంగా సెలెక్ట్ చేసిన వీళ్ళిద్దరూ నువ్వు చెప్పినట్టు తెలివైనవాళ్ళే. అందుకు సందేహంలేదు! అయితే నువ్వు చెప్పినట్టు నమ్మకం కులు కారు!” లాలా నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఛాన్ ....”

“యస్, ఓంకార్! చాలా తెలివైనవాళ్ళు. ముఖ్యంగా దుర్గాదాస్, తను మార్చేసిన లాక్లో యేదో మార్పుని లీలగా గుర్తించాడు! తను ఆదే అబద్ధాల్లో, అపాయకరం కాని నిజాన్ని రంగరించి తనలో లేని నిజాన్ని నిరూపించుకోడానికి అతి తెలివిగా ప్రయత్నిస్తున్నాడు!” లాలా మళ్ళీ నవ్వాడు.

ఓంకార్ ఆతన్ని అందోళనతో చూశాడు. యజమాని నవ్వు ఆతనిలోని కంకారుని కలియదిప్పుతోంది.

“దుర్గాదాస్,” లాలా కంఠం గదిలో వాళ్ళ మధ్య గింగిరాలు తిరిగింది. “నా గౌరవానికే, శక్తిసామర్థ్యా లకీ సంబంధించిన అర్వేంచర్కి నువ్వు అడ్డురిగిలావు. అయినా, లారీని యెవరికీ అప్పగించానో చెప్తే, తుమించి తక్కువశక్తితో పదిలేస్తాను....”

“మాశక్ ... నిజంగా .... నిజంగా నాశం తెలిదు, అంనులో ద్రాక్షకాకుండా మరేదో వుందని నాకు తెలిసి వుంటే, అసలు అంత ధైర్యంగా ఇక్కడిదాకా వచ్చేవాణ్ని కా నేమో .... నన్ను నమ్మండి!” దుర్గాదాస్ అతళంతో అన్నాడు.

లాలా నిట్టూర్చాడు. తటాలున పైకి లేచాడు. కోటు జేబులోంచి కళానా సిగార్ తీశాడు. పళ్ళమధ్య ఇరికించాడు. అప్పటికే ఓంకార్ వెలిగించిన లైటర్ మంట,

చుట్టకొసని తాకింది. అంతసేపూ లాలా కట్టు దుర్గాదాస్ మీదే వున్నాయి. రుబ్బుకోలులా వున్న అతని తల ఒకసారి కొద్దిగా పెక్కి కదిలింది.

మరుక్షణం ఇద్దరు వ్యక్తులు వెనకనుంచి దుర్గాదాస్ చేరుగ్ని, కర్తార్ చేరుగ్ని రెప్పపాటుతో వెనక్కివిరిచి, బేడీలు తగిలించారు. బందీలిడరూ కంగారుగా చూశారు, యోజరుగుతోందో ఊహించుకోవలే బేడీలు తగిలించిన వ్యక్తి దుర్గాదాస్ జుట్టుని బలంగా రెండు చేతుల్లో పట్టుకుని కొద్దిగా వెనక్కి వంచాడు, అసంకల్పితంగా దుర్గాదాస్ గిజుకున్నాడు.

“బాస్ .... నన్ను ....”

బాస్ కి తనకి మధ్య ప్రత్యక్షమైన బోడిగుండు వ్యక్తిని దుర్గాదాస్ అర్థంకానట్లు చూస్తూ, ఆ పేశాడు. కర్తార్ కి బేడీలు తగిలించి, దుర్గాదాస్ ముందు నిలబడ్డ బోడిగుండు వ్యక్తి చిన్నగా నవ్వాడు. నల్లగా మెరుస్తున్న అతని పళ్ళని దుర్గాదాస్ కంగారుగా చూశాడు. బాగుతోతోముకుంటూ, ఇంకా నీళ్ళతో శుభ్రం చేయని వ్యక్తి పళ్ళలా వున్నాయని. నల్లటి, సన్నటి శరీరం. సన్నటి నడుం. ఎర్రరంగు పాంటుని అతని నడుముకి టైట్ గా దిగించిన సన్నటి తోలుబెట్టు. అతని చేతులు మెల్లిగా పెక్కిలేచాయి. ఇంకా కడ్డిల్లా మెరుస్తున్న అతని పాడుగాటి చేతుల్ని దుర్గాదాస్ భయం భయంగా చూశాడు. పగిలిపోయేలా దిగుసుకుంటున్న చర్మం కింద నరాలు రాగి కమ్మిల్లా కదిలాయి.

అతని రెండు చేతులూ తటాలున, పాముపడగల్లా కదిలాయి. మెలిదిరిగిన దుర్గాదాస్ బుర్రమీసాల్ని రెండు కటింగ్ పల్లెల్లా పట్టుకున్నాయి. దుర్గాదాస్ తల

వెనక్కి లాగబడింది. బుర్రమీసాలు ఒక్కసారిగా ముందుకి లాగబడ్డాయి. దుర్గాదాస్ భయంకరంగా అరిచాడు.

రెండు నిమిషాలపాటు దుర్గాదాస్ సెరవలా అరుస్తూనే వుండిపోయాడు. బోడిగుండరిని చేతులు దూరంగా జరిగాయి. ఉన్నట్టుండి అతని అరుపు మూలుగులా మారింది. రెండుచేతుల వేళ్ళమధ్యా ఇరుక్కున్న కంట్రుకల్ని బోడుగుండు వ్యక్తి అసంతృప్తితో చూశాడు. అతను నల్లటిపళ్ళు చూపిస్తూ. ఇంకా మిగిలివున్న దుర్గాదాస్ బుర్రమీసాల్ని గమ్మత్తుగా చూశాడు. వేళ్ళని వదులుచేశాడు. మళ్ళా అతనిచేతులు దుర్గాదాస్ మీసాలపైపు కదలబోయాయి. మనిషి చేతిలో కర్రని చూడగానే కయ్యో అంటూ అరుపు ప్రారంభించే పిరికి కక్కలా దుర్గాదాస్ మూలుగు ప్రారంభించాడు.

“భోలా!” లాలా కంఠం గంటలా ధ్వనించింది.

భోలా తలతిప్పి విషయంగా చూశాడు.

“వాడు బడితెచ్చెల్ని పందిలా గొంతు చించుకుంటూ వుంటే వినే వోపిక జాకు లేదు. ఇప్పటికే ఆలస్యం అయిపోయింది. నీకు అయిదునిమిషాలు టైమిస్తున్నా. వాణ్ని, వాణ్ని కింది గదిలోకి తీసుకెళ్ళు. దుర్గాగాణ్ని టేబుల్ కి తాపడంచేయ్. కర్తార్ గాణ్ని ఫాన్ కి వేల్లాడదీయ్. వాడు చూస్తూ వుంటాడు. ఒకప్పుడు ఆ మెరికన్లు రెడ్ ఇండియన్స్ ని బతికున్నట్టే పూర్తి చర్మం వొలిచేవారు. ఆ టెక్నిక్ ఉపయోగించు. దుర్గాగాడి చర్మం పూర్తిగా, మళ్ళీ చెప్తున్నా పూర్తిగా వొలిచేయ్!” లాలా కంఠం రాక్షస నగాలలా మోగింది.

భోలా తలతిప్పి దుర్గాదాస్ పైపు చియనవ్వుతో

చూశాడు. “పూర్తిగా వొలిచే అవసరం వుండదు బాస్. బాడ్డుదగ్గర ప్రారంభించి జానెడు కిందికి. జానెడుపైకి వొలిచేసరికి మన దుర్గాభాయ్‌ని దుర్గామాత వూసుకుంది. అతనిద్వారా ఆమె అంతా చెప్పిస్తుంది!” నవ్వుతూ అన్నాడతను.

“వదు!” దుర్గాదాస్ అరిచాడు. “బాస్! నిజంగా ఏం జరిగిందో నాకు ”

“ఛేక్ డెమ్ ఆవే!” లాలా హుంకరించాడు. భోలా చెయ్యి పాంటుజేబులోకి మూరింది. అతని చేతిలో ప్రత్యక్షమైన సరికల్ నెఫ్‌ని దుర్గాదాస్ థియాండ్‌శనలతో చూశాడు. భోలా యెడమ చెయ్యి అతని భుజమ్మీద పడింది. విసురుగా గుమ్మంపై పు తిప్పుతూ అతని చెవి మీద కత్తిని నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడతను. దుర్గాదాస్ జాట్లు పట్టుకున్న వ్యక్తి, వదిలేసి కర్నాట్ వెళ్ళు కలిలాడు. అతని వేశ్యమధ్య ప్రత్యక్షమైన మంగలి కత్తి కర్నాట్ చెవిమీద ఆనింది. ఇద్దరినీ గుమ్మం వేపు తోశాడు.

ఓంకార్, భయం, ఆశ్చర్యం నిండిన కళ్ళతో లాలా వెళ్ళు చూశాడు. “బాస్..” ప్రాధేయపూర్వకంగా పిలిచాడతను.

మరేదో చెప్పబోతున్న అతన్ని, ఉన్నట్టుండి మోగిన టెలిఫోన్ అటకాయించింది. ఆదరాబాదరా నడిచి, తను రిసీవర్‌ని లాగి చెవికి ఆనించాడు.

“యస్..”

“.....”

“మీ రవరు?” ఓంకార్ శబ్దిగా ఆశ్చర్యపోతూ ప్రశ్నించాడు.

“.....”

ఓంకార్ కళ్ళు పెద్దగా విచ్చుకున్నాయి. కోపంగా వీదో చెప్పబోయిన అతని చెవిలో అటువైపు కంఠం మళ్ళీ ప్రతిధ్వనించింది. చిటికెలో అతని కోపం కంఠాదుగా మారింది. మార్కీస్ మీద అరచేతిని మూర్తూ అతను లాలావైపు ఆక్రమకగా చూశాడు.

“మి కోసం....”

“ఎవరు?” లాలా విసుగ్గా గద్దించాడు.

“చెప్పడంలేదు. మీ చేతికి ఫోన్ ఇవ్వకపోతే, తరవాత మీ చేత్తో నన్ను....” వాక్యం పూర్తిచేయకుండా ఆపేశాడు ఓంకార్. రిసీవర్ని ఛాతీమీద టుడిచి అతనికి అందించాడు: వినయంగా, లాలా రిసీవర్ని అందుకోలేదు.

“బాన్....మాట్లాడండి....ఎవరో, వీదో తెలిసిన వ్యక్తిలా మాట్లాడుతున్నాడు. అతని కంఠం..”

అతను విసుగ్గా రిసీవర్ని లాక్కున్నాడు.

“హూ యాక్ డట్?” రిసీవర్లోకి మొరిగాడు.

7

ఔరిఫోన్ రిసీవర్ని పట్టుకుని అతను విశ్రాంతిగా సోఫా వెనక్కి వాలాడు.

“అయామ్ శివరాం.”

“హూ ది హెల్ ఆర్ యూ?” అతని కంఠం శివరాం చెవిలో పొట్లగిత్త రంకలా గింగురు తెరిగింది. శివరాం చిన్నగా నవ్వాడు. ఎంత పెద్ద పొట్లగిత్త అయినా బుల్ ఫైటర్ చేతిలో సఫా అయిపోవాలిందే!

“నీవన్నట్టు నాకు రెండో పేరు లేదు; నీలాగా నేను రెండోసారి జన్మించలేదు! అంచేత అయాం శివరాం అండే అయాం శివరాం.”

“నాన్ నెన్స్!” లాలా కంఠం ఉరిమింది. “హూ..”

“నన్ ఆదర్ డేన్ శివరాం!” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఆర్ రైట్! వాడ్డూయూ వాంట్?” అతను గర్జించాడు.

శివరాం పకపక నవ్వాడు. “నాకేం కావాలో పెంటనే చెప్తే నువ్వు గుండె ఆగి పంచభూతాల్లో కలిసి పోతావ్ జగ్గా!”

లాలా ఒకసారి ఊపిరి బిగబట్టడం శివరాంకి స్పష్టంగా వినిపించింది. మరుక్షణంలో పూర్తిగా మాడ్చు లేవన్ మార్చిన లాలా కంఠం అతి మర్యాదగా అతని చెవిలో సరసాల రెక్కల్లో ప్రతిధ్వనించింది.

“తమరెవరో నాకు తెలీదు....ఎవరితో ఓంగ్ చేయ బోయి నా నంబరు.”

“నీతోనుం ఎవరి నంబరో కాకుండా, ఐమీన్... మరెవరితోనూ నీ నంబరు కాకుండా, నీతోనామే నీ నంబరే డయల్ చేకాను; జగ్గాలా!” శివరాం ఎగతాళిగా అన్నాడు. “అది నిరూపించుకోడానికి మరో ఊ ఇస్తాను; ఈపాటికి నీ లారీ డ్రైవర్లని గానుగ ఆరేపని ప్రారంభించి వూటావు. దాన్ని పెంటనే ఆపుచెయ్. ఎంచేకంటే, వాళ్ళు అమాయకులు. నీ లారీలో ద్రాక్ష కింద దాగిన ‘జిడిపప్పు’ గురించి వాళ్ళకి ఎలా తెలీదో, కటక్—భువ నేశ్వర్ రహదారిలో సాగిన ‘రహస్యం’ కూడా వాళ్ళకి తెలీదు.”

“హూ ఆర్ యూ? వాట్ డూ....”

“నేను కటక్-భువ నేశ్వర్ రహదారి రహస్యం తెలిసినవాణ్ణి!” శివరాం ఆడ్డుకగుట్టా అన్నాడు.

లాలా తన ఆశ్చర్యాన్ని నిశ్శబ్దంగా మార్చి శివరాం చెవులకి వ్యక్తంచేస్తూ వుండిపోయాడు. లాలాలాంటి డాన్లు ఆటేసేపు ఆశ్చర్యంలో మునిగివుండిపోరని శివరాంకి తెలుసు. దైవర్లని తను చెప్పేదాకా ఏమీ చెయ్యద్దంటూ అతను ఎవరికో ఆర్డరివ్వడం శివరాంకి అస్పష్టంగా వినిపించింది.

“ఆర్డర్ ట్, మిస్టర్ ” లాలా ప్రారంభించాడు.

“మిస్టర్ శివరాం!” శివరాం సగర్వంగా అతన్ని సరిదిద్దాడు.

“ఆర్డర్ ట్ శివరాం, ఏమిటి నీ కథ? త్వరగా చెప్పు. డోంట్ వస్తు మై టైమ్!” హుం దా గా అన్నాడు.

శివరాం చిన్నగా నవ్వాడు. “జగ్గా, లాలా లేక పోలే—‘జగ్గాలా’, నా కథ కాదు; నీ కథ!”

“జగ్గా..జగ్గా..అది నా పేరు కాదు; ఆ పేరున్న వ్యక్తితో మాట్లాడాలంటే నువ్వు అతనికి ఫోన్ చేయాలి” మెల్లిగా అన్నాడు. ఏదో అనుమానం అతని కంఠాన్ని చాలా కొద్దిగా వణికించింది.

“అలాగా! డెన్ ఆయామ్ సారీ! థాంక్ నంబర్” శివరాం ఆశ్చర్యం, విచారం నటిస్తూ రెప్పపాటుకాలం ఆగేడు.

“అగు! ఫోన్ పెట్టేయకు!” లాలా అరిచాడు.

“యస్?” శివరాం ఎగతాళిగా అన్నాడు.

“కటకో—భువనేశ్వర్ అన్నావు. ఏదో రహస్య మన్నావు....ఏమిటది?” అతను నెమ్మదిగా అన్న మాటల్లో ఆరుతి ఆత్రంగా ధ్వనించింది.

“అదా? అది లాలా విసాల్సిందికాదు; జగ్గా విసా

ల్పింది. ఓకే..వుంటాను."

"శివరాం, పేర్లు మరచిపో. సంగతి చెప్పు!" అతను గంభీరంగా హుంకరించాడు.

"లాలా, నాతో మాట్లాడినంత సేపూ నువ్వు హుంకారాలూ, ఘోంకారాలూ మరిచిపో, నీ నీహావతారం, గజావతారం వగైరా పెద్ద పెద్ద జంతువుల అవతారాల్ని విసరించు. తోక తెగిన నక్కలా ఉళిపెట్టు!" శివరాం గంభీరంగా అన్నాడు. లాలా బుసకొట్టడం అతనికి బిగ్గరగా వినిపించింది. అతనికి తేయకునే అవకాశం ఇవ్వకుండా శివరాం ప్రారంభించాడు.

"ఇంక, కథ విను: నీ లారీలాంటి లారీనే, అజే ఇయర్, అజే మేక్—నీ రైటర్ దుర్గాదాస్ పేరుతో మోశలో తీసుకున్నాను. నువ్వు కొన్నచోటే గింజల్లేని ద్రాక్ష కొన్నాను. నీలాగే లాడ్ చేయించాను. నీ లారీ నంబర్ నా లారీకీ ఏర్పాటు చేశాను. చురుకైన నీ రైటర్ వెంటనే గుర్తించకుండా వుండేలా చాలా జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాను. నా లారీని నీ లారీ పానంలో వదిలేసి, కన్నుగీటేలాగా నీ లారీతో వర్తిపోయాను."

"నువ్వెక్కడుంచి మాట్లాడుతున్నావ్?" అతను అత్రంగా అడుకిరిలాడు.

"నీ పత్తిర్ మంజిల్ ఎదురుగా వున్న లాడ్జి గది లోంచి. పక్కరోడ్లో వున్న పబ్లిక్ టెలిఫోన్ బూత్ నుంచి. బస్టాండునుంచి. రైల్వేస్టేషన్ నుంచి. పక్క ఉన్నుంచి. పక్కజిల్లా హెడ్ క్వార్టర్స్ నుంచి. చాలా?" శివరామ్ చకచకా అన్నాడు.

రిసీవర్ లాలా బుసని పాయి్య ఉడే గొట్టంలా శివరామ్ చెవిలోకి సరఫరా చేసింది.

“నాన్ నెన్స్....” లాలా అగ్రహంలో ప్రారంభించాడు.

“నెన్స్ లెన్ గా మాట్లాడకు!” శివరామ్ తటాకున అతనికి అడ్డుకొనినాడు. “నే నెక్కడున్నానో కనుక్కునే ప్రయత్నం చేయకు. ఎందుకంటే, భారతంలో, రాయ బార సీమలో కృష్ణుడు అనుకుంటేగానీ ధృతరాష్ట్రుడు అతన్ని ఎలా చూడలేడో, అలాగే నేను అనుకుంటేగానీ నన్ను నువ్వు చూడలేవు! ఏ సంబంధంలే మాట్లాడు తున్నానో కనుక్కుని నీ శిష్యుల్ని నాకోసం పేటకి నియమించవద్దు. ఎందుకంటే, రోడ్లో యెవరు నాపైపు అనుమానంగా చూస్తూ వెంటపడినా—చివరికి చూడు కార్య ముసలమ్మ అయినా సరే—నేను బారుకుంటాను. ఊణంలో అంతిరా మెపోతాను! ముఖ్యంగా నేను ఉప యోగిస్తున్న పోన్ సంబంధ కనుక్కునే ప్రయత్నం నువ్వు చేసిన మరుక్షణం నాకు తెలుస్తుంది. చేరం మానేసి గాల్లో కలసిపోతాను!”

లాలా తనని కంట్రోల్ చేసుకోడానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నట్టు తెలిపాన్ శివరామ్ కి చెప్పింది.

“అల్ రైట్! నువ్వెక్కడున్నానో నాకు అనవసరం. ఆ లారీ ఎక్కడుంది?” అతను రెండు ఊణాల తర్వాత ప్రశించాడు.

శివరామ్ చిన్నగా నవ్వాడు. “ఆ లారీ మోరేలోని స్పయర్ లంబా దొడ్డిచేయకోడానికి దూకుతోంది!”

“వాట్?” లాలా అరిచాడు.

“లాలా, నీకు లారీ కావాలా, లారీలోని సరుకు కావాలా?” శివరామ్ నవ్వుతూ అడిగాడు.

“అల్ రైట్, సరుకెక్కడుంది?” లాలా ప్రశ్న

టపాకాయలా పేలింది.

“నవ్వు కావాలంటే ఇప్పుడు, అయితే, సాక్షాత్తుగా నీను తప్ప మరో జీవుడు అటువేపు అడుగు పెడితే, అది ఒక్కసారిగా పేలిపోతుంది. ధనరాశికి ఏడు శరసుల నాగేంద్రుడిని జీవతలు కాపలా వుంచినట్టు, నీ సరుక్కి ‘రై నమట్ సర్పెంట్’ని కాపలా వుంచాను!” శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఇంకీ నవ్వు నేడేమిటి?”

“సింపుల్ థింగ్!” శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు. “నీను తప్ప మరెవరూ ఆ సరుకు దగ్గరికి వెళ్ళలేదు. నీకు భద్రంగా తెచ్చివ్వాలంటే నువ్వు నన్ను అక్కడికి పంపించాలి. పంపించాలంటే, నీకు కొంచెం ఖర్చవుతుంది. ప్రతిఫలం లేకుండా నీను పనిచేయను!”

అతను చిన్నగా నవ్వాడు. “డబ్బుకోసం నువ్వు ఈ పనిచేశావని నువ్వు చెప్పకుండా నీ నాకు తెలుసు! మొరిగేదక్కడి బిస్కెట్ గిరా లేయడానికి నీ నెప్పుడూ వెనకాడను! అడుగు. ఎంత కావాలి?”

లాలా కంఠం శివరామ్ ముహూనికి చిరునవ్వు పులిమింది. టీపాయమీరున్న పాకెట్ లోంచి సిగరెట్ తీసి పెదాలమధ్య ఇరికించాడు. అగ్ని పెట్టెని మూత పీన్ దగ్గరగా వుంచి చప్పుడు చేస్తూ పుల్లగీచాడు. సిగరెట్ కొసని నుంటలో ముంచాడు. పొగఊదుతూ, తన మూడో కంటితో యొక్కడో వున్న లాలాని చూస్తున్నవాడిలా ఎదురుగా వున్న గోడ వేపు చూశాడు.

“ఎంత?” లాలా కంఠం అతని చెవిలో ఉరుములా ధ్వనించింది.

శివరామ్ చిన్నగా నవ్వాడు. “చిన్న రాష్ట్రమైనా,

నీ కార్యస్థానమైన మణిపూర్ పెద్ద మొత్తం బహుమతిగా నేట్ లాటరీస్ నిర్వహిస్తోంది. పోయిన దీపావళికను కంటాను.... మొదటి బహుమతిగా కోటి రూపాయలు ఇచ్చింది. నాకు అలాంటి బహుమతులు రెండు కావాలి, అంతే!”

“వా ఆఆఆఆట్?” లాలా పెడబొబ్బ శివరామ్ చెవిలో, చిన్న గుహలో నింహగర్జనలా గింగిరాలు తింగింది.

“నేను రెండు పడగలు ఎత్తాలనుకున్నాను. అంచేత రెండు కోట్లు కావాలి. ఆర్థమేదా? టూ ట్రోర్స్.... డో కళోడ్!” శివరామ్ చెవిటివాడికి చెవున్నట్టు అరిచాడు.

ఈసారి ఇంకా బిగ్గర అరుపుని ఎదురుచూసిన శివరామ్ కి ఆకాభంగమైంది. నిశ్శబ్దం బరువుగా, పాడుగ్గా అతని చెవిలో దూరుతూ వుండిపోయింది. లాలా గుండె సమ్మోచేసిందా? శివరామ్ నవ్వుకుంటూ పొగని ఊపిరి తీతుని నిండుగా లాగాడు.

“శివరామ్....” లాలా కంఠం కాంతింగా, బజ్జి గింపుగా అతన్ని పిలిచింది. “ఈ కీల్డుకి నవ్వు కొత్త అని నాకు ఆర మవుతోంది. నా లారీని అందులోని డ్రాక్షనీ, నీ లారీనీ, అందులోని డ్రాక్షనీ, నా లారీలోని సరుకునీ, ఆ రెండు లారీల్ని సమ్మోచేసిన లంబాగాడి దగ్గురున్న లారీలన్నింటినీ అరడజనుసార్లు అమ్మినా నవ్వు రెండే ఆక్షరాల్తో పలికినంత పెకం రాదు! నీకు తెరీదు....”

“కాసేపు నీ నోటికి విశ్రాంతి ఇవ్వు!” శివరామ్ అతనికి ఆద్దుతగిలాడు. “నీ దురదృష్టవశాత్తూ, లాలా,

నాకు తెలుసు. ఎంతో కొంతకాదు. అంతా పూర్తిగా తెలుసు! మనిద్దరం ఇందాకా 'సరుకు' 'సరుకు అంటూ వ్యాపార సరస్థలో వాడే భాషని ఉపయోగించి గుర్తించిన పదారం, ఏమిటో నాకు చక్కగా తెలుసు. హిరాయిన్! హిరాయిన్ గా రూపాంతరం పొందకముందు అది మార్ఫిన్ పేగుతో లావోస్ నుండి, థాయ్ లాండ్ నుండి బర్మాకి సరఫరా అవుతోంది. అక్కడ 'అక్కడ' అంటే ఎక్కడో కూడా నాకు తెలుసు: సోమ్రాలోయ-ఆ సోమ్రావ్యాళీగా, టేకు అరణ్యంలో బ్రహ్మాండమైన బందోబస్తు మధ్య ఆ మార్ఫిన్ 'అసిటిన్ అనిదైర్జ్' రసాయనం సాయంతో పదను పెట్టబడి మృత్యుభిక్షం— హిరాయిన్ గా మారుతోంది. ఆ తరువాత ఆ సుకర త్రికోణం—గోల్డెన్ ట్రయాంగిల్—నుండి ఇండియాకి, ఇతర దేశాలకి సరఫరా అవుతోంది. టీకజంగిల్స్ నుండి హిరాయిన్ పాకెట్లు అతి చాకచక్యంగా మణిపూర్ ప్రాంతానికి స్మగుల్ చేయబడుతున్నాయి. కూటికిలేని గంగిగోవుల్లాంటి ఆడవాళ్ళద్వారా, ఇంకా చెప్పాలంటే 'గంగిగోవుల'ద్వారా హిరాయిన్ పాకెట్లు కంచె దాటేస్తున్నాయి...." శివరామ్ ఆగి, లాలా రియాకన్ కోసం యెదురు చూశాడు. లాలా రియాకన్ నిశ్శబ్దంతో బరువుగా వుండి, సిగరెట్ పీకని యాష్ ట్రేలో నొక్కి శివరామ్ మళ్ళీ ప్రారంభించాడు:

“బోర్డు ఏయిలా, హాయిగా, అమాయకంగా పచ్చికమేసే పకువులు, తమకి తెలివందానే నీలాంటి కసాయి లుచ్చాలు స్మగ్లింగ్ కార్యక్రమాన్ని సాగిస్తున్నాయి. ట్రీట్ చేసి వాడకానికి సిద్ధం చేయబడిన హిరాయిన్ పాకెట్లని నీ సిబ్బంది ఆ పకువులచేత మింగి

సున్నారు. బోర్డు దాటేశ. తీర్గిగా ఆ పకువులు పేడ
తేళాక-మనముల ప్రాణాలు తీసే ఆ మృత్యు భస్మాన్ని,
పెర్రకీ, ముక్కలకీ. తద్వారా నీలాంటి చందాలుడికి
మాదా ప్రాణంపోసే ఆ పేడలాంటి తీసేసుకుని ఎగుమతి
చేస్తున్నారు!”

శివరామ్ అగి మరో సిగరెట్ బెరిగిస్తూ, లాలాకి
అలోచించుకోడానికి అవకాశం ఇచ్చాడు.

“శివరామ్....” లాలా కంఠం ఆవు కాలికింద నలిగిన
బోదురుకప్ప ఆరుపులా ధ్వనించింది. “నువ్వు ఎవరో
నాకు తెలీదు. కానీ, నువ్వు చాలా, చాలా ఎక్కువగా
తెలుసుకున్నావ్. అలాంటి విషయాలు అతిగా తెలుసు
కోడం నీలాంటివారికి అంత మంచిదికాదు, శివరామ్!”

బొంగురుగావున్న లాలా కంఠంలో స్పష్టంగా, నిదా
నంగా ధ్వనించిన బెదిరింపుని శివరామ్ చిన్ననవ్వుతో
కుడిచిపారేశాడు. “లాలాభాయ్, కంగారులో నాలుక
తడబడి తెలాగ్ని పొరపాటుగా చెప్పేశావ్! అలాంటి
విషయాలు నాలాంటివాడు అతిగా తెలుసుకోడం నీలాం
వాడికి అంతమంచిది కాదు! పోతే, నాకు తెలిసిందంతా
నువ్వు ఇంకా తెలుసుకోలేదు. ఏదో లారీలూ, అరడజను
సార్లో అమ్మకాలూ అదీ అన్నావు. నాఅధీనంలో వున్న
నీసరువ విలువ—టోకు, చిల్లర ధరల్లోసహ—నాకు
కంలోపాతంగా తెలుసు! పదేపది మిల్లిగ్రాముల హిరా
యిన్ ప్యాకెట్ ని నలభై రూపాయలకి నీచిల్లర వర్తకులు
వీధుల్లో బలిపకువులకు, చిన్నారి బలిపకువులకు అమ్ము
తున్నారు. అంటే కిలో మూడున్నరలక్ష రూపాయలు
మాత్రమే! ఈరేటున నేను ‘కాన్ ఫిస్కెట్’ చేసు
కున్న వండకిలోల మృత్యుభస్మం ఖరీదు కేవలం మూడు-

న్నర కోటి రూపాయలు మాత్రమే!”

“నో! యూ ఆర్ రాంగ్! యూ జోంట్ నో అరిథ్ మెటిక్! యూ....” లాలా ఆదరాబాదరా అరవడం ప్రారంభించాడు.

“ఓహ్! హెచ్చవేత తప్పుగా, ఆన్సర్ తక్కువగా వేశానా? ఏడుకోట్లు అవుతుందా? అయితే నా ఆఫర్ ఇంకా పెరగాలి, ఎంత....?” శివరామ్ తనలో అనుకుంటున్నట్టుగా అన్నాడు.

“నోనోనో!” లాలా బొబ్బలెట్టాడు. “నా అరం అది కాదు, కిలో మూడున్నర అయితే, వందకిలోలు.... మూడున్నర అవడం కరెక్ట్....”

“ఐనీ.... థాంక్యూ! నేను లెక్కల్లో పూర్. అందు కని....”

“శివరామ్, వేగకోశంవద్దు. ఎవరుదేన్ని ఓవర్ స్టే చేసినా నేను సహించను!” లాలా హుంకరించాడు.

“దెన్, అయామ్ సారీ ఫర్ యూ, ఎందుకంటే ప్రతిదాన్నీ, నీలాంటివాళ్ళతో వ్యవహరించేప్పుడు— ఓవర్ స్టే చేయడం నా సహజగుణంగా తయారై పోయింది! తప్పుదు; నువ్వు తిట్టుకోవాలి!” శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఆర్ రైట్ శివరామ్! లెట్స్ టాక్ ఫ్యూరు విజన్స్. కళారాలు మరిచిపోయి లకారాలు మాట్లాడు, ఆశకు అంతు ఉంచుకో. ఎందుకంటే అడిగినంతా అంది వ్యగ్రులిగే అసామితో నువ్వు బేరంచేయడంలేదు!” లాలా గంభీరంగా అన్నాడు.

“లాలా భాయ్, అయాం సారీ, నిన్నూ, నీవేటకనీ,

శక్తిని నేను ఎక్కువగా అంచనా వేసుకోవడాను, అందుకే కోట్లలో మాట్లాడాను. ఆర్ రైట్ నీకోసం, కన్సిడర్ చేస్తున్నా. లక్షల్లో మాట్లాడుదాం...." అంటూ శివరామ్ ఆగాడు.

"సైన్! శివరామ్, యూ ఆర్ ఇంటలిజెంట్! యూ నో యువర్ పాజివన్!" లాలా ఉల్లాసంగా మెచ్చుకున్నాడు.

"ధాన్యం, ధాన్యం...." శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు. "ఓకే లాలా భాయ్, నారేటు రెండువందల లక్షలు..."

"క్యా ఆఆఆ! వా ఆఆఆట్?" లాలా నమ్మరేనట్టు అరిచాడు.

"దో సో లాక్. టూ హండ్రడ్ లాక్స్!" శివరామ్ నవ్వాడు.

"గుడ్ గాడ్!" లాలా అరిచాడు.

"ఇందాకా నువ్వే అన్నావ్. నేను తెలివైనవాడిని, నా పాజివన్ తెలిసివాడిని. అందుకే నీకు సులువుగా అర్థంకావడంకోసం రెండుకోట్లని లక్షల్లోకి మార్చాను!" శివరామ్ వ్యంగ్యంగా అన్నాడు.

"ఇంపాసిబుల్!" లాలా హుంకరించాడు.

"ఏమిటి? ఈసారి చెప్పు!"

"అసంభవం!"

"ఆచ్ఛా అసంభవాన్ని సుంభవంచేసే శక్తి వున్న వ్యక్తులు ఈదేశంలో, వానీ ఈలోకంలో చాలామంది వున్నారు! వాళ్ళల్లో నలుగురైదుగురి ఫోన్ నంబర్లు నా యనివేళ్ళమీద వున్నాయి. సారి ఫర్ ది డిస్టర్బెన్స్, గుడ్ బై!"

“హోల్డీ!” లాలా కంగారుగా అరిచాడు.

“హోల్డింగ్!” శివరామ్ కూలాసాగా అన్నాడు.

“శివరామ్, రెండు కోట్లు.... గుడ్ వా వెన్స్! రెండు కోట్లు! అది నీకు జీర్ణం కాదు! టేక్ వన్!”

శివరామ్ పకపక నవ్వాడు. “ఈ దేశంలో ఎంతో మంది కోటిశ్వరులున్నారు. వాళ్ళదగ్గర రెండుకాకుండా వందల, వేల కోట్లున్నాయి. వాళ్ళకి జీర్ణం అవుతూనే వుంది. అదే రి చేసిన లక్షణాలు అవుపించడంలేదు!”

“వాళ్ళ సంగతి వేరు....”

“నా సంగతి వేరుకాదు అని నువ్వెందుకు అనుకుంటున్నావ్?” శివరామ్ గంభీరంగా ప్రశ్నించాడు.

లాలా జవాబుగా బుసకొట్టాడు.

“నీకు తెలుసా రీరీడో, ప్రస్తుతం నావల్ల అంశరాయం కలిగిన నీ అద్వైతచర్ మూలంగా నీకు చాలా కోట్లాస్తాయి. ఇంటర్నెషనల్ డ్రగ్ మార్కెట్లో నీ పేరు ఫారిన్ డాన్ల పేర్ల లెవెల్లో చేరిపోతుంది. షేయిర్ ఫాక్స్ లాంటి డిటెక్ట్ ఏజన్సీలు వాసన పట్టడాని క్కుడా ఏలేని విధంగా కోట్లాదిరూపాయలు గుడ్ విల్ గా స్వీస్ ఆకాంటుల్లో జమవుతాయి. అమెరికా, ఫ్రాన్స్, ఇటలీ, జర్మనీ, వగైరా ఇతర దేశాల నాల్గో టిక్ మర్చెంట్స్ నిన్ను ‘కింగ్ ఆఫ్ విషియా’గా గుర్తిస్తారు. ఆ దేశాలకి వెళ్ళాలని నువ్వు కలలో అనుకుంటే వ ప్రధానికి, ప్రెసిడెంట్ టుకీ కూడా లభించని విధంగా స్వాగత సత్కారాలు నీకు లభిస్తాయి....”

“సూప్!” లాలా గర్జించాడు.

“రెండు నాకు ఇన్వైతక ఆ వందలలోలకి నువ్వు తిలొదకాలిస్తే, ప్రస్తుతం గోవాలో, హోటల్ ‘నియో

గోవా'లో బసచేసి, నువ్వు దెలివరి ఇచ్చే సురుకుకోసం
 ఉపిరు బిగబట్టి ఎదురుచూస్తున్న వివిధ దేశాలకి చెందిన
 లోమ్మిదిమంది నాక్కోటికొక్కొక్కరికి,- దాన్స్కి-అళా
 భంగం కలుగుతుంది. అదాన్స్ పుచ్చుకుని, ఏమాన్చి
 ఎగనామం పెట్టావని వాళ్ళు నికరంగా అనుకుంటారు.
 లోకలు ముడుచుకొని వెళ్ళిపోతారు. త్వరలో అమెరి
 కన్ మాఫియా తన అదృశ్యహస్తాన్ని కదిలిస్తుంది. ఇండి
 యాలో ఎక్కడో నక్కిదాక్కున్న జగ్గా, ఉరఫ్ లాలా
 తల బెల్గానా పేలిపోతుంది!" శివరామ్ ఆగాడు.

"శివరామ్....గోవా....హోటల్ నియోగోవా....
 ఇరన్నీ నీకలా తెలుసు?" లాలా కొత్తకంఠంతో ప్రశ్నిం
 చాడు. అతని కంఠంలోంచి ఇందాకటి రోషం, దర్పం,
 ధనగర్వం మాయమైపోయాయని శివరామ్ గురించాడు.

"నీలాంటి, చీడపురుగులు, నక్కలు-లోకంనుంచి
 దాచిపెట్టే ఆలాంటి విషయాల్ని తెలుసుకోడమే నా
 హాబీ!" శివరామ్ సగర్వంగా అన్నాడు. "ఇప్పటికే
 ఆలస్యం జరిగిందనీ, గోవానుంచి వీరులంతా తెల్లారే
 లోగా ఇక్కడికి చేరుకుంటారనీ నాకు తెలుసు!"

"నాకోటలోనే ఏదో చిల్లు వున్నట్టు నాకు అనుమా
 నంగా వుంది. అతిరహస్యంగా సాగుతున్న ఈ పీస్టారి
 కల్ ట్రాన్సాక్ష్ క్ గురించి ముక్కుమొహం తెలేని నీకు
 తెలిసిందంటే నావాళ్ళే నాకు వెన్నుపోటుపొడుస్తున్నా
 రనిపిస్తోంది. నీకు చెప్పిన వాడిపేరు చెప్పు. వాడి పేరు
 లోని అక్షరానికో లక్ష చొప్పున, ఖచ్చితంగా అక్షర
 లక్షలిచ్చేస్తాను!" ఉద్రేకం, నిర్ణయం, అగ్రహం లాలా
 కంఠంలో మూడు సగారాల్లా ధ్వనించాయి.

శివరామ్ పకపక నవ్వాడు.

“అయ్యామ్ నాట్ కోకింగ్, శివరామ్. అక్షరలక్షలు. చెప్పు!” లాలా హుంకరించాడు.

“లాలా చాచా, చెప్పే నువ్వు పూర్తిగా అరిపోతావు. దాన్ పదవినుంచీ ఇరుకు సదుల్లో దొంగతనంగా పది మిల్లిగ్రాముల హిరాయిన్ని నలభైకి కాకుండా, ఇరవైకి అమ్ముకునే బికార్తే పోతావ్!” శివరామ్ గంభీరంగా అన్నాడు.

“వాట్! బై?” లాలా కంఠంలో నివ్వెరపాటు శివరామ్ కి చక్కిరిగింతలు పెట్టింది.

“బికాన్, లాలా చాచా, గిన్నిస్ బుక్ లోకి ఎక్కి పోయేంత భయంకరమైన పాదవుతో, అతి ఎక్కువ సంఖ్య అక్షరాల్లో తయారయ్యే విచిత్రమైన పేరు చెప్తాను. ఇప్పటి బేరం ‘రెండు’ని అక్షరలక్షల మొత్తం దాటిపోయినా ఆశ్చర్యపోనక్కర్లేదు!” శివరామ్ ఆపి పకపక నవ్వాడు.

లాలా కొరుక్కున్న పళ్ళు తెరిపోతే సహాయంతో శివరామ్ చెవిలో కటకటమన్నాయి. “బాసర్!”

శివరాం మళ్ళీ ఉల్లాసంగా నవ్వాడు. తటాలున నవ్వా పేకాడు. “హిరాయిన్ హీరో, ఇప్పటికీ చాలానేపు నీతో మాట్లాడుతూ వుండిపోయాను. మరో మూడు నిమిషాలు మాత్రం నీతో నీతో సరసాలాడతాను. ఆ వ్యవధిలో నువ్వు యేం చెప్పినా చెప్పకపోయినా ఫోన్నిగిరా చేస్తాను. తరవాత సరిగ్గా నలభై ఎనిమిదిగంటల తర్వాత నిన్ను నేనే పలకరిస్తాను. గోవా హోటల్లో గోల్డ్ మార్ జరిగి, మాఫియా వేళ్ళు నిన్ను చూపించడానికి ఆ వ్యవధి చాలు!”

లాలా పళ్ళు మళ్ళీ శివరాం చెవిలో టకటక

లాదాయి. ఆతని నిట్టూర్పు కోరెత్రతాచు బుసలాధ్వనిం
చింది. ఆతరవాత ఆతని కంఠం స్పష్టంగా, కనిగా శివ
రామకి వినిపించింది :

“ఆర్.ఆర్.ఆర్, స్కాండర్! ఈసారికి నువ్వు జయిం
చావ్. నువ్వు అడుక్కున్నంతా పారేస్తాను; పట్టుకట్టు!”

శివరాం హాస్యసంభాషణ విన్నవాడిలా నవ్వాడు.
“గుడ్! అయితే. ‘అడుక్కున్నంతి’ కాదు; అజ్ఞాపించినంత!
పారేయడం కాదు; పకడ్బందీగా బ్యాంకుల్లో జమ
చేయడం!”

“వాట్! బ్యాంకులా? పిచ్చపట్టిందా?” తన చెవుల్ని
నమ్మలేని లాలా ఘీంకరించాడు.

“పిచ్చికాదు; పిచ్చిలాలా, పెర్రీ; పెలంపెర్రీ! ఈ
సిటీలోని, పక్కసిటీలోని అపక్క చిన్న టౌన్ లోని
ఇరవై బ్యాంకుల్లోని కొన్ని అకౌంట్ నంబర్లిస్తాను. ఆ
అకౌంట్స్, నేను చెప్పే ముత్రాలు ఇరవై నాలుగంటల్లో
జమ అయిపోవాలి. నీ సౌకర్యంకోసం, నీకు సమయం
మించిపోకుండా వుండటంకోసం అన్ని బ్యాంకుల్లోనూ
ఒకే సమయంలో పైకం జమ అయిపోవాలి, జమ అయిన
క్షణంలో ఆవిషయం నాకు తెలిసిపోతుంది, తెలిసిన
మరుక్షణం నిన్ను కాంటాక్ట్ చేస్తాను. ఏంచేయాలో
చెప్పాను....”

“అను!” లాలా గద్దించాడు. “ఖాతాలో జమ
అయ్యాక యేంచేయాలో చెప్పానని యేమిటి గ్యారంటీ?”

“లాలా, ఆర్ యూ సీరియస్? గ్యారంటీకావాలా?”
శివరాం ప్రశ్నించాడు.

“అఖ్లరేను! నువ్వు నా మేనత్త కొడుకువిగా!”
లాలా ఉక్రోషంతో హుంకరించాడు.

శివరామ్ చక్కిరిగింకల నవ్వు నవ్వాడు. “కావాలంటే గ్యారంటీ ఇస్తాను. గవర్నమెంట్ స్టాంప్ శేపర్మిడ చెయ్యికోసి రాసిస్తాను. ‘డ్రగ్ డాన్ జగ్గా, ఆ నే లాలాకు వందకిలోల హిరాయిన్ అప్పగించి నందుకుగాను రెండు కోట్ల రూపాయలు బహుమతిగా స్వీకరించినట్టూ, స్వీకరించాక ఫలానా టైమ్లోగా హిరాయిన్ అప్పగించకపోతే, సదరు రెండు కోట్లున్నా దానికి అయ్యే వడ్డీన్నీ అడిగిన తక్షణం జగ్గా అనిబదే లాలాకు వాపసు ఇవ్వగలవాడను’ అని విశదంగా రాసిస్తాను!”

“యూ సన్నాఫ్....”

“వటవ్!” శివరామ్ కంఠం టపాకాయలా పేలింది. “ఘోడాలుడా, డబ్బుకోసం హిరాయిన్ లాంటి మృత్యుభిస్మాన్ని పన్నెండేళ్ళ, పదహారేళ్ళ పిల్లలకి అమ్మతూ బేళం ఆరోగ్యాన్ని సర్వనాశనం చేస్తున్న నీకు గ్యారంటీ కావాలా? కమాన్, గ్యారంటీ కావాలని మరోసారి అడుగు!”

“శి....వ....రా....మ్....”

“కాకపోతే, ఒక చిన్న గ్యారంటీ ఇస్తాను. సరుకు నా స్వాధీనంలో వుంది అని నిరూపించే గ్యారంటీ అది! కటకోకీ, భువనేశ్వర్ కీ మధ్య నీ కార్ని ఇద్దరు పోలీసులు అటకాయించారు. ఆరు ఏడియో కాపెట్లు నీ డిక్టీలోంచి తీశారు. బ్లూ క్యాపెట్స్ అంటూ బెదిరించి నీనుండి పదికేలు గుంజుకున్నారు. తరవాత కాళ్ళో కూచున్న నీతో, కోడ్డుమీద నిలబడి అరగంటపాటు కబడి అడారు. తరవాత దగ్గర్లో వున్న ఊరు దాటే దాకా, ఆ తరవాతా నిన్ను వెంటడించి, వదిలేశారు....

“రైడ్ విషయం: నీ డ్రైవర్లు దుర్గాదస్, కర్తావ్య
కోడ్ నెడ్ రెస్టారెంట్ లో భోజనానికి ఆగారు. ఒక
యునైటెడ్, ఇద్దరు యునైటెడ్ వాళ్ళని యెదుర్కున్నారు.
యునైటెడ్ నెక్ చేకాడన్న సాకుతో లారీలు మారదాకా
వాళ్ళిద్దరినీ నోళ్ళతో, చేతుల్తో ఉతికి ఆరేశారు. ఇదంతా
నిజమే అని నీ డ్రైవర్లు నీకు ప్రమాణించేసి మరీ చెప్పారు.
ఇవన్నీ నాకెట్లా తెలుసు? చేయించిన వ్యక్తికి అన్నీ
తెలుస్తాయి!” శివరాం ఆగాడు.

“శివరామ్, నీ అంతు చూస్తాను!” లాలా శపథం
చేశాడు.

“వెల్ కమ్! ఇంక అరనిమిషమే వుంది. నా అంతు
చూడానికి అది చాలా?” శివరామ్ ఎగతాళిగా
అన్నాడు.

“బాస్టర్లు! బ్యాంకు పేర్లు అకౌంట్ నంబర్స్
చెప్పు!” లాలా ఓటమిని దబాయంపుతో పెళ్ళకక్కాడు.

“చెప్తాను. ఆయితే ఇప్పుడు కాదు. రేపొద్దుట తొమ్మి
దింటికి పేనా, కాగితం పట్టుకుని ఫోనుమందు కూచో.
అప్పుడు చెప్తాను. నంబర్ల ద్వారా, అకౌంట్స్ ఎవరివో
కనుక్కుని, న్యూసెన్స్ క్రియేట్ చేసే అవకాశం నీకు
ఇవ్వను. డబ్బు జమచేశాక ఆ బ్యాంకుల్లో బ్యాంకుల
మందూ కాపలా అదీ యేర్పాటు చేయొద్దు! నవ్వు
పోతావ్!”

“కాపలా ఏర్పాటు చేయకపోయినా, నవ్వు ఎప్పుడు
చెప్పినా, ఏది చెప్పకపోయినా, నేను వేటాడతాను.
నిన్ను ఈ చేతుల్తో పట్టుకుంటాను. ఈ చేతుల్తో కసిరీరా
శిక్షిస్తాను!” లాలా హుంకరించాడు.

శివరామ్ పకపక నవ్వుతూ రిసీవర్ని పడేశాడు....

“హమ్యూయ్యా! ముగించావ్, కోజంతా పెలిఫోన్లో కాగలిచుకుని కూచుంటావేమో అని భయపడిచచ్చాను!” లోపలి గదిలోంచి ప్రవేశించిన లతనవ్వుతూ అంది.

శివరామ్ ఆమెపై పు నవ్వుతూ చూశాడు, “హనీ, యూ ఆర్ రాంగ్: ముగించలేను; ప్రారంభించాను!”

“వాట్! డార్లింగ్ బోర్ కొటేస్టోంది.... కానీవు,”

“నీళ్ళా చిన్న పని ఇస్తాను, బోయూగీయా పారిపోతాయ్!” శివరామ్ అడుగుకట్టా అన్నాడు, “కొన్ని పెలిఫోన్ సంబర్దిస్తాను, ఓపిగ్గా కూచుని ఆ సంబర్ధ్యక్తుల్ని కాంటాక్ట్ చేయి. ‘కాటిల్య ఫైనాన్స్’ అధిపతి లక్ష్మీప్రసన్నరావుగారి పర్సనల్ అసిస్టెంట్ గా నిన్ను పరిచయం చేసుకో....”

“డార్లింగ్....”

“యస్” శివరాం సిగరెట్ ముట్టించాడు.

“రెండు కోట్లు....టూ క్రోర్స్.... అంటూంటే విన్నాను....నిజమా?” లత అనుమానంగా అడిగింది.

“హనీ, నిజంకప్పు మరోటి విషయం నీకు చేరకాదని నాకనిపిస్తోంది!” శివరాం డొంకతిరుగుడుగా అన్నాడు.

“గుడ్ గాడ్!” లత అరిచింది, “ఎట్లా మోసుకొస్తావ్? ఏం చేస్తావ్? అంత మొత్తం....గుడ్ హ్యాపెన్స్....ప్రమాదం.... డార్లింగ్....”

“మోనేవాడికే బరువు, పథకం లేకుండా చేనేవాడికి ప్రమాదం, మనకి కాదు!” శివరాం సగర్వంగా అన్నాడు.

“డార్లింగ్....”

శివరాం ఆమెని తీక్షణంగా చూశాడు, “కాటిల్య

అధికేత పి.విగా నిన్ను పరిచయం చేసుకో. శేపు
మెసర్స్ కాటిల్య భాతాలో—నంబర్లు ఫోన్ నంబర్లతో
బాటు నికు ఇస్తాను—పెద్ద మొత్తం, జమ అవుతుందని
చెప్పు. భాతా నంబర్లు చెప్పే చాలు. జమ అయిన
మొత్తాన్ని నేనిచ్చే మరో బ్యాంకులో మరో అకౌంటుకి
ఇమిడియేట్ ట్రాన్స్ఫర్ చేయమను....”

“డార్లింగ్.... నువ్వుచ్చే నంబర్లు బ్యాంకు మేనే
జర్ వా?” అత అడ్డు తగిలింది.

“అక్షరాలా..... లేకపోలే—అంకలా!” శివరామ్
నవ్వుతూ అన్నాడు.

“చేస్తారా? అదే.... ట్రాన్స్ఫర్?”

“రెండు చేతుల్తో. మెసర్స్ కాటిల్యానుండి ఇంకా
వార్త రాక తన్నుకు ఛకుంటారు వాళ్ళంతా. తిలో
పాతిక వేలూ ఫిక్స్డ్ డిపాజిట్ వదిలేసున్నాంగా!”
శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.... “ఇదివరకే వాళ్ళందరికీ
అంతా చెప్పాను. నువ్వు అఫీషియల్ గా రిమైండ్
చేసున్నావ్; అంతే!”

“డార్లింగ్ మరో సందేహం....”

శివరాం ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

“ట్రాన్స్ఫర్ య్యే బ్యాంకునుంచి అంత పెద్ద మొత్తం
ఎలా తీసుకుంటాం? ప్రమాదం లేదా?”

“హనీ, పదునైన బుర్రని ఆయుధంగా వారే వ్యక్తి
ప్రమాదానికి ప్రమాదం!” శివరాం సగర్వంగా అన్నాడు
“నీ సందేహాన్ని. ఈ సిగరెట్ కార్యకాక, ఒకే ఒక
ఫోన్ కాల్ తో నివారణ చేస్తాను!”

అత అతన్ని విద్వారంగా చూస్తూ అతని పక్కనే
ఊచుంది. శివరాం ఆమెని చిరునవ్వుతో చూశాడు.

“హనీ, రిసీవర్లు. 6 8 7 2 1 నంబరు డయిల్ చేయి.
‘హలో’ అన్న వ్యక్తితో లక్ష్మీప్రసన్నరావుగారు
మాట్లాడుతారని చెప్పు!”

అత అదరాబాదరా రిసీవరందుకుంది. చివరిదమ్మ
లాగుతూ శివరాం సాలోచనగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.
అత కంఠం అతని ఆలోచనల్ని చెదరిగొట్టింది.

“డార్లింగ్ ....” అందామె.

శివరాం కళ్ళు తెరిచి, సిగరెట్ పీకని యాన్ ట్రేలో
కుక్కి రిసీవర్ని అందుకున్నాడు.

“మిస్టర్ భానుమూర్తి, నమస్తే!”

“.....”

“సైన్ థాంక్స్.... రేపు మన ఆకాంటుకి చిన్న
మొత్తాలు ట్రాన్స్ ఫర్ వుతాయి. అన్నీ కలిపితే, ఒక
పెద్ద చిన్న మొత్తం ఆవుతుంది ...”

“రావుగారూ..... ఎంత?” భానుమూర్తి కంఠం
శివరామ్ చివిలో అత్రంగా ధ్వనించింది.

“అనుకున్నంత కాదులెండి. మనకి ఇవ్వాలి నవాళ్ళు
పార్టు పే మెంట్ చేస్తామంటూ కాళ్ళావేళ్ళాపడ్డారు. ఓకే
అన్నాను. మహా అవులే టూ ట్రోర్స్ రావొచ్చు....”
శివరామ్ అతపైపు కన్నుగీటుతూ అన్నాడు.

బ్యాంక్ మేనేజర్ భానుమూర్తికి కళ్ళు తెల్ల
కమ్మకున్నట్టు అతని కంఠంచేసే చప్పుళ్ళు శివరామ్ కి
చెప్తున్నాయి. శివరాం చిన్నగా నవ్వాడు.

“మనం అనుకున్న విధంగా వన్ లాక్ ఎఫ్.డి. లో
పేసుకొండి. తలిమ్మాది నేనిచ్చే నంబర్లకి వెంటనే
ట్రాన్స్ ఫర్ చేసేయండి....”

“మిస్టర్ యల్.పి. రావ్, ఆ రెంటినీ కనీసం

రెండేళ్ళపాటు మా బ్రాంచిలో అలాగే వుంచేస్తారనుకున్నా!” భానుమూర్తి ఆశగా అడుగుతాడు.

“ఇంపాసిబుల్!” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు. “మనకి ఇవ్వాలిన్న సంతకాలు మనకి ఇచ్చాయి. మనం ఇవ్వాలిన్న సంతకాలకి ఇవ్వాలిందేగా! ముందు ముందు చూద్దాం, రెండు కాకపోయినా ‘ఒకటి’ ఎప్పుడో అప్పుడు మీ దగ్గర నిలబెపోతుంది!”

“రైట్, థాంక్స్ చెప్పండి!”

“రేపు నేను దిజీగా వుంటాను, అకౌంట్ నంబర్లూ అవీ ఇప్పుడే నోట్ చేసుకుంటారా?”

“రప్పకుండా! చెప్పండి.”

శివరామ్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. “మిస్టర్ భానుమూర్తి, ఈ ఆరు అకౌంట్లూ, ఆరు డిశ్చీల్లూ, ఆరు బ్యాంకుల్లో వున్నాయి. చెప్తాను.... టీన్ టేక్ డౌన్!” శివరాం చెప్పసాగాడు....

లత అతన్ని ఆర్థికానట్టు చూస్తూ వుండిపోయింది. “అంతే. ఇవన్నీ పెద్ద సంస్థలు. డోంట్ డిలే ది ట్రాన్స్ఫర్. కనీసం 24 గంటల్లో వాళ్ళ భారాల్లో జమ అవ్వాలి!”

“దాన్ని గురించి మరచిపోండి. ఎఫ్.డి. ‘ఒకటి’ గురించి గుర్తుంచుకోండి, దయచేసి!” భానుమూర్తి ఉపాధుగా అన్నాడు.

“రప్పకుండా.... ఓకే. థాంక్స్ లాట్!”

“వెల్ కమ్ మిస్టర్ ఎల్.పి.రావ్!”

శివరామ్ నవ్వుతూ రిసీవర్ని పడేశాడు.

“డార్లింగ్ ....” లత ప్రారంభించింది.

“హనీ, అనుమానాలకి ఆనకట్టవేయ! నేనిచ్చే

నంబర్ ! ఫోన్ చేయ. రేపాద్దన నా లిస్టులోని అన్ని బ్యాంకులకు వెళ్ళు. లోపలా, బైటా తిరుగు. అనుమానం కలిగించేలా అక్కడ ఎవరైనా తచ్చాడుతున్నారేమో చూడు. మన నంబర్ గురించి వాకలు చేసారేమో గమనించు. ఒకే ఒక బ్యాంకులో, ఒకే ఒక వ్యక్తి ఆ నంబరు గురించి అడిగితే చాలు. తలిమ్మా బ్యాంకులకి నువ్వు వెళ్ళక్కర్లేను. కోటకి మాసుకురా!" శివరాం నవ్వుతూ ముగించాడు.

లత మళ్ళా అతన్ని ఏమిటో అడగబోయింది. శివరాం ఆమెని వారినూ చూశాడు.

"పి.వి, పేపరూ పేనా తీసుకో. చెప్పే నంబర్లు రాసుకో!" అన్నాడు కంఠంలో అధికార దర్పాన్ని నటిస్తూ.

నవ్వుతూ లత పైకి లేచింది....

9

తలుపులు మూసిన గదిలో లాలా ఆసక్తుండా పచ్చార్లు చేస్తున్నాడు. గదిలోని ఏ.సి.ని పెక్కిరిస్తూ అతని మొహంమీద చెమట చిందువులు ప్రత్యక్షమవుతున్నాయి. తలుపు దగ్గరగా చేతులు నలుపుకుంటూ నిలబడ్డ ఓంకార్ తల పచ్చార్లు చేస్తున్న యజమాని ఎటుకదిలే ఆటు కనుల్లోంది.

లాలా తటాలున అగాడు. "ఓంకార్ ....ఎంత ప్రయత్నించావో నాకు తెలీదు. ఆ గుంటనక్కని ట్రేన్ చేయడంలో ఓడిపోయావ్!"

ఓంకార్ గుటకలు మింగాడు. "ఇరవై బ్యాంకుల దగ్గరా మనవాళ్ళున్నారు. డబ్బుకోసం వాడు రాకుండా పోడు, మారిక్!"

“ఓంకార్ .... ఓటమిని నేను మన్నించను!” లాలా గంభీరంగా అన్నాడు.

ఓంకార్ భయం భయంగా చూశాడు. ఈసారి, ఓటమిని తన యజమాని మన్నించి, అంగీకరించాల్సి వస్తుందేమో అనిపిస్తోందతనికి. చాలా, చాలా తెలివైన వ్యక్తి తమని అడిస్తున్నాడు. చరిత్రలో తన యజమాని లాంటి వాళ్ళు చాలామంది ఓటమిని అంగీకరించాడు....

“ఓంకార్ .” లాలా కంఠం అతన్ని ఉలిక్కి పడేలా చేసింది.

“ఏం చేస్తావో, ఎలా చేస్తావో నాకు తెలీదు. ఇరవి నాలుగు గంటల్లో వాణ్ని నాముందు నిలబెట్టాలి; వాడి శవాన్నే నా సరే!” లాలా మళ్ళీ పచాద్ల ప్రారంభించాడు.

“మాలిక్ ....”

“ఇంతకాలం నిన్ను, నీ శిష్యుల్ని ఎవడో రాజు వస్తాడుల్ని మేపినట్టు మేపాను! నన్ను బాక్ మయిల్ చేసిన ఆ శివరామ్ గాణ్ని నాకు అప్పగించు! చేతకాక పోతే, ‘మీ అందర్నీ’ అప్పగించు!”

“మాలిక్ ....” ఓంకార్ కంఠాదుగా అన్నాడు.

లాలా ఎర్రటి కళ్ళతో ఓంకార్ ని తడేకంగా చూశాడు. “ఓంకార్ .... మనం చాలా ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నాం. ఎవడో మన గురించి కనిపెట్టాడు. వాణ్ని నిర్మూలించాలి. లేకపోతే ఇంకా, ఇంకా ప్రమాదాల్లో ఇరుక్కుంటాం....”

ఓంకార్ గంగిరెద్దులా బుర్ర అడించాడు.

“రెండు కోట్లు పోయినా, వి డోంట్ శరే!”

లాలా అరుస్తున్నట్టు అన్నాడు. “నాడి తల కానాలి

నాడ!"

“మాలిక .... ఎంతకాలమైనా వాడు దాక్కోలేడు. బ్యాంకుల్లో తగిన విరాఫ్టు చేస్తాను. ఇవారే కాకపోతే రేపు వాణ్ని బంధించి, మీకు బహూకరిస్తాను. నా కంగారు .... అది కాదు ....”

లాలా కళ్ళు చిట్టించాడు.

“వాళ్ళు .... వాళ్ళంతా వచ్చేకారు. కంపట్లమీద కూచున్నారు. ఒకరోజు ఆలస్యానికేవిసుక్కుంటున్నాడు. వాడు దెలివరీ ఇస్తాడా అని ఆలోచిస్తున్నా ....”

లాలా చిన్నగా నవ్వాడు. “ఓంకార్, అది టై న మైట్. వాడు దాన్ని దాచుకోలేడు; అమ్ముకోలేడు! తన చేతుల్లోంచి త్వరగా దాన్ని బారవిడుచుకోదానికి వాడు సహజంగా ప్రయత్నిస్తాడు!”

ఓంకార్ బుర్ర ఆడించాడు. “మీరు టై న మైట్ ఉంటే గుర్తుపస్తాంది .... చెప్పడం మరిచాను. అన్ని హోటల్స్ చూశాం. ఎక్కడా వాడు లేడు.”

లాలా కనీగా నవ్వాడు. “ఓంకార్, వాడు కిరరామ్ పేరుతో హోటల్లో వుంటాడని ఎందుకనుకున్నావ్?”

“అది వాడి పేరు కాకపోవచ్చు. వాణ్ని మనం చూడలేదు. అంచేత మనకి వున్న ఆధారం ‘కిరరామ్’ ఒక్కటే!” ఓంకార్ నవ్వుతూ అన్నాడు. “వాడు చాలాసేపు మీతో ఫోన్లో మాట్లాడాడు. ఏ పబ్లిక్ బూత్ నుంచో అంత రీయబడిగా వాడు మాట్లాడివుండడు. ఎక్కడో కాంతిమయంగా కూచుని, మాట్లాడాడు. అంచేత అది యేదో హోటల్ గదే అయ్యుండాలి అనుకున్నాను. కానీ, మనకి ఆకాల్ ఏనంబర్నుంచి వచ్చిందో కనిపెట్టే అవకాశంలేదు. ప్రయత్నించిన మరుక్షణం

మాయ మెచోతానన్నాడువాడు!”

లాలా కోషంతో బుసకొడుతూ నిట్టూర్చాడు.
“మొట్టమొదటే ఆ స్కాండల్ మన కాళ్ళు చేతులు
కట్టేశాడు! ఓంకార్, కత్తిలాంటి వ్యక్తితో మనం డీల్
చేస్తున్నాం. కత్తిలాగే ప్రవర్తించి నువ్వు వాణ్ని పట్టాలి.
నాకే తిక్కి యెదురు నేను సహించను!”

“మాలిక్ ....మనం ....” యేదో చెప్పబోయిన ఓం
కార్ని టెలిఫోన్ మోత అడ్డుకుంది.

“లాలా చాచా?” శివరాం కంఠం లాలా చెవిలో
నవ్వుతూ ప్రశ్నించింది.

“యెస్ ....శివరాం సరుకు ....” లాలా ఆశ్రంగా
ప్రారంభించాడు.

“నా కంఠాన్ని పోల్చుకున్నావ్. గుడ్! లాలా, నీ
సరుకు ప్రస్తుతం నా సరుకుగా వుంది. నీవ్యాపారం,
ప్రస్తుతం మనం చేస్తున్న వ్యాపారం పూర్తిగా నమ్మకం
మీద ఆధారపడింది. ఇది దొంగవ్యాపారం. దొంగ
వ్యాపారంలో పార్టనర్స్ ఒకరినొకరు మోసంచేయరు;
చేసి మునిగిపోరు!”

“శివరామ్, నిజం చెప్పావ్. తెలివిగా నిజంచెప్పావ్.
సరుకు ....” లాలా ఉద్రేకంతో చెప్పబోయాడు.

“అయితే, నువ్వు నమ్మకాన్ని వమ్ముచేశావ్ లాలా!”
శివరాం గంభీరంగా అన్నాడు.

“వాట్ దూ యూ మీన్ ?” లాలా హుంకరించాడు.

“నా ఫోన్ సంబంధం ప్రయత్నించవద్దన్నాను.
నా సెనిక్ కోసం వెతికొద్దన్నాను. నువ్వు వెతికావ్ ....”

“నో!” లాలా అరిచాడు.

“అంతేకాకుండా, హోటల్స్లో నాకోసం గాలిం

చడం కాకుండా ఇరవై బ్యాంకుల ముందూ నీ రెండేసి కళ్ళని, నలభై కళ్ళని కాపలా వుంచావ్ ....”

“నో! యూ ఆర్ మిస్టేకెడ్! నేనా పనిచేయలేను, యేకళ్ళనో చూసి కంగారుపడి, సాకళ్ళనుకున్నావ్!” లాలా మర్రి అరిచాడు.

“లాలా కోట్లవిలువతో నాకోట్టికొన్ని అమ్ముకుంటున్నావాడా నువ్వు తగినంతగా ఎదగలేను, పోలీసులకి దొరికిపోయి, సాత్తూ, సామ్మూ పోగొట్టుకోడం కన్నా యే శివరామ్మకో రెండుకోట్లు పొందేసి, తరవాత యధేచ్ఛగా బిజినెస్ చేసుకోవాలన్న ఇంగితం నీకెందుకు లేదు?” శివరాం దబాయిస్తున్నట్టు ప్రశ్నించాడు.

“ఎందుకులేదు? నీ రెండుకోట్లూ నాకు రెండులక్షల్తో సమానం. నువ్వు చెప్పిన అకౌంట్స్ లో అప్పుదే గిరాఫే కాం!” లాలా హుళికిరించాడు.

“జేకావ్ అయినా, పినివారిలా ఇంకా గురుంచుకునే వున్నావ్! నీమేలుకోరి, నీతో బేరం చేశాను. ప్రభుత్వానికీ స్టాకునీ, నిన్నూ పట్టిచ్చి, పారితోషికం, పబ్లిసిటీ సంపాదించడం చేతకాక నీతో వ్యాపారం చేశాననుకుంటున్నావా?”

“శివరాం, యేదో ఊహించుకుంటున్నావ్ .... నేను....”

“లాలా, నలభైకాదు; ఎనభై కళ్ళని నువ్వు నాకోసుం రెడీగా వుంచొచ్చు. కానీ, నన్ను చూడలేవు చూసినా యేమీ చేయలేవ్! నీ రెండుకోట్లూ నాకు త్వరగా అందాయి....”

“అయితే ఇంకేం? నాది నాకు వాపసుచియ్!” లాలా

తెలివిగా అన్నాడు.

శివరాం నవ్వు అతనికి వినిపించింది. “చస్తాను. చస్తే ముందు, నూచనల్ని నిర్లక్ష్యంచేసినందుకు పెనాల్టీ వడ్డీ పాను!”

“ఇంక పెనా ఇవ్వరు!” లాలా గర్జించాడు.

“పెనాల్టీ చెల్లించకపోతే, నిన్నూ నీ సరుకునూ మరిచిపోయి, ఆమ్నోషియా వచ్చినవాడిలా అమెరికా వెళ్ళిపోతాను!”

“ఇది అన్యాయం! బాస్టర్డ్! నిన్ను....”

“నన్ను గురించి మరిచిపో. గొవానుండి ఇక్కడికి దూసుకువచ్చి, హోటల్ రెక్కోనో ఆవురావురంటున్న నీ ఇంటర్నెషనల్ మిక్సుల్ని ఒకసారి గుర్తుచేసుకో! ఆలస్యం జరిగితే వాళ్ళు నిన్ను ఎట్లా ఆరేస్తారో గుర్తుచేసుకో!” శివరాం ఎగతాళిగా అన్నాడు.

“ఆల్ రైట్! స్కాండల్....ఎంత? ఎంతకావాలో మొదలు. పారేస్తాను. అయితే మళ్ళీ బ్యాంకులూ ఖాతాలూ వీలేను క్యరెన్సీలేదు...”

“లాలాభాయ్, ఎంతకావాలో కాదు; యేమిటి కావాలో అడుగు!” లాలా ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు పెద్దగా చేశాడు. “వాట్ దూ యూ వాట్?”

శివరాం కులాసాగా నవ్వాడు. “వరీగుడ్! సింపుల్ థింగ్! నువ్వు అందించే ఆమృతంకోసం హోటల్ గదిలో కాచుక్కుచున్న నాస్కోటిక్స్ నాయకుల కేర్నూ, ఊర్నూ చెప్పు. చాలు!”

“వాట్?” లాలా తన చెవుల్ని నమ్మలేకట్టు అన్నాడు.

“మర్నీ చెప్పాలా?”

“వాళ్ళ పేర్లు.... అవి నీకెందుకు?”

“అది నీకు అనవసరం” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు. లాలా నిట్టూరుస్తూ, కోపాన్ని కంట్రోల్ చేసుకున్నాడు.

“శివరాం, అడిగినంతా, అడిగినవిధంగా ఇచ్చేకాను. ఇంకా వాళ్ళ వివరాలు దేనికి? యేదో పొరపాటు జరిగి వుండొచ్చు. దాన్నంత సీరియస్ గా తీసుకోకు. స్టాక్ డెలివరీ ఇచ్చేయ్. నీ క్లిజనబుల్!”

“దుబ్బ ప్రయత్నం చేస్తున్నావ్; టైం వేస్తు చేస్తున్నావ్. అడిగిన వివరాలు చెప్పకపోతే. నీసరుకు, నీ డబ్బూ— మొత్తం భారతప్రభుత్వానికి అప్పగించేసి, దేశ సేవ చేకానని తృప్తిపడి, చేతులు దులుపుకుని వెళ్ళిపోతాను!”

“బాసర్!” లాలా అరిచాడు. మెల్లిగా కంఠం తగ్గించి. సౌమ్యంగా అడిగాడు “శివరాం, ఆ వివరాలు నీకెందుకు? వాళ్ళని యేం చేస్తావ్?”

“యేమీ చేయను. వాళ్ళ వివరాలూ, నీ వివరాలూ కలగలిపి పోతపోసి, ఒక కవచం తయారు చేసుకుంటాను!”

“డోంట్ జోక్! ఐ డోంట్ రైజ్ జోక్స్! నిజం చెప్పు!” లాలా దబాయించాడు.

“నీమీద ఒట్టు లాలాచాచా! మీ అందరి చరిత్రాళాగ్ర గా రాసి, భద్రంగా డిపాజిట్ చేస్తాను. ఉత్త కోత్రా నాకేదీనా అపాయం జరిగితే, నా ప్రాణం, గీతం అనుమానాస్పదంగా పోతేగితే, నా చావు! మీ

రందరూ కారకులనిరాస్తాను. ఎందుక కారకులయ్యాలో
రాస్తాను. శివరాం హారీ అనగానే బేడీలు మీదపై
దూసుకొస్తాయ్! మీ అందరి వివరాలూ నాకు 'కవచం'
అని ఇప్పుడు అర్థమైందా?" శివరాం నవ్వుతూ అడిగాడు.

లాలా ఘొల్లన నవ్వాడు. "శివరాం, అనవసరంగా
భయపడుతున్నావ్. నాది నాకు అందిన మరుక్షణం నిన్ను
మరి చిహితాను...."

"అలాంటప్పుడు వాళ్ళ వివరాలు ఇవ్వడానికి నీకు
భయందేనికి? నేను క్షేమంగా వుంటే మీరూ క్షేమంగా
లాభాల్లో జీవిస్తారు!"

"శివరాం .. డోంట్ బీ...."

"వాళ్ళ కేరూ. వివరాలూ తప్ప మరో అక్షరం పలి
కితే రిసీవర్ పెట్టేస్తాను!" శివరాం హుంకరించాడు.

"సన్ ఆఫ్ దెవిల్! రాసుకో!" లాలా అగ్రహంతో
తూగిపోతూ అరిచాడు.

"యస్ బాస్!" శివరాం ఎగతాళిగా అన్నాడు.
"ఒకే ఒక పేరు తప్పుగా చెప్తే మన అగ్రిమెంట్ ఆటో
మేటింగా గద్దవుతుంది. లిస్టు తయారయ్యాక, నాపద్ధతు
లతో వాళ్ళ గురించి వాకిలుచేస్తాను. పాస్ పోర్టులూ
అవ్ చెకప్ చేయిస్తాను. రాంగ్ ఇన్ ఫర్మేషన్ ఇచ్చినం
దుకు జీవితాంతం ఏమిటూ జైలులో కూచుంటావ్!"

"స్టాప్ బార్కింగ్! పారురెటింగ్!" లాలా హుంక
రించాడు.

"మైకేల్ ఫెర్గ్యుసన్, కాన్ ప్రాన్సిస్కో....విట్టో
రియో, వెనిస్ ఫోన్లోకి దండకం చదవడం ప్రారం
భించాడతను.

రిసీవర్ని పడేసి, లిఫ్టుని ఊబుజేబులాకి తోసి శివరాం సిగరెట్ పలిగించాడు. అలసటగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. తటాలున పైకి లేచి పచ్చార్లు ప్రారంభించాడు. ఆ సమయంలో లత గదిలో లేనందుకు అతను సంతోషించాడు. తన తదుపరి కార్యక్రమం గురించిన రకరకాల ఆలోచనలు కందరీగల్లా అతని బుర్రలో రొద చేస్తున్నాయి....రిసీవర్ త్తి నెంబర్ తిప్పాడు.

“యస్?” అవతలి కంఠం వెంటనే అంది.

“మిస్టర్ .... టెంపో!”

“యస్ .... స్పీకింగ్!”

“మిస్టర్ టెంపో, మిస్టర్ శివరాం హియర్ ....”

“శివరామ్! నీ ఫోన్ కార్ ఊసం యెదురు చూస్తున్నా..” డిటెక్టివ్ టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు. శివరామ్ కనుబామలు అతని నుదుర్ని పైకి తోళాయి. “నూ కమ్?”

“ప్రతీసారీ నువ్వు ఒకడుగు ముందుంటున్నావ్. ఈసారి నీను రెండడుగులు ముందున్నా!” డిటెక్టివ్ టెంపో సగర్వంగా అన్నాడు.

“ఐనీ....ఎందులో?” శివరామ్ ప్రశ్నించాడు.

“శివరామ్, నా అంచనా ప్రకారం ఇవాళా రేపట్లో నువ్వు నాకు ఫోన్ చేయాలి.... చేస్తున్నావ్ ....”

“మిస్టర్ టెంపో....”

“చెప్పకు శివరాం: విను!” టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు. “వీహ్ శేసుమిద ఇక్కడికి వచ్చాను. ఈ శేసులో విదేశీ చాస్తాలున్నట్టు నా పరిశోధనలో తేలింది.

చానిబోయే, చచ్చిపడబోయే జంతువుకోసం రాబందల్లా చాలామంది దానలు ఇక్కడ కూచున్నారు. వాళ్ళు అలా కూచోడానికి కారణం నువ్వే అని నీ ఫాన్ కలో చెప్తోంది ”

శివరాం నువ్వరు నుడతలు పడింది. “మిస్టర్ టెంపో”

“వూరిగా చెప్పరీ, శివరాం! అనవాళ్ళు తెరీకుండా ఏదో అద్వైంచర్ సాగుతోంది. అద్వైంచర్ లోని ఈ లక్షణం కూడా నీ టెక్నికని గుర్తుచేస్తోంది. ఏమిటి కథ?”

“ఆర్ టెట్ డ్రగ్ దాన్ జగ్గా పేరు విన్నారా?” శివరామ్ ప్రశ్నించాడు.

“క్రీర్ శేషుల్ని — ఏ మీన్ అపక్రీర్ శేషుల్ని గురించి మాట్లాడకు, శివరాం!”

“మిస్టర్ టెంపో, మీకంతో తెలుసుకున్నాను; కొంతే తెలుసుని ఇప్పుడు కనుక్కున్నాను!” శివరాం సగర్వంగా అన్నాడు. “జగ్గా చనిపోయాడు; మీకూ, మీ పోలీసువార్యకీ, పత్రికల వార్యకీ, లోకానికి సంబంధించినంతవరకూ, జగ్గా పునర్జన్మ ఎత్తాడు....”

“శివరామ్!”

“మళ్ళీ జన్మించిన జగ్గాని, ‘లాలా’గా జన్మించిన జగ్గాని మీకు పై అంటే మీకు చూపిస్తాను, మిస్టర్ టెంపో!” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

“శివరాం, నన్ను ఉడికించడానికి కొత్తరకం నాటకం రాసుకున్నావా?” టెంపో అనుమానంగా అడిగాడు.

శివరాం పకపక నవ్వాడు. “మిస్టర్ టెంపో, గోల్డెన్ బ్రయాంగిర్ నుండి వందకిలోల హిరాయిన్ ని జగ్గా, లేకపోలే లాలా గోవాద్వారా విడేశానికి ఎగుమతి

చేయడానికి మణిపూర్ నుండి తరలించాడు. మార్గ
మధ్యంలో ఆ వంద కిలోర్ని నా జేబులో వేసుకన్నాను.
లాలా సరుకు లాలాకే ఇచ్చేయడానికి నాకు అభ్యంతరం
వుంది....”

“అంటే?”

“అంటే మిస్టర్ టెంపో, కేసులో మీ ఫీజు మీకు
మట్టినట్టు నా ఫీజు నాకు మట్టింది!” శివరాం నవ్వుతూ
అన్నాడు. “న్యాయంగా అతనిది అతనికి అప్పగించాలి.
కానీ, లక్షలాదిమంది ఆరోగ్యార్థి, డీకెన్సినీ నాశనం
చేసే ఆ సరుకుని రాక్షసులకి అందించడానికి నాలోని
మానవత్వం ఒప్పుకోడం లేదు. అందుకు మీ సహాయం
కావాలి....”

టెంపో నవ్వు శివరాంని ఆపింది. “శివరాం,
నీక్కూడా సహాయం అవసరం అని వొప్పుకుంటావా,
ఇప్పుడేనా?”

“సహాయం నాక్కూదు; ప్రజలకి! చూపుడువేలు
కదిపి ఆ మృత్యుభస్మాన్ని నాశనం చేయగలను! అయితే
లాలానీ, ఇంకా ఎంతోమంది లాలార్ని ఆటకాయించ
లేను. మీ దేశంలోసం సహాయంచేస్తూ మీరు నా సహా
యాన్ని అందుకుంటారేమో కనుక్కోడానికి ఫోన్
చేకాను....”

“శివరాం, పూర్తిగా చెప్పు!”

“మరో రెండు మూడు గంటల్లో నేను సరుకుని
అతనికి దెలివరీ ఇస్తాను. అదేక్షణంలో మీరు కావా
లంటే అతన్నీ, అతని సరుకునీ, అతని ఫారిన్ డ్రెండ్స్నీ
మీకు దెలివరీ ఇస్తాను....”

“శివరాం, నిజం చెప్పు! ఉన్నట్టుండి చట్టంగో

సహకరించే సద్బుద్ధి నీకందుకు పుట్టింది?”

శివరాం సోఫాలో వెనక్కివారి. విగెట్ తరిగించాడు. మెల్లిగా ఆతని పెదవులు కదిలాయి. “మిస్టర్ టెంప్, ఆ సద్బుద్ధి ఎప్పుడు పుట్టిందికాదు; ఎప్పుడో నాతో బాటే పుట్టింది. నా చర్యల మూలంగా నీను చట్టంలో సహకారు నీ వున్నాను. ఆ సహకారాన్ని మీరింతా ఆరంభమొకడంతేదు; అపార్థం చేసుకుంటున్నాడు!”

“యూ ఆర్ రైట్ .... శివరాం....”

“మిస్టర్ టెంప్, మీతో వాదులాడానికి నాకు తీరికలేదు!” శివరాం అడుకిరిలాడు. “మీరూ, మీ పృథ్వీరావు ఓకే అంటే ఇంటర్నెషనల్ డ్రగ్ రాకెట్ ని పట్టుకున్న కృత్రిమీకు లభిస్తుంది! చెప్పండి!”

“శివరాం, నిజం చెప్పు! నీ ఫీజు ఎంత?” టెంప్ జవాబు చెప్పకుండా ప్రశ్నించాడు.

“రెండు కోట్లు” శివరాం తాపీగా అన్నాడు.

“నాట్!”

“టూ ఫోర్స్ ఇన్ ఇండియన్ కరెన్సీ, మిస్టర్ టెంప్; నాట్ మార్!” శివరాం చిన్నగా నవ్వాడు.

“ఆర్ యూ సీరియస్.”

“నెవర్ మార్ సీరియస్ మిస్టర్ టెంప్!”

“శివరాం నువ్వు చెప్పేది నిజమే అయితే, నీకొ సలహా ఇస్తాను....”

“వర్క్ ఔట్!”

“సరుకునీ, అసామర్త్యం, పాతొషికాన్ని ప్రభుత్వానికి అప్పగించేయ!”

“తరవాత?” శివరాం నవ్వుతూ అడిగాడు.

“శనువిధంగా నిఘోర్స్వచేసి, నీకు ప్రభుత్వంనుండి
అవార్డు ఇప్పిస్తాం....”

“ఎంతి?” శివరాం అడుతగిలాడు.

“ఎంతో ఇప్పుడు చెప్పను. అఫీషియల్ గా అనాన్స్
చేస్తాం....”

శివరాం చిన్నగా నవ్వాడు. “శివరాం అవార్డులు
స్వీకరించాడు!”

“మరీ మంచిది. స్వచ్ఛందంగా ఇచ్చేయ్!” టెంపో
నవ్వాడు.

“మిస్టర్ టెంపో, స్వచ్ఛందంగా సేవచేస్తాను. సేవకు
తగినంత తృణమో పణమో స్వీకరిస్తాను!”

“శివరాం, రెండుకోట్లు తృణంకాదు; పణం!” టెంపో
నవ్వుతూ అన్నాడు. “ఆర్ రైట్, నువ్వు బుకాయును
న్నావ్. రెండు కోట్లు ఎలా కలెక్ట్ చేశావ్, సరుకు
ఇవ్వకుండా?”

“భారీ కలెక్షన్లు బ్యాంక్స్ ద్వారా జరుగుతాయి
మిస్టర్ టెంపో!”

“వాట్! ఐ కాంట్ బిలీవ్! బ్యాంకుయిల్
సొమ్మని బ్యాంక్ ద్వారా వసూలు చేశావా?”

“నన్ను నమ్మండి! ఒక బ్యాంకు కాదు; ఇరవై
బ్యాంకులద్వారా!” శివరాం కులాసాగా నవ్వాడు.

“శివరామ్, ఇదంతా ఇలాగే జరిగితే నీలివి శేసవు
కుంది. క్షణాలమీద కేంద్రానికి విషయం రిపోర్టు
చేయబడుతుంది. కేంద్ర ఆర్థిక మంత్రి పెంటనే లక్ష
రూపాయలు మించిన అకౌంట్స్ నిర్మించిన ఫ్రీజ్ చేస్తూ
ఉత్తరువిస్తాడు. నీ రెండుకోట్లు బ్యాంకుల్లో ఇరుక్కు
పోతాయ్, నా మాట విను!”

“విన్నాను; అర్థం చేసుకున్నాను. ఈ క్షణంనుంచే ఇండియాలోని అన్ని బ్యాంక్స్‌నీ ఫ్రీజ్ చేయమనాడి. విజ్‌ఎంట్ శర ! నాపేకం ఇంకా నా చేతికి రాలేదు; నిజం చెప్పాలంటే. అయితే నేను చెయ్యిచాపిన క్షణంలో నాది నాకు అప్పగించ మరుంది. ఇంకా కావాలంటే ఒక యేడాదిపాటు భారాల్ని స్తంభింపజేసుకోండి!” శివరామ్ సగర్వంగా అన్నాడు.

“శివరామ్”

“మిస్టర్ టెంపో, నన్ను పరీక్షించడానికి మీరు ప్రయత్నిస్తున్నారు. నాశ్రమకి తగిన ప్రతిఫలం నాకు ఎప్పుడూ అందుతుంది. ఆ గ్యారంటీ వుంటేగానీ శివరాం శ్రమించడు! ఆల్ రైట్ ... తొమ్మిందుగురు ఫోన్ నాల్కోటిక్ కింగ్స్ పేర్లు, అడ్రసులూ మన దాన్ గారి కథా మీకు చెప్తాను. ఏ సమయంలో, ఎక్కడ ఎలా సరుకు అందజేస్తానో చెప్తాను. అందర్నీ, సరుకునీ ఎలా అధీనంలోకి తీసుకోవాలో చెప్తాను. సరిగ్గా అరగంట తర్వాత ఫోన్ చేస్తాను. ఈ అరగంటలోగా మీరూ, పోలీసులూ రౌండ్ టేబుల్ కాన్ఫరెన్స్ పూర్తి చేయండి; తయారుగా ఉండండి....”

“శివరాం, ఎక్కణ్నుంచీ మాట్లాడుతున్నావ్?” టెంపో ఆడ్డొస్తూ అడిగాడు.

“చెప్తాను. అయితే రిసీవర్ పడేసిన మరుక్షణం ఇక్కడ మాయమై మరెక్కడో ప్రత్యక్షమవుతాను! నన్ను మీరు ఇప్పట్లో చూడలేరు. ప్రయత్నిస్తే జయించ లేరు. ఎందుకంటే నేను చాలా ప్రదేశాల్లో వుంటున్నాను! నన్ను ఫ్రైస్ చేయడానికి మీరు ప్రయత్నిస్తే అన్ని ప్రదేశాల్లోంచీ ఒకేసారి అంతర్జాతీయమిపోతాను....”

“శివరాం, అదికాదు....”

“మిస్టర్ టెంపో, ఈ ఊణంలో మీకు కానాల్సింది శివరాం కాదు. ప్రపంచ యువతని భిక్షుపట్టికున్న నోటోరియస్ డ్రగ్ రాకబీర్స్! నన్ను పట్టే ప్రయత్నం చేయకండి. నాశోక్కిటిక్స్ కశోక్కిటకుల్ని పట్టే ప్రయత్నం చేయండి; జయిస్తారు!” శివరామ్ గంభీరంగా అన్నాడు.

“శివరాం....ఒక్కఊణం!”

“ఒక్క ఊణంకాదు; ముప్పై నిమిషాలు; మిస్టర్ టెంపో! సోలాంగ్!” శివరాం రిసీవర్ని పడేశాడు. అలసటగా సోఫాలో వెనక్కి వాలి, సిగరెట్ వెలిగించాడు.

“డార్లింగ్....”

లలితకంఠం శివరాం కనుబొమ్మల్ని. పైకి కదిలించింది. మెల్లిగా తలని సోఫా వెనకభాగానికి నొక్కాడు.

“హనీ....ఇంత సేపూ ఎక్కడున్నావ్?” ఆమెపైపు తిరక్కుండా ప్రశ్నించాడు.

“ఎక్కడే! తలుపు కొద్దిగా తెరిచి, నవ్వు డిటెక్ట్ టెంపోతో అడిన మాటలన్నీ విన్నాను!” లత నవ్వింది.

శివరాం పకపక నవ్వాడు. “నన్నే ఏమార్చావ్!”

లత నవ్వుతూ అరిచి ముందుకు నడిచింది. అనుమానిస్తూ అరిచిపైపు చూసింది. “డార్లింగ్....”

“యస్?”

“నాకో అనుమానం....” లత ప్రారంభించింది.

“హనీ, అనుమానాలకి ఇది అదనుకాదు! రెండు రోజుల్లో ఊటిలో వుంటాం. చల్లటి ఊటిలో చక్కగా కలురు చెప్పుకుందాం!” శివరాం పేకిలేచాడు.

“రెండ్రోజులు.... సుస్పెన్స్.....నావల్ల కాదు!” లత

ముండిగా అంది.

శివరాం లత భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేశాడు. “హనీ, నేను ఒకే సమయంలో చాలా చోట్ల వుంటానని డిటెక్ట్ అవుతుంటే ప్రామిస్ చేశాను. డిటెక్ట్ అవుతుంటే చేసిన వాగా నాల్గి విస్మరించకూడదు. కమానీ, రెట్రో గో టూ అవర్ ఒరిజినల్ హోటల్!”

తనని ముందుకి లాగుతున్న శివరాంని లత వాలుగా చూసింది. “ఈసారి చీటిక్ మాటిక్ ఈ హోటల్ నుండి ఆ హోటల్ కీ, ఆ లాడ్జి నుంచి ఈ లాడ్జికి మారి మారి అలిసిపోయాను!”

శివరాం నవ్వుతూ తలుపు వైపు ఆమెని నడిపించాడు..

10

“డార్లింగ్”.

“యస్?”

“పేపర్లు చూశావా?”

“అవును”

“హిరాయన్ కింగ్ లాలానూ ఆతని అంతర్జాతీయ సహచరుల్ని విజయనగరంగా వలవిసిరి బంధించి వంద కిలోల హిరాయన్ ని పట్టుకున్న ఇన్ స్పెక్టర్ పృథ్వీ రావునీ, డిటెక్ట్ అవుతుంటే పేపర్లు అకాకానికైతే కావాలి!” లత ఎగతాళిగా అంది.

“కలెక్ట్” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

“డార్లింగ్, ఇంటర్వేయన్ సాల్వేజ్ గ్యాంగ్ ని పట్టిచ్చింది నువ్వు!” లత ఉద్రేకంతో అంది.

శివరాం ఆమె వైపు చిరునవ్వుతో చూశాడు. “పేరు వాళ్ళది; పెన్నిధి మనది!”

లత పెదవులు చిరు నవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి.

“డాక్టర్, బ్యాంక్ అకౌంట్స్‌ను గానాలంటే యేడాదిపాటు ఫ్రీజ్ చేసుకొమ్మని నువ్వు డిటెక్ట్ అవుంటావో అంటూంటే విన్నాను. అప్పటికి మొత్తం మనకి అందలేదు! అవుంటో ప్రభుత్వంలో సవాలుగా మార్చాడి అంతా పోగొట్టుకుంటావేమో అనుకున్నాను! చెప్పకపోయినా రెండుకోట్లమీద గవర్నమెంటు కన్నేసే వుంటుంది. మనది, మనకి ఎలా వచ్చింది? ఇరవై బ్యాంకు ల్లోంచి ఒక బ్యాంకులోని ఒక అకౌంట్ కి ట్రాన్స్ ఫర్ చేయించావు.... తరవాతి?”

“రెండుకోట్లు — పెద్ద మొత్తం. అంత పెద్ద మొత్తాన్ని మనం చాలా జాగ్రత్తగా హాండిల్ చేయాలి; చేశాం!”

“అదే ఆరంభమేదంటేదు. బ్యాంకు భానుమూర్తికి మరేవో నూచులిచ్చావ్....”

“గుడ్. గుర్తుంచుకున్నావ్?” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు. “భానుమూర్తి బ్యాంకుకి ఇరవై బ్యాంకు ల్లోంచి మొత్తమంతా చేరుతుంది; నదులన్నీ సముద్రంలో చేరినట్టు. అతనికి తేరే ఆరు నల్లరిచ్చాను. లక్షరూపాయల ఎఫ్.డి, ఉత్తకోశ్రా ఇంకా ఎఫ్.డి. వగైరా అశలు అతనికి చూపించాను; చకచకా పనిచేయడానికి. అతను ఆ ఆరు ఖాతాలకి మొత్తాన్ని వెంటనే ట్రాన్స్ ఫర్ చేశాడు....”

“డాక్టర్, ఆరు అకౌంట్లు ఆరుకోట్ల యెప్పుడు ఓపెన్ చేశావ్?” అత ఆశ్చర్యంతో అడిగింది.

“మనం ఓపెన్ చేయలేదు. మనకోసం ‘మంది’ ఆ పని చేశారు!” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు

“డాక్టర్....” అరి కనుబొమలు అందంగా కల్పు

కున్నాయి. శివరాం కటాలున లేచాడు. సిగరెట్ పొగని చక్రంలా ఆమెపై పు రువ్వాడు. “ఈసారి మన అద్వైత చర్చ పూర్తవకముందే పెంజాకి, పోలీసువాళ్ళకి తెలిసింది. సహజంగా, కనీసం క్యూరియాసిటీతో—వాళ్ళు శివరాంమీద ఓ కన్నేసి వుంచుతారు. మన ఫీజా మనకి తేమంగా, సునాయాసంగా దక్కాలి. అంచేత బ్రహ్మాండ మైన ప్లాన్ వేశాను .... ఆ ఆరు అకౌంటూ మన ప్రాణ మిత్రులవి....”

“ఎవరు? కమాన్ డార్లింగ్ ....”

“ప్రాణమిత్రులు అంటే తమ ప్రాణాల్ని నా చేతిలో పెట్టి, హాయిగా బతుకున్న మిత్రులు అని నువ్వు అర్థం చేసుకోవాలి!” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు. “గతం వాళ్ళంతా, పాపం, మనకి అడిగినంత ఇచ్చారు. రాజవర్మ, సగల వర్తకుడు జబారి, బఫెల్లో ఫెర్టీల్ జర్నీ సత్యసంకల్పం, కామన్ పార్ట్ వామనరావు, బ్యాంకువాలా లోన్—లయన్ దండపాటి. ముక్కు నూటిగా వళ్ళని మరో కోటిశ్వరుడు రాణా — వీళ్ళ అకౌంటుకి రెండుకోట్లనీ ట్రాన్స్ఫర్ చేయించాను!”

“మి గాడ్! గుడ్ పా వక్స్! గుడ్ ....” లత ఆశ్చర్యంతో అరవడం ప్రారంభించింది.

శివరాం నవ్వుతూ ముందుకి వొంగి, అరచేతో ఆమె ఎర్రటి నోటిని సున్నితంగా మూశాడు. అతని అరచేతి మీద ఆమె పెదవులు చప్పుడు చేశాయి. శివరాం చేతిని దూరంగా తీశాడు.

“డార్లింగ్ .... ఇది దుస్సాహసం! దొంగ చేతికి మల్లె ఇచ్చినట్టు చేశావా?”

శివరాం పకపకా నవ్వాడు. “హనీ, రెండుకోట్లూ

వాళ్ళ భాతాల్లో జమ అయింది. పెటనీ అందర్నీ కాంటాక్ చేశాను. ఎవరెవరి భాతాల్లో మని యెంత చేరిందో అంతనీ వాళ్ళ ఇన్వెస్టెమెంట్ లోనీ తీసి నాకు భద్రంగా అందించమన్నాను....”

“అందించారా?”

“రెండు చేతులా! వాళ్ళకి నష్టంలేదుగా? అలాచేస్తే, విమిన్ — మనం చెప్పినట్టు చేయకపోతే వాళ్ళకి కష్టంగా?” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

అత ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. శివరాం చిలిపిగా నవ్వాడు. “ప్రత్యేకంగా వాళ్ళ సొమ్ము పైసా కూడా వాళ్ళు నాకు ఇవ్వాలి అవసరంలేదు. కేవలం చిన్న సహకారం. మర్యాద గా సహకరించకపోతే, నా సొమ్ముకి వాళ్ళ సొమ్ము కొంత కలిపి ఇవ్వాలి కనుక దన్నాను. పాత ఫ్రెండ్ ఓపెన్ చేస్తానని మాటవరసకి అన్నాను!”

అత ఉమెరుగా ఈలవేసింది.

“పాపం, ఆమెకురూ అదరాబాదరా సహకరించేకారు. అలాంటి పరిస్థితిలో గవర్న మెంటు పెద్ద మొత్తాల విత్ డ్రాల్స్ ని ఫ్రీజ్ చేసేసినా మనకి భయంలేదుగా!” శివరాం నవ్వాడు. అతని నవ్వులో గర్వం గంటలా ధ్వనించింది.

అత తటాలున అతని చేతిని పట్టుకుని లాగింది. శివరాం ఆమె పక్కనే సోఫామీద కూలబడ్డాడు. ఉద్రేకంలో వణుకుతున్న అత వేళ్ళు అతని చెవిపల్లి తడిమాయి. వెలుగుతున్న ఆమె కళ్ళు అతనికి జంట నీరాజనాలు పట్టాయి. “డార్లింగ్ .... డార్లింగ్ ....”

“అంతేనా?” శివరాం నవ్వుతూ అడిగాడు.

అత వేళ్ళు ఆగాయి. “విమిటి?”

“సంజెహలు....”

“ఓహో....ఇంకా వున్నాయి! అన్నట్లు అసలు విషయం.....వందకిలోల హిరాయిన్.....ఎలా వాసన పట్టావ్?”

“గోల్డ్ మన్ బ్రయాంగిల్ గా తయారైన లావోన్, థామస్ లాండ్ బర్మా గురించి అక్కణ్ణుంచి మణిపూర్ మీదుగా ఇండియా అంతరి, ఇతర దేశాలకి దొంగరివాణా అయ్యే హిరాయిన్ గురించి, టేబుల్ ఇట్ల అరణ్యంలో హిరాయిన్ ప్రాసెసింగ్ గురించి ఈమధ్య పేపర్లలో చదివాను. ఒకప్పుడు ఆ ప్రాంతంలో మకుటంలేని మహారాజుగా, ‘డ్రగ్ ఎంపరర్’గా వున్న జగ్గాని శత్రు సంస్థలవాళ్ళు చంపేకారని అంతా అనుకున్నారు. ఆతను బతికే వుండొచ్చన్న అనుమానం కూడా పోలీసుకాఫీ వుంది. అందుకే, మనం అక్కడికి వెళ్ళాం. నిన్ను హోటల్ గదిలో బదిలీని వారం శోజులపాటు నా పద్ధతిలో పరిశోధించాను. జగ్గా వివరాలున్న పాత పేపర్లు సంపాదించాను. వాడి ఫోటో కూడా, దొంగలకు దొంగలా నటిస్తూ రకరకాలుగా ఇన్ ఫర్మేషన్ రాబట్టాను. త్వరలో వందకిలోలు గోవాకి రవాణా అవుతుందని తెలుసుకున్నాను. ఇప్పుడు డ్రగ్ కింగ్ లా తెలుసుకోన్న లాలా మీద నా మెకాస్కోప్ ని ఫోకస్ చేశాను..”

తదరాం ఆగి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

“చెప్పు!” అత తొందరపెట్టింది.

“శత్రు ముఠాల తాకిడికి తట్టుకోలేని జగ్గా తను మరణించినట్లు నాటకం ఆడాడు విదేశాలకి జారుకున్నాడు. పాసిక్ సర్రీనో తన రూపం పూర్తిగా మార్చుకున్నాడు. బట్టల వీర్వాటాలుచేసుకున్నాడు, స్పెషల్

ట్రీట్ మెంట్ తో శరీరం బరువూ, లావూ పెంచు
కున్నాడు. అయితే జగ్గా చిన్న పొరపాటు చేశాడు.
ఆ పొరపాటే అతన్ని నాకు పట్టిచ్చింది....”

“ఏమటది?”

“ముక్కూ, మొహం—అంతా మార్చుకున్న జగ్గా,
తన కళ్ళని మార్చుకోలేదు! జగ్గా కళ్ళు, లాలా! అతి
కించబడ్డాయి! సో, జగ్గా—లాలా లేకపోతే ‘జగ్గాలా’
మనకి ఉపయోగిస్తాడని నిశ్చయించుకున్నాను. అతను
పూడ్చిపెట్టిన పాతరూపం, ఇప్పుడు ధరించిన కొత్త
రూపం, వందకిలోల హిరాయిన్ స్మగ్లింగ్ ఇతన్ని మన
చేతిలో మూడు కతులుగా ఉపయోగించాయి! హిరా
యిన్ని లారీల ఆర్వేంచర్ ద్వారా....”

“అదంతా తెలుసు... డార్లింగ్.....మరో రెండు
గుంజాకుని వాణ్ని వదిలేయొచ్చుగా. వాడితోపాటు
మరో తొమ్మిదిమంది విదేశీ గూండార్ని పట్టిచ్చావు.
మనకి ప్రమాదం కదూ?” అత ప్రశ్నించింది.

“వాళ్ళు ఫ్రీగా వుంటే మనకి ప్రమాదం! ఒక లాలా
గాణ్ని అయితే మనం తొక్కిపెట్టొచ్చు. కానీ మాఫియా
గ్యాంగ్ ని కంట్రోల్ చేయలేం. వాళ్ళని పట్టివ్వడంవల్ల
మనకి, మరో పదిదేశాలకీ—కనీసం వాళ్ళవల్ల ముప్పు
కప్పిందిగా!” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

“డార్లింగ్....”

“యస్?”

“రెండు కోట్లు, రెండు వందల లక్షలు.... గుడి
పావన్స్.... చాలా పెద్ద మొత్తం.... ఏం చేస్తాం?”
శివరాం చిన్నగా నవ్వాడు. “పిచ్చి వానీ, రూపాయి

విలువ మనుషుల్లో నిజాయితీలా తగ్గిపోయింది. 'ఈ ఏడాదిలోగా ఈ కార్యక్రమానికి ఇన్ని వందలకోట్లు వెచ్చించడానికి ప్రభుత్వం నిశ్చయించుకుంది' అని మంత్రుల స్టేట్ మెంట్స్ చదివే వుంటావు. వందలాది కోట్ల మొత్తాన్ని ఎంత 'చిన్న' మొత్తాలుగా, ఎంత నిర్లక్ష్యంగా ధ్వనిస్తాలో గమనించు!"

"డార్లింగ్ .... అయినా రెండు కోట్లు...."

"పెద్ద మొత్తమే! ఒప్పుకుంటాను. అందుకే కొంత కాలంపాటు విశ్రాంతి తీసుకుంటానని డిటెక్ట్ అవుతుంటే మాటిచ్చాను!"

"నిజంగా?"

"చూడు. ఊటిలో విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నాంగా!"

శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

అత చీరలు పూలదండల్లా అతని మెడని కిందికి లాగాయి....

['శివరామ్ అద్వైతచర్చ్' సీరిస్లో ఇది ఆరవ నవల]

రాక్షసమర్తి

వెలిశ్రీ

(గత సంచిక తరువాయి)

“వాడి బాధ పేరు గుర్తులేదు. కంట్రాక్టర్ అనుకుంటాను. కారు మెయింటెన్ చేశాడు. లావుగా, ఎత్తుగా వున్నాడు. ఏవో ప్రాజెక్టులో కంట్రాక్టులు చేస్తున్నానని చెప్పాడు. బామ్మరిదిగి గూడా అక్కడే పని ఇప్పిస్తానని అన్నాడు.”

“ఏ ప్రాజెక్ట్ భాయ్! కొంచెం గుర్తు తెచ్చుకో.”
కిరణ్ కి ఆశగా వుంది సత్తార్ కి గుర్తు రావచ్చునని.

సత్తార్ కాసేపు ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

“గుర్తుచ్చింది భాయ్! మహాసాగర్ ఆ ప్రాజెక్టు పేరు” అన్నాడు సత్తార్.

“సుక్రియా భాయ్!” అని చెయ్యి కలిపాడు కిరణ్ ఆనందంతో.

మమత లాడికి చేరుకున్నాడు. రిసెప్షన్ లో వున్న మేనేజర్ కిరణ్ ని చూసి విష్ చేశాడు. రూమ్ బాయిస్ గూడా భయంగా చూశారు అతన్ని. చెప్పిన పని శ్రద్ధగా చేశారు.

లంచ్ చేసి కొంచెం సేపు నిద్రపోవాలనుకున్నాడు. ఈ సుధవార్త పెంటనే విజయకు చెప్పాలనిపించింది. నిద్రలేచి కార్ చేద్దామనుకున్నాడు. కాని మెలకువ

కాలేడు. లేచేసరికి ఆరుగంటలైంది. యాదు ఖాళీచేసి బ్రష్ నేవనకి బయల్దేరాడు.

అతని కిప్పుడు చాలా లీఫ్ గా వుంది.

13

మహాసాగర్ మహానదిమీద కడురున్న డామ్, మేజర్ ప్రాజెక్ట్ కావడంతో ప్రాజెక్ట్ ప్రాంతం దగ్గర టౌన్ పెరిసింది. అక్కడ అన్ని ప్రాంతాలవారు వుద్యోగాల్లో వ్యాపారాల్లో వున్నారు.

బావగారి ఆండలో చేరిన అవతారకృష్ణ మొదట మేస్ట్రీగా పనిచేశాడు. కాంట్రాక్ట్స్ లో మెలకువలు నేర్చుకున్నాడు. థర్డ్ కాన్ కాంట్రాక్టరుగా రిజిష్టర్ చేయించుకుని స్వంతంగా పనులు చేపట్టాడు. ఒక్కొక్క మెట్టే ఎక్కి ఇప్పుడు ఫస్ట్ కాన్ కాంట్రాక్టరు అయ్యాడు.

పెద్దకొడుకు అమెరికాలో ఇంజనీరింగ్ చదువు తున్నాడు. రెండోవాడు మద్రాసులో మెడిసన్, ఏకైక కుమార్తె అక్కడే పదోకాసులో వుంది. డామ్ ప్రాంతం లో పోవలొకాల్ లో బిల్డింగ్ కట్టుకుని వుంటున్నాడు అవతారకృష్ణ.

కిరణ్ మహాసాగర్ పెళ్ళి వివరాలు సేకరించుకుని వచ్చి విజయకు చెప్పాడు.

అమె ఆనందానికి అవధులు లేవు. పట్టరాని సంతోషంతో కిరణ్ ని కాగలించుకుని ఒకమద్యు ప్రెజెంట్ చేసింది.

రాత్రి పది దాటింది.

విజయ కోజ్ కలర్ షే టీలో అద్భుతంగా కనిపిస్తోంది. మంపూ చేసిన కురులు ఫాన్ గాలికి సముద్ర కెరటాల్లా ఎగిసిపడుతున్నాయి. అమె కోరికలు

చూసుంటే అతనికి గతకాలంలో జీవితమన్నట్లు, ఆమె ఎవరో రాజకుమారి అని భ్రాంతి కలుగుతోంది. ఆమె శరీరంలో నేటి కలర్ కలిసి పోయింది. పెదవులు ఎర్ర గులాబీలు విచ్చుకున్నట్లు కనిపిస్తున్నాయి ఆమె మాట్లాడు తుంటే, పల్పటి నేటిలోంచి పాంటీ, బ్రా స్వచ్ఛంగా కనిపిస్తుంటే అతని గుండె లయ కప్పతోంది.

ఈ అపురూప సౌందర్యరాశి విలువైన యశ్వనాన్ని పగ, ప్రతికారానికి బలిపెట్టడానికి నిర్ణయించుకోవడం ఎంత బాధగానో వుంది.

విజయ లేచి నిలుచింది.

అతనూ లేచాడు. ఒక్క అడుగు ముందుకు వేసి ఆమె వదనాన్ని రెండు చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. కళ్ళలో కళ్ళు పెట్టి అలా చూస్తూ వుండిపోయాడు అతనికికాలం తెలియడంలేదు.

“కిరణ్ యేమిటలా పిచ్చిగా చూస్తున్నావ్?” అంది ఆమె అతని చేతుల మీద చేతులు వేసి.

“విజయా!”

“వూఁ....”

“మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం.”

“వదు కిరణ్!”

“ఏం?”

“నా పగ తీరిన తర్వాతే పెళ్ళి”

“అంతవరకూ మనం ఇలా ఒకరినొకరు, చూసు కుంటూ కాలం గడపగలమా? ఎంత భయంకరమైన శిక్ష?”

“తప్పదు కిరణ్. పెళ్ళయితే పిల్లలు పుడతారు. వాళ్ళపై ప్రేమతో పగ, ప్రతికారం గాలికి ఎగిరి

పోతాయి. నాకు అది ఇవ్వలేదు.”

కిరణ్ అనుకున్నాడు.

‘పెళ్ళయిపోయి వుంటే ఎంత బాగుండేది?’

విజయ ఒకరిమాట వినే తత్వం గలదికాదు. ఆమెకు నచ్చజెప్పడానికి ప్రయత్నించడం వ్యర్థం.

“కాని విజయా! మనం పెళ్ళి, పెటాకులు లేకుండా ఇలా తిరగడం బాగుంటుందా? లోకం విషయం ప్రక్కన పెట్టు. మీ నాయనమ్మ ఏమనుకుంటుంది?”

“నలుగుర్ని హత్య చేసి ఆ తర్వాత మనం జీవించి వుంటామనే నమ్మకం నీకుందా కిరణ్!”

“అది వేరే సంగతి! నలుగుర్ని వేటాడి చంపడానికి ఎన్నేళ్ళు పడతాయో! అంతవరకు మనం ఎన్నెన్ని వూళ్ళు తిరగాలో, ఎన్ని వేమాలు వెయ్యాలో! మనతో మీ నాయనమ్మని తిప్పడం భాగ్యంకాదు. మన ఇద్దరమే తిరుగుతూ వుంటే ఆమె పైకి యేమీ అనలేకపోయినా మనస్సు ఊళిస్తుంది. బంధు మిత్రుల దృష్టిలో గూడా చీఫ్ గా వుంటుంది. ఆలోచించు విజయా!”

ఆతని మాటలు ఆమెలో ఆలోచనలు రేపుతున్నాయి.

“ఆలోచిస్తాను కిరణ్!” అని గుడ్ నైట్ చెప్పి వెళ్ళి పోయింది విజయ.

ఆ రాత్రి విజయకు చాలాసేపు నిద్రపట్టలేదు.

కిరణ్ గురించి ఆలోచనలు చెలరేగాయి.

‘జీవితానికి కావాల్సింది పగ, ప్రతీకారమేనా?’

తన నిండు యవ్వనం వృధాగా కరిగిపోవాల్సిందేనా?

ఎప్పటికీ ఆమె కళ్ళు మూసింది.

మర్నాడు భవానీ కవితో చెప్పింది.

“అమ్మా! నేను కిరణ్ ని పెళ్ళి చేసుకుంటాను”

భవానీ దేవి! చాలా ఆశ్చర్యం వసింది. కొద్దిసేపు నిశ్చర పోయింది. కలా! నిజమా! అని అనుమానపడింది. పెళ్ళిమాట ఎత్తితే మండిపడే మనవరాలేనా ఇలా మాడ్చాడింది? పగ, ప్రతికారం అంటూ మధనపడుతున్న విజయ నిజంగా అంటున్నదా పెళ్ళి చేసుకుంటానని?

“విజయా! నిజంగానే అంటున్నావా?” సంభ్రమాశ్చర్యాలతో ప్రశ్నించింది భవానీదేవి.

“అవునమ్మా!” అంది విజయ తలదించుకుని.

భవానీదేవి ఆనందంలో పొంగిపోతూ మనవరాలిని అమాంతం కాగలించుకుంది.

పెళ్ళి ఆనందపురంలో వైభవంగా జరిగింది. మద్రాసులో విజయతోపాటు చదువుకున్న క్లాస్ మేట్స్ కొందరు, హైదరాబాద్ లో వున్యోగీత్యా స్నేహితులైన మరికొందరు పెళ్ళికి వచ్చారు. కిరణ్, బంధుమిత్రులంతా ఆనందపురంలోను, ఆ జిల్లాలోనే ఎక్కువగా వున్నారు. అంతా పెళ్ళికి తరలి వచ్చారు. జమీందారులు లేక పోయినా వాళ్ళ స్థాయిలో ఇప్పటికీ కొందరు వున్నారు అనేంత ఘనంగా పెళ్ళి జరిపించింది భవానీదేవి.

కోటికి పడగ రెత్తిన జమీందారుల కుటుంబంలో కిరణ్ కి సంబంధం కలవడం బంధువులు కొందరు ఆనందించారు. మరి కొందరు అతని అదృష్టానికి ఈర్ష్యపడ్డారు.

కోభనం రాత్రి కిరణ్ తస్మయత్వంలో చూకాడు విజయను.

అలనాటి రాజకుమారి తనమందు ప్రత్యక్షమైనట్లు భావన కలిగింది.

ఎర్రటి బోర్డు కలిగిన తెల్లటి పట్టుచీరలో, మల్లెల వాలుజడ. చేతులకు రవ్వల గాజులు, మెడలో రత్నాల హారంతో అపర రతీదేవిలా వుంది విజయ.

ఫ్రెంచి షేర్ ఫ్యూమ్ గుబాళింపు, మల్లెల పరిమళంతో కలిసి కలగాపులగంగా వస్తోంది సువాసన.

కిరణ్ ఆమెను కాగిట్లో బంధించి చాలాసేపు వుండి పోయాడు. అతనికి జన్మ ధన్యమైతే అనిపించింది.

“కిరణ్!”

“వూ.....”

“నా కొక ప్రామిస్ చెయ్యాలి.”

“చెప్పి?”

“మనకి పిల్లలు కలగగూడదు. నువ్వు అందుకు సహకరించాలి. ఈ విషయం నాయనమ్మకు తెలియగూడదు” అంది విజయ.

కిరణ్ ముఖంలో బాధ చోటు చేసుకుంది.

“అలాగే విజయా! నీ మాటే, నామాట” అన్నాడు కిరణ్.

విజయ కళ్ళు సంకృప్తితో మెరిశాయి.

కిరణ్ కళ్ళు బాధతో రెప్పలు వాల్చుకున్నాయి.

14

మహాసాగర్ గెస్ట్ హౌస్ లో దిగారు కిరణ్. విజయ.

జోగారావు చనిపోయాక ఆనందపురంలో పొలాలు, తోటలు నమ్మకంగా చూసేవాళ్ళు ఎవరూ కన్పించలేదు. జోగారావు అన్నదమ్ములు కొందరు అతని పోట్లు కోసం బ్రేచేశారు గాని భవానీదేవి ఎవర్నీ నమ్మలేదు. విజయ పెళ్ళి అయిపోయింది కాబట్టి ఆమెకు దిగులులేదు. రెండు మూడు నెలల కొకసారి వచ్చి కొన్నాళ్ళుంటామని వాళ్ళు

ప్రామిస్ చేసేసరికి ఆనందపురంలోనే వుండిపోవడానికీ నిశ్చయించుకుంది.

మర్నాడు ఉదయమే కిరణ్ ఫియట్ కారు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ కాలనీలోకి వెళ్ళాడు.

తన బేబులోనుంచి అడ్రస్ వున్న కార్డు తీసిమరొక్క మాటు చూశాడు.

పి. గోవిందరాజులు, ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్,

డామ్ కన్స్ట్రక్షన్ డివిజన్ నెం. 16

క్వార్టర్ నెం. ఇ. ఇ. 38,

గెట్ బాంక్ కాలనీ,

మహాసాగర్ ప్రాజెక్టు.

దురం దురంగా వికాలంగా వున్న క్వార్టర్స్, నెంబర్స్ చూచుకుంటూ వెళ్ళాడు.

క్వార్టర్ నెం. 38 ముందు కారు ఆపి హోరన్ కొట్టాడు. వాచ్ మాన్ మెయిన్ గేటు తీశాడు.

లోపల పోర్టి కోలో చీఫ్ ఆగి వుంది.

డ్రైవర్ చీఫ్ తుడుస్తూ కలిపించాడు.

కిరణ్ చీఫ్ వెనుక కారు పార్కు చేశాడు.

“గోవిందరాజులుగారు వున్నారా?” డ్రైవర్ని అడిగాడు కిరణ్.

“వున్నారు సార్! సైట్! వెళ్ళబోతున్నారు” చెప్పాడు డ్రైవర్.

కిరణ్ తన విజిటింగ్ కార్డు ఇచ్చాడు. డ్రైవర్ అది ఒక కుర్రాడికిచ్చి లోపలకు పంపించాడు. అతను మరుక్షణంలో తిరిగి వచ్చి “అయ్యగారు రమ్మన్నారు సార్!” అన్నాడు.

అఫీసురూమ్ లో కూర్చున్నాడు గోవిందరాజులు.

“నమ స్తే! నేను మోహన్ రాజ్ క్లాసు మేట్ ని. కిరణ్ నా పేరు” అని విష్ చేశాడు.

“నమ స్తే కూర్చోండి” అన్నాడు గోవిందరాజులు.

కిరణ్ కూర్చోని మోహన్ రాజ్ ఇచ్చిన కవర్ అందించాడు. అది అతను అన్నగారికి రాసిచ్చిన పరిచయ పత్రం.

గోవిందరాజులు చదువుకున్నాడు.

“వరీగుడ్! చెప్పండి మీ కేం కావాలి?” అన్నాడు.

“ఎమ్. కామ్. పాసయ్యాను. వి డోంట్ వాంట్ ఎనీ జాబ్. వి వాంట్ టు బీ ఏ బిజినెస్ మాన్” చెప్పాడు కిరణ్.

“వరీగుడ్! జాబ్ లో ఏమి వసుంది నా బాంద, మీ లాంటి కామయ్యవార్యు బిజినెసులోకే రావాలి.”

కిరణ్ మందవాసం చేశాడు.

కుర్రాడు రెండు కాఫీలు తెచ్చి సర్వ్ చేశాడు.

“రీసుకోండి” అన్నాడు గోవిందరాజులు.

కాఫీ రీసుకున్నాక తమ్ముడి తేయి సమాచారాలు విచారించాడు.

“చెప్పండి. ఇక్కడ మీ కేం బిజినెస్ చెయ్యాలనుకుంటున్నారు?”

“కాంట్రాక్టు” చెప్పాడు కిరణ్.

“అలాగడ మీకు అనుభవం ఏదైనా వుందా?”

“లేదండీ.”

“పెట్టుబడి ఎంత పెట్టగలరు?”

“ఎంత కావాల్సి వుంటుంది?”

“ముందుగా మీరు ధర్మ క్లాస్ కాంట్రాక్టర్ గా రిజిస్ట్రేషన్ చెయ్యల్సి వుంటుంది.”

శ్రీ మహాలక్ష్మీవారి వెరైటీ నవలలు

తప్పక చదవండి !

1. నిశాంత యద్దనపూడి సులోచనారాణి 25-00
(దైరెక్టు నవల)

2. ప్రమాదాల్లో - ప్రమదలు నవీన్ 30-00
(స్వాతి వీక్లీ సీరియల్)

3. అన్వేషణ వి. యస్. రావ్ 20-00
(అపన సీరియల్)

4. మానసిక సమస్యలు డా॥ ఇండ్ల
సమాధానాలు రామసుబ్బారాజ్ 20-00

నేడే అడ్వాన్సుతోపాటు ఆర్డర్లు పంపండి.

ఫోన్ నెం : 68322

శ్రీ మహాలక్ష్మీ బుక్ ఎంటర్ప్రైజెస్

మ్యూజియం రోడ్, గవర్నరు పేట,

విజయవాడ - 520 002.

“ఆ విషయం మీ తమ్ముడు చెప్పాడు.”

“ఒక లక్ష వుంటే దర్జాగా చెయ్యచ్చు.”

“పదిలక్షలైనా కావీటర్ కావాలంటే తీసుకు రాగలను. నాశేమీ ఆసిలేరుగాని, మా అత్తగారు బాగా వున్నవారు.”

“నుడ్, మీ అత్తగారిది ఏ వూరు?”

“ఆనందపురం. జమిందార్లు వాళ్ళు.”

గోవిందరాజులు కళ్ళు మెరిశాయి. కిరణ్ మీద ఆభిమానం పదింతులు పెరిగింది ఒక్కసారిగా.

“దెన్ నో ప్రాబ్లమ్. నాకు తెలిసిన కంట్రాక్టర్స్ కొందరున్నారు. ఎవరిదగ్గరైనా సబ్ కాంట్రాక్టుస్ కొన్నాళ్ళు చేసినట్టు మీకు సర్టిఫికేట్స్ ఇప్పిస్తాను. మా డెవిజన్ లోన్ రిజిస్ట్రేషన్ చేయిస్తాను. ఓ.కె.”

“థాంక్స్ పరీమిచ్ సార్” చెప్పాడు కిరణ్.

15

జయపూర్ క్లబ్ మహానది ఒడ్డునే ఎకరం స్థలంలో కట్టారు. ప్రాజెక్టు ప్రాంతానికి ‘జయపూర్’ అని పేరు. ఆ ప్రాంతంలో డాక్యు కట్టాలని ఇన్వెస్టిగేట్ చేసి నిర్ణయం తీసుకున్న ఇంజనీర్ జయరావు పేరుమీద ట్రాన్సిమిట్ పలికింది. నది ఆవరణ జయపూర్ సార్, ఇవరణ జయపూర్ నార్లు.

క్లబ్ జయపూర్ నార్లులో వుంది.

కాలేజీ, హాస్టల్ గూడా నార్లులోనే నిర్మించారు.

నది వుధృతంగా ప్రవహిస్తోంది. క్లబ్ ఫెన్సింగ్ బాటి అలలు లోపలకు చొచ్చుకుని వస్తున్నాయి.

పి.డబ్ల్యు.డి. ఇంజనీర్స్, ఇతర డిపార్టుమెంట్స్ లో వున్న తాధికారులు సాయంకాలానికి క్లబ్ కి చేరుకుంటారు.

“ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ”

ఈ నెల “సస్లి మెంట్” ముఖచిత్రాలు (అట్టమీడి టొమ్మ, అట్టచివరి టొమ్మ) పరిశీలించండి. రెండు ముఖచిత్రాలకు సంబంధం వుండేటట్లుగా ఒక్క-మాటలో గాని, చిన్న వాక్యంలో గాని, పోస్టుకార్డుపై వ్రాసి, ఈ నెల 6 వ తేదీలోపు మాకు చేరే టట్లు వంపండి.

‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులు తమ పూర్తి చిరునామాతో పాటు, తమ నెంబర్ కూడా వ్రాయాలి.

మాకు వచ్చిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమమైన వ్యాఖ్యకు ఏడాది పాటు ప్రతీక లేదా సస్లి మెంట్ బహుమతిగా వంపుతాము.

“హోమ్ డెలివరీ”

‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులకు ‘అవరార పరిశోధన’ ప్రతీక మరియు సస్లి మెంట్ జాబీలు వాటి అసలు ధరకే అందజేయబడతాయి. అంతేకాదు - వారికి ప్రతీకలను ప్రతి నెల రిజిష్టరు లేదా బుక్ పోస్ట్లో వంపుతాము.

ప్రతి 3 నెలలకు ఒకసారి అంటే - జనవరి మరియు జూలై నెలల ప్రతీకలు. మాత్రం V. P. ద్వారా వంపబడతాయి. దానికి మీరు అర్థ సంవత్సర చందా రు. 80/-లు చెల్లించవలసి వుంటుంది. పోస్టు బిర్దులన్నీ మేమే భరిస్తాము.

‘హోమ్ డెలివరీ’ వల్ల ప్రతీకలు మీకు మరింత త్వరితంగా గ్యారంటీగా అందుతాయి. ఇంకా రెండేని నెలల కొకసారి V. P. ద్వారా తెప్పించుకునే సౌకర్యంకూడా వుంది.

మరి - మీరు చేయవలసిందల్లా వెంటనే రు. 10/-లు పంపి శాశ్వతంగా ‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులుగా చేరటమే.

పూర్తి వివరాలకై ‘అపన’ చూడండి!

టారు. టెన్నిస్, టెన్నికాయ్ట్, వటిల్, టేబుల్ టెన్నిస్ ణోరులేకాక స్విమ్మింగ్ ఫూల్ గూడా వుంది, రీడింగ్ యాష్, లైబ్రరీ విభాగాలు గూడా ఏర్పరిచారు.

కిరణ్ కి టెన్నిస్ ఇంప్రెస్టింగ్ గేమ్. గోవింద రాజులు బిజీగా లేకపోలే టెన్నిస్ ఆడతాడు. డి.యస్సీ అరున్ సింగ్, సెక్యూరిటీ ఆఫీసర్, మరికొందరు డాక్టర్స్ రెగ్యులర్ గా టెన్నిస్ ప్రాక్టీస్ చేస్తారు. ఆ రోజు అదివారం.

టెన్నిస్ ఆడి కిరణ్ ఛైర్ లో రిలాక్స్ అవు తున్నాడు. అప్పటికి కిరణ్, విజయ ఆ వూరు వచ్చి రెండు నెలలు ఆవుతుంది.

గోవిందరాజులు, అవతారకృష్ణ మాట్లాడుకుంటూ వస్తున్నారు. ఈ రెండు నెలల్లోను అతని పరిచయం కాలేదు. కావాలనే పరిచయం చేసుకోలేదు. కాని అతన్ని గురించిన వ్యక్తిగత విషయాలు నెమ్మదిగా నేక రిక్తూనే వున్నాడు.

“మిస్టర్ కిరణ్ మీట్ మిస్టర్ అవతారకృష్ణ!”

గోవిందరాజులు పరిచయం చేశాడు.

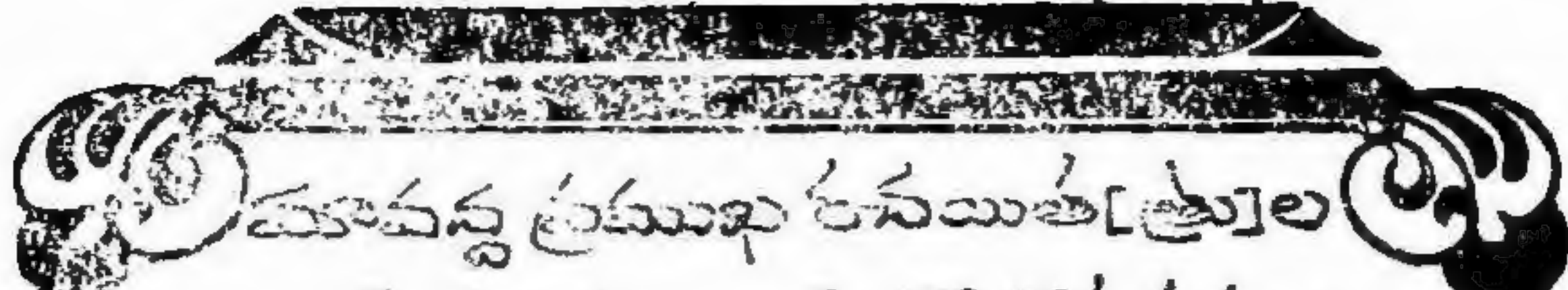
“హెల్లో! చూ డూ యూ డూ!”

“గ్లాడ్ టూ మీట్ యూ!”

ఇద్దరూ కరచాలనం చేసుకున్నారు.

అవతారకృష్ణని పరీక్షగా చూశాడు.

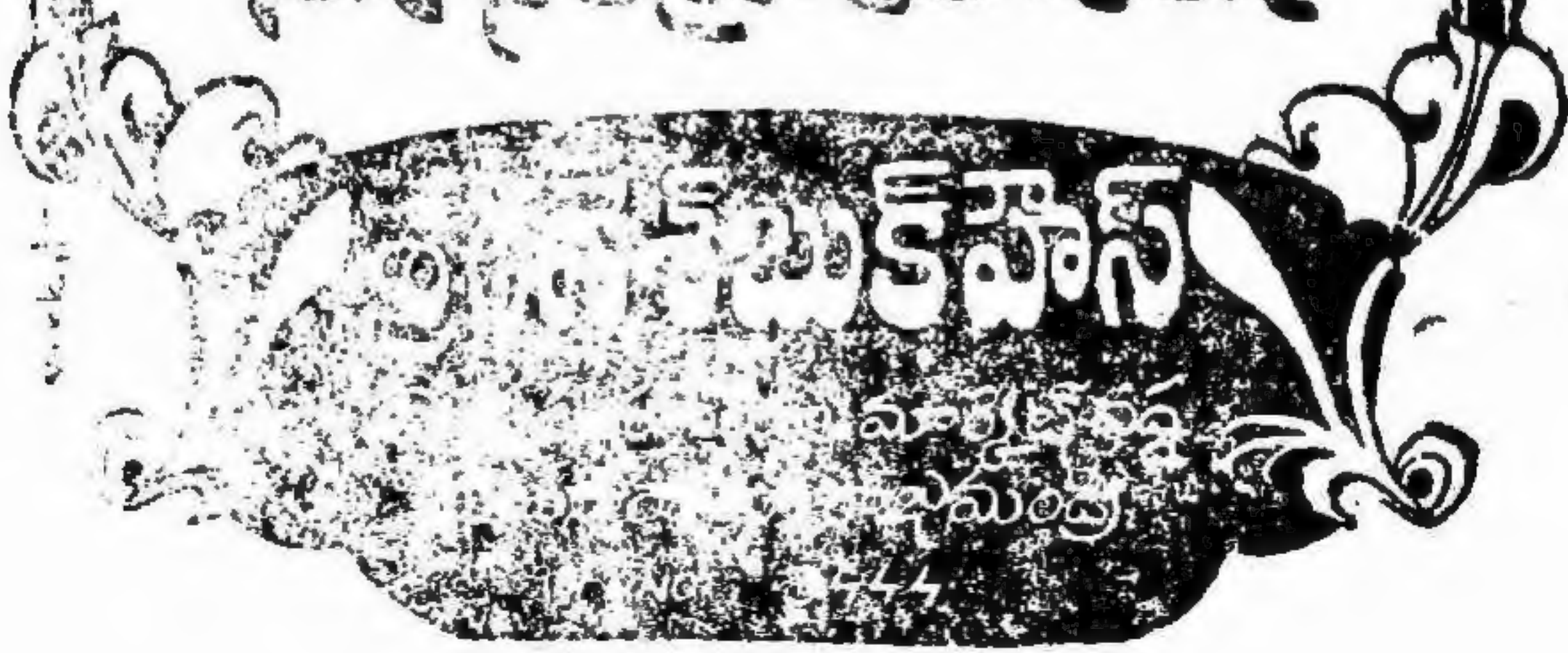
నల్లగా లావుగా వున్నాడు. బట్టతల, పొట్ట కండలా వుంది. గ్లాస్కో పంచె, నీల్కులార్చీ, భుజంమీద ఎర్రంచు జెరీ కండువా వేసుకుని చూందాగా వున్నాడు. గోల్డ్ ట్రఫేమ్ కళ్ళద్దాల్లోంచి చిన్న కళ్ళు లోతుకుపోయి

మావద్ద ప్రముఖ రచయిత [త్రు]ల
 సాంఘిక నవలలు డిటక్టివ్ రచనలు,
 బాలసాహిత్యం, హాంబి, ఇంగ్లీషు నవలలు,
 ప్రకాశింపబడుతున్న గ్రంథములు హార్డ్ కవర్
 మరియు
 రిఫైన్డ్ గా ఆకర్షణీయమైన కమ్యూన్ ఫై
 లబ్ధింతును

ఇంకా కౌన్సిల్ ఆఫ్ వాణిజ్యములు
 ప్రకటించిన గ్రంథములు విస్తృత
 సృష్టిములు
 లబ్ధింతును

నేడే సందర్శించండి

వున్నాయి. మీసాలు సగం నెరిసి తెలుపు నలుపు కల నేతలా కనిపిస్తున్నాయి. మెడలో పులిగోళ్ళ చైన్ మందంగా చేసి వుంది. ఆతను స్వార్జ్ వీమీ ఆడడు. పేకాటకోసం క్లబ్ కి వస్తాడు.

“అవతారకృష్ణగారు ‘ఏవన్’ కంట్రాక్టర్. మీకు తెలిసే వుంటుంది” అన్నాడు గోవిందరాజులు.

“జయపూర్ లో వీరు తెలియని వారెవరుంటారు? పేరు విన్నాను. ఇప్పుడే పరిచయం” నవ్వుతూ అన్నాడు కిరణ్.

అవతారకృష్ణ నవ్వడం చేత గానివాడిలా మానంగా ఉండిపోయాడు. ఆతను సామాన్యంగా నవ్వడు. ఎప్పుడో ఫీఫ్ ఇంజనీర్ నెట్ ఇన్ స్పెక్షన్ కి వచ్చి నప్పుడో, బిల్స్ పాస్ చేయించుకోవడానికి ‘పే’ ఆఫీసుకి వెళ్ళినప్పుడో, ప్రియురాలు అరిగినప్పుడో నవ్వుతాడు.

“కిరణ్ మా బ్రదర్ కాసుమేట్. జాబ్ చెయ్యడం ఇష్టంలేదు. ఇండిపెండెంట్ గా యేదైనా చెయ్యాలని కాంట్రాక్టులోకి వచ్చాడు” చెప్పాడు గోవిందరాజులు.

“జాబ్ చేస్తే ఏం మిగులుద్ది నా బాంధ. గాజాలబేరం కూటికి సరి అని గతిలేక చెయ్యాలిగాని, బుర్రలో తెలివున్న వాడెవడూ జాబ్ చెయ్యడు. మీనంటి ఇంజనీర్స్, డాక్టర్స్, కలెక్టర్స్ సంగతి వేరనుకోండి” అన్నాడు అవతారకృష్ణ.

“మీరు చెప్పింది సెంట్ పర్సెంట్ కరెక్ట్. అందులోను నాకు మనీ ప్రాబ్లమ్ లేను” అన్నాడు కిరణ్.

(ఇంకా వుంది)

BLANK PAGE

Regd.no: H/HD-48

'F' PRABHAKAR

